

FLYTNING

CHRISTIAN BJOLJAHN & MARTIN JOHS. MØLLER

Publishing the Unpublishable
/ubu editions
2009

Flytning
(composed 2008)

Christian Bjoljahn & Martin Johs. Møller

Originally published by Forlaget 28/6, Copenhagen, Denmark

Publishing the Unpublishable 048
©2009 /ubu editions
Series editor: Kenneth Goldsmith

/ubu editions
www.ubu.com

Medvirkende

C: Christian Bjølshavn
M: Martin Johs. Møller
E: Ekspedient
K: Kunde
A: Ansat (i DR)
TA: Tym Andersen
TM: Troels Møller
J: Jan Hjort
E2: Ekspedient
K2: Kunde
E3: Ekspedient
E4: Ekspedient
H1: Håndboldkommentator
H2: Håndboldkommentator
S: Sigurd Buch Kristensen

transcription? more like re-enactment
derek beaulieu

C: Og stemningen blev pludselig en helt anden, meget mere seriøs.

M: Det er også fordi vi lukkede vinduet, så al trafikstøjen forsvandt. Så er det man skal passe på ikke at tænke.

C: Jeg tænker på at finde en rasteplads lige på den anden side af... er det Ishøj? Nej, det er Greve – Greve-indfletningen lige herhenne, hvor der kan være kø, men hvor de har fået lavet en bane mere nu, tror jeg. Jeg tror den er blevet åbnet. Men når vi ligesom er kommet igennem den kø kan vi se, hvornår vi kan være i Odense. Så kan jeg få ringet til ham der gutten fra radioen og få fortalt, hvornår vi invaderer ham. Men er det en helt dårlig disposition, at vi først tager radioen og så Ikea?

M: Nej, det er en god disposition. Helt sikkert.

C: Og det passer også med at komme igennem Odense og hente de der bogkasser til sidst?

M: Ja, men jeg har ikke fuldstændigt styr på, hvor radioen ligger.

C: Det har du ikke? Altså det har du?

M: Nej, jeg har ikke fuldstændigt styr på det, men jeg ved nogenlunde i hvilken del af byen. Jeg mener, at når vi kommer op fra motorvejen, så går der den der vej ind mod byen, og der mener jeg at Tornbjerg ligger på højre side, og vi kommer forbi, sådan at Rosengårdscentret og Ikea ligger derude. Men jeg har godt nok sådan lidt Ikea-angst, jeg synes det er frygteligt at være i Ikea. Og så at skulle samle en 2 meter og 38 høj reol. 2 meter og 38 høj og så 2 meter lang Ikea-reol.

C: Men du har været inde på hjemmesiden!?

M: Jeg har været inde på hjemmesiden OG jeg har været inde og tjekke, det kan man på hjemmesiden, at den er på lager – i Odense.

C: I Odense!? Det har du også checket efter!?

M: Ja. De plejer at reklamere med, at det er verdens mindste Ikea.

C: De er faktisk ved at bygge verdens største nu. Eller Nordens største Ikea – i Odense. Min far at ved at projektere lys til dem.

M: What? Jeg havde hørt at de ville udvide den, men så går den fra at være verdens mindste til at være Nordens største!?

C: Ja eller også er det Europas, jeg tror faktisk at det er noget med, at det er Europas største. Min far plejer at sige, ”det er verdens stø... i hvert fald Europas største.”... Ikea. Det er sådan det er... Nej, der kører en anden skolevogn foran os.

M: Vi overhaler den lynhurtigt.

C: Blinker lidt til dem.

M: Subaru Forrester. SÅ, nu bliver han nervøs.

C: Vi har smadret bagskærm, og så kører vi herind lige foran. Sådan, med vores skolevogn-skilt bag på bilen. Så går der nogen tanker gennem hans hoved.

M: Jeg har taget de her numre af Vagant med. Jeg har faktisk ikke rigtigt fået læst dem.

C: Det der stod jeg faktisk og bladrede lidt i på skolen, i forgårs tror jeg det var.

M: Nummer fire. Der er næsten ikke noget skønlitteratur i længere. De har sådan en holdning med at der er rigeligt med opmærksomhed til skønlitteraturen.

C: Så det er kun essays og kritik eller hvad?

M: Ja.

C: Så det refererer til skønlitteraturen? Den litteratur der nu engang er?

M: Ja. Du får et nummer med sådan en skøn produktionsfejl.

C: Nå, hvor fint. Jeg tror det er en virkelig god ting med det der skolevogns-skilt bagpå. Det er ligesom om folk giver mere afstand. Det er meget rarere at køre egentlig. Jeg tror, at jeg skal have fat i sådan et skilt permanent eller bare tage det med, som sidder på bilen nu.

M: Du tror ikke, at Tom har lyst til, at det bliver siddende?

C: I første omgang tror jeg faktisk, at jeg lige lader det sidde på, når jeg afleverer den til ham.

M: Det er måske meget godt. Også hvis den skal holde ulovligt parkeret hele dagen inde ved galleriet.

C: Ja, som den plejer. Og hvor han faktisk har haft problemer de sidste par dage, hvor han har fået smadret hele bagenden på den, og bagdøren ikke kan åbne og lukke. For han plejer at åbne den ene bagdør, når han holder nede foran galleriet, så når der kommer en p-vagt, smutter han ud med et maleri i hånden, ”det her, nej...” for det var lidt for fint, ”det her.” – og så løber han ud til p-vagten, ”jeg er ved at laste og losse her.” Og så stikker han maleriet ind i bilen, og inden ham der p-vagten når at blive færdig, sætter han sig ind i bilen og kører. Jeg går og arbejder med Christian Foghmar og Johs nede på Gammelstrand. De havde været oppe forbi Tom i går for at hente deres løn, fordi de har arbejdet nede hos Tom. Så da de kom, stod p-vagten derude, så så de Tom lave det der nummer, ”nej det her,” og så kørte Lone, Toms kone, med bilen. Det skulle til Valby, fik de forklaret p-vagten. Så gik de ind til Tom og fik deres penge, og da de så var på vej ud kom Lone ind igen, så var hun bare lige kørt rundt om blokken. Men som sagt, han har et stort problem med dørene der, for de er jo bare sat sammen med klister nu, nærmest, eller med den der gummielastik, så han gider ikke at åbne eller lukke den, når den holder nede ved galleriet, så derfor begynder han at få p-bøder nu.

M: Har han fået mange af de der p-bøder?

C: Hvis jeg lige prøver at tænke tilbage på, hvornår jeg har set en ny en, i de tre år jeg har været hos ham, så er det måske en 8-10 gange.

M: Det kan han jo godt budgettere med.

C: Jeg har selv anskaffet en for ham, oppe på Fisketorvets parkeringsplads, engang jeg lige skulle i Silvan og ikke fik stillet p-skiven. Og så har jeg også fået en til en bil, hvor jeg lige skulle ned og arbejde for ham i en time eller halvanden en lørdag formiddag, så lånte jeg min svigermors bil og parkerede lige og arbejdede. Ja, så arbejder jeg lige halvanden time måske, tjener halvanden hundrede kroner, betaler skat af det, 75, og så betaler jeg 510 kroner for at holde der.

M: 133 km. til Odense. Vidste du at Christian Foghmar er kurator på øhm...

C: Apparatur.

M: Apparatur, ja.

C: Jeg havde håbet meget på at komme forbi deres oplæsning i går. Jeg havde sagt til ham, at jeg ville komme. Men det skete altså ikke.

M: Jeg kom heller aldrig af sted. Avantgardens måneskin eller fornuften i dens argentiske fase af Gisle Sellnæss.

C: Avantgardens måneskin!?

M: "Hegels begreb om Die list der Vernunft handler om, hvordan den ophøjede idé lader det langt mere kortsigtede og egennyttige begær gøre det vigtigste verdenshistoriske arbejde for sig", står der, her, i min lille simultanoversættelse fra norsk.

C: Ja, jeg forstod det ikke helt.

M: Det gjorde jeg heller ikke rigtigt. "Mens mennesket tror, det handler ud fra sin egen umiddelbare interesse, viser det sig i eftertiden, at handlingerne er en del af et større mønster. At de har haft et overgribende og langsigtet mål, at forandre verden efter epokens indre objektive logik."

C: Ja.

M: "Subjektet bliver selv klar over, at noget er ved at ske, først når det er for sent at modvirke denne tavse revolution. Når den gamle verden allerede er forsvundet eller i færd med at forsvinde"... Det synes jeg jo egentlig er meget vedkommende.

C: Og så kommer den til det typiske "i gamle dage var det..."

M: Ja ja, så kommer det hernede, "men i løbet af de sidste årtier kan det virke som om..." lige præcis, ikke? Den kommer lige hernede. Argentinsk avantgarde!? Det er virkelig... spændende.

C: Det er ret sært, at han er inde på begær også, ikke også? Om den måde mennesker handler på i forhold til begærs mønstre, eller sådan nogen lev-i-nuet-mønstre. Det har netop også sin egen epokes indre ophøjede system, som er en lev i nuet, okay, så skal jeg tilbage til mine drifter, og så skal jeg til at kneppe alle dem, jeg har lyst til at kneppe, men så bliver min ageren og min handlen ud fra mine egne drifter i virkeligheden noget, der kommer til at vise epokens større idé. Altså den bliver sådan lidt kringlet.

Publishing the Unpublishable

[/ubu](#) editions
ubu.com/ubu

M: Det er sjovt, for det fører egentlig meget godt videre over i en stor luns fra Das Beckwerk og Mikkel Bolts samtalebog I sammenbruddets tjeneste, hvor det jo også handler om hvordan man skal handle så det matcher ens idealer – og det kan de her superidealister jo selvfølgelig ikke. Så kommer det til at blive en slags forsvar for tankehandlingen som selve idealet, og for den utopiske forestilling som en ressource i sig selv.

M: Art not nature. Der gror simpelthen et nøgent træ ud af den her mands køn.

C: Mandens køn er et træ.

M: Det er faktisk et træ. Og den nøgne kvinde, der sidder mellem hans ben, er ikke meget længere end stykket fra hans hofte til knæet.

C: Det er jo perspektivforskydning. Hun sidder jo bare i forgrunden. Den er lidt besværlig. Hvad er hun så? En lille nisse eller hvad? Som bor ude i skoven.

M: "At skrive eller lade sig skrive".

C: Hvordan gør man det? Hvordan lader man sig skrive?

M: Jeg ved det ikke. Jeg har ikke læst det, det er en meget lang artikel.

C: Nej, men prøv at komme med et bud. Hvad siger den der overskrift? At skrive eller lade sig skrive. Det er helt klart, at når den siger lade sig skrive til sidst, er det så ikke det, der skulle være artiklens værdier!? Det er noget, der må handle om at lade sig skrive, fordi det at skrive er ligesom det normale. Så overskriften siger, at det der med at lade sig skrive er det nye, som artiklen taler om. Hvad er det så at skrive, hvad kunne de mene med det?

M: Jeg ved det ikke. Umiddelbart, hvis jeg kigger, for nu har jeg bare lige bladret, så kan jeg se, at han har to-tre noter, og det er sådan nogen henvisninger til Adorno og Gilles Deleuze, så det må næsten sige sig selv, hvor det bærer hen.

C: Det ved jeg ikke, er det ikke efterhånden de fleste kunstartikler, der har den?

M: Jo, der findes jo nærmest ikke andre teoretikere længere. Se nu er det den her kvindes hoved, der er blevet til et træ, som vokser op i en anden kvindes køn.

C: Jeg tror det er meget væsentligt, at baggrunden bag ved hende kvindens – der er det lige over hendes

skulder, at trægrænsen ligesom går, eller træerne vokser til, og at der så er et lille stykke himmel imellem det, der kunne have været hendes øjne op til det, der bliver håret, som i virkeligheden er grene, der vokser ind i det køn, som så står op over himmelen der.

M: Ja, det er næsten for meget, ikke?

C: Jo. Men til gengæld ville der mangle et stykke bar himmel eller et eller andet, hvis det ikke var med, som om det er en del af det, der betegner træerne. Hvis den himmel ikke havde været med, havde de - træerne - bare været sådan en mur af natur – blade der bare stod i sådan en mur. Så mangler hele renæssancens og efterfølgende kunstteoris idé om perspektiv, og hvad det kan.

M: Hov, har du hørt mere fra Mathias om anmeldelsen?

C: Ikke noget som helst, nej. Jeg glæder mig simpelthen så meget til at høre, hvordan han kan få den trykt. Om den kan komme i den der halvanden meter lange udgave eller 1 meter og 41, eller hvordan det er.

M: Jeg skriver lige til ham. Hej Mathias, sidder i en varevogn med Christian. Hvordan går det med Kritiker og Christians umulige anmeldelse?

C: Hvor langt er den kommet?

M: Det kunne simpelthen være stort, lige meget hvordan, om så den bare bliver affotograferet eller scannet ind.

C: Og så kommer op ved siden af hinanden på siderne eller hvad? Det ville også være stort. Men hvad? Hvem læser Kritiker? Hvordan bliver tidsskriftet modtaget?

M: Godt spørgsmål. Det kan jo være lidt svært at spore, med de der forskellige tidsskrifter. Hvem og hvad og hvordan og hvor og sådan noget? Men det er jo sådan tværnordisk, det bliver da læst. Men jeg ved ikke, jeg går ud fra, at det bliver læst mest i Sverige, men det bliver da også læst en del i Norge og i Danmark, men det er jo sådan et smalt tidsskrift, altså.

C: Er det et medie for alle de der universitetsfolk, der sådan skal kunne skrive sine artikler engang imellem?

M: Nej nej, det er et tidsskrift, der handler om kritik og metakritik. De har haft forskellige serier. F.eks. en enquete om hvad kritik er. Det var det, jeg skrev til, hvor de så havde inviteret en masse forskellige folk til

at prøve at komme med deres definitioner. Og så har de haft sådan noget mikrokritik, hvor der er blevet skrevet sådan nogen superkorte anmeldelser. Og så har de også haft sådan noget oversættelseskritik. Jeg ved ikke om det er sådan en serie de kører, eller om det bare var et tema i sidste nummer. Jeg synes måske nogle gange, de er lidt gøglede. Også når de gør sådan noget som de har gjort med dig, sender sådan en lang liste ud om, hvordan de forestiller sig at kritik skal være og ikke skal være.

C: Altså, der stod jo også på den liste, at det var væsentligt, at man måtte bryde den liste. Det var bare nogle inspirationsbud de var kommet med. Men jeg synes, at det, der var lidt særegent ved lige netop deres måde at omtale projektet på, det var, at de kaldte det hele for læsestrategier. Det var strategier. Og de havde bedt mig om at skrive noget imaginært eller patafysisk. Altså, de havde taget fat i mig, fordi jeg havde haft de der Jarry-oversættelser med i Apparatus patafysiske nummer. Så mente de, at så skulle jeg nok kunne skrive noget kritik, men jeg er jo ikke kritiker, og jeg har jo faktisk ikke været vant til at skrive kritik. Så det første spørgsmål jeg sad med, da jeg havde fået den der indbydelse, var sådan ligesom: nå, gad vide hvad jeg skal lave kritik på, hvordan jeg skal vælge en bog ud, for jeg har jo ikke fået tilsendt en bog – en ny bog – som jeg så skal prøve at lave kritik på. Jeg skal også til selv at vælge, hvilken bog jeg vil gøre det på. Og det skal jeg gøre ud fra, at jeg godt ved, at jeg er nødt til at lave noget patafysisk nu eller noget imaginært, noget underligt, og der er det så, det bliver rent underligheder, hvis de oven i købet kalder det en læsestrategi. Så er det en strategi at læse tingene på hovedet, læse dem bagfra eller komme med kritik af et værk, som ikke eksisterer. Eller tingene bliver bare direkte vendt rundt, men når nu det er en strategi, så ligger det latent, at det her, det er selvfølgelig bare mærkeligt for at være mærkeligt. Så bliver det ikke lige så seriøst, som jeg i hvert fald selv opfatter patafysik; at den er en måde at stille sig an på i sin verden. En måde ligesom at antage på, at den eneste generalitet, man ligesom kan antage, det er, at alle overensstemmelser mellem os mennesker, om hvad et

samfund er, er generaliteter, som bygger på fejlantagelser, fordi vi ikke bærer det særegnes kraft – står der et sted i Jarry. Og det er videnskaben om det partikulære og om undtagelserne, og han går meget op i, at videnskaberne, som netop kalder sig sandhedsvidende, bygger på generaliseringer over en masse undtagelsesvis undtagelsesmæssige undtagelser – at der er et eller andet forsøg, som er faldet ud på en eller anden bestemt undtagelsesvis måde, og så antager man en masse fællesregler for vores verden på baggrund af de her undtagelser. Men de fælles regler har måske også nogle latente magtstrukturer, og de bygger også ligesom oven på hinanden hele tiden, så der kunne have været en grundantagelse for lang, lang tid siden, der var forkert, men som der aldrig bliver justeret på, og hvor man bliver ved med at opfatte mennesket som et individ, som en konkret enhed, og hvor man bygger det på en antagelse om, at man har en speciel vægt, og den vægt bygger man på en antagelse om, at vand eksisterer, og vand har en vægt, men den vægt er jo i virkeligheden kun opstået på grund af tyngdekraften, som danner en eller anden form for klistermasse til jordoverfladen for os mennesker, sådan så vi er nogle atomer, som ligesom bare er bundet lidt mere fast til de atomer, som jorden består af. Og måske skulle man i stedet for antage, at et blylod falder mod jorden, eller at et stykke vand falder mod jorden, så kunne man måske antage, at det var jorden, der ligesom udvidede sig oppe i tomrummet, og så begynder det pludselig at blive ekstremt abstrakt at forholde sig til, og enhver videnskabsmand, enhver god fysiker, ville garanteret også kunne lægge patafysiske antagelser ned på 0 sekunder, fordi der er meget af det, der er fuldstændig fejl. Men det sjove ved det det er, for mig at se, at det er lige som om, når man danner videnskab på baggrund af nogle fænomener i omverdenen, så kommer man til at værdilade de her fænomener, og så kommer der ligesom sådan nogle ekstrating med, hvor man lige mellem linierne får sagt, at man har lyst til at kysse dronningen på kinden, og man synes kongehuset er en god idé og sådan noget, selvom man bare er atomforsker i virkeligheden, måske. Det kan

forekomme, at man kommer til at sige det, eller at man kommer til at hige om et eller andet andet jordisk system, hvor - når man antager, at man ikke går efter nogen generelle regler som patafysiker - så kommer man også til at nivellere og udsmatte samtlige de her andre hierarkier, som eksisterer, fordi det hele kun bliver antaget på baggrund af at være sit eget eksempel – hele tiden. Det partikulære frem for det generelle. Det enkelte træ eller den enkelte skov, og at der på den måde ikke er nogle skove, der er ens.

M: Altså: Jeg overvejer at kalde samlingen Nipsonanomimatamimonanopsi – noget i den retning. Jeg bliver nødt til at... åh... åh... Jeg spørger ham, om ikke jeg kan få ham til at bryde ordet op i stavelser.

C: Fingeren kan ikke følge med, når du prøver at læse det. Nu er klokken blevet alt for mange, nu skal vi ind og finde en rasteplads, Martin.

M: Ja.

C: Jeg tror, der er et skilt herhenne med en rasteplads på. Så må jeg ringe til... så skal jeg også finde en seddel med hans telefonnummer. Her!

M: Men skal jeg hente to kaffer!? Jeg er meget dårlig til at bære sådan noget. Det er lidt et problem.

C: Det er også fordi, du går og leger med diktafoner imens.

M: Kan vi ikke bare følges derind? Det tager vel ikke længere tid af den grund, egentlig.

C: Nej, det gør det faktisk ikke.

M: Øj, ved du hvad? Det bliver skide godt, kan jeg mærke.

C: Det er et billede af min mormor. Hun er ved at læse, hvordan man skal gøre. Så er der et billede af min morfar. Det er tyve år gammelt eller sådan noget. Det er lige inden han døde af kræft og alt muligt andet.

M: Skal vi bare gå dernedad?

C: Hvad fanden skal jeg sige til ham? Ja, hej det er Christian. Vi er temmeligt forsinkede.

M: Tusind års kulturhistorie langs motorvejen. Hmm.

C: Ja nu holdt vi lige ind på en rasteplads, for jeg skulle lige finde dit telefonnummer, når jeg skulle ringe til dig, jo. Ja ja, vi kører bare videre lige om lidt. Hvilken afkørsel er det jeg skal af på? Er det der, hvor jeg kommer op til den store rundkørsel eller? Okay. Nå.

Jamen jeg vil prøve. Vi ses. Ja, hej.
M: Hvad skal man slippe for en kop kaffe her? Og hvordan gør man?
C: Er det her?
M: Ja, jeg tror det. Husets kaffe 20 kroner. Det må være noget med bare at tage selv. Men er det så en lille eller en stor?
C: Jamen det er vel bare sådan en der.
M: Ja.
C: Det må være noget med, det ser nærmest ud som om der kan være to i. Mon ikke der kan det?
M: Joo. Det er godt nok lige i overkanten af, hvad jeg kan... jeg fjerner den bare lige før den er færdig.
C: Jeg tror, jeg laver sådan en.
M: ...12...14... Vi kunne også købe sådan et krus der, og så bare skynde os at drikke to liter kaffe for at tjene det ind. Gearet resten af året.
C: Det ser ud som om, det koster 20 kroner.
M: Det tror jeg også. Jo, det må det næsten være
Kunde: Og så vil jeg også gerne have en bacon cheese stor.
Ekspedient: Skal det være med pomfritter eller kartoffelbåde?
Kunde: Pomfritter.
M: Jeg begynder at få nogle idéer.
C: Hvad man kan bruge det til?
M: Ja. En bog. Man kan transskribere det. Så har man... Ja, der skulle gerne være 20 her. I småmønter.
Ekspedient: Ja.
C: Hav en god dag.
M: Hej.
Ekspedient: Hej hej.
M: Det kan være, hun kommer løbende efter mig, ”der var kun 19 kroner, der var kun 19 kroner.”
C: Det ved jeg da godt. Tror du, jeg er dum?
M: Orv, se det der. Friendly service, står der så pludselig.
C: Hun smilte sgu da også.
M: Ja, hun havde sådan en – hun smilte helt vildt, da de der vilde truckere var inde og købe fadøl og Jägermeister og burgermenuer altså.
C: Hun var simpelthen så glad for at se dem.
M: Hun var SÅ glad, altså. Hun havde lidt sådan et

genert frækt smil og så den der grise-teint.

C: Ja hun havde.

M: Hun var simpelthen perfekt til det her sted.

C: Jamen for fanden, hun kunne jo sidde inde på bagsædet af enhver af de her lastbiler der står her, og bare blive vartet op eller varte ham op, som sidder der ved siden af, ”åhr altså Johnny, er du også så smuk, når du bare selv er ude og køre i den her bil?”

M: ”Ja, jeg ser vel ud som jeg ser ud.”

C: ”Jo.”

M: Der er nogle fantastiske skilte her, sådan nogle plancher. Jeg ved ikke, om du lagde mærke til det før? I’m not an actor I’m not a star, I don’t even drive... have... synger han have eller drive? I don’t even have my own car.

C: Det må det være.

M: 10000 års kulturhistorie langs motorvejen. Benløse sogneskel.

C: Som vi nu har ryddet, og lagt en motorvej på.

M: Det er alt det fantastiske, der var her før.

C: Der står simpelthen plancher op og ned om, hvor meget de – og det er oversat til tysk - ... hvor meget de har smadret. Det svarer til Kongelunden oppe på den jyske hede. Det der stykke hede, hvor også den der vandrebo... Den hedder Vi gjorde det for Danmarks skyld eller Kærlighed til fædrelandet var drivkraften. Det er det den hedder.

M: Ja ja.

C: Men det, der er så paradoksalt med det stykke hede deroppe, det er at der på forskellige plancher rundt omkring står skrevet, hvor stor en del af Jylland, der har været overstrøet med hede og natur. Og så har de jo haft det her hedeselskab, som ligesom har stået for at rydde heden. Det vil sige alt det der busk og krat, der har været på hele Jylland, sådan så de kunne lave det om til marker. Og der har de opfundet diverse kæmpestore plove, for simpelthen at kunne få ryddet den her natur væk fra jorden, ikke også. Og så har de så stort set ryddet Jylland for hede. Der er jo kun meget meget få pletter tilbage, som så er fredet. Det sjove det er så, at den her naturoplevelse, at gå igennem den her hede, hvor man går og tænker nej, hvor er her smukt, og der er en masse lyng, så hele

vejen ned gennem Kongelunden, der står der en masse sten som mindesmærker, hvor der så står, den og den herremand eller i den og den by, i den og den kommune har vi ryddet så og så meget hede. Så der står sådan nogle æressten for dem, der har dræbt heden. Og så har de ladet den her lillebitte firkant hede være tilbage, sådan rent showoff – det her kunne vi også have ryddet. Ploven, den står oven i købet oppe i hjørnet. Hertil kom ploven. Dér kunne vi også have ryddet, men i stedet for så valgte vi ikke at rydde den, og så bare sætte vores minder op for os selv. Det er helt vildt. Så hylder de sig selv på det sidste lille stykke hede. Den er altså paradoksal. Og det er jo det samme, hvis de har ryddet motorvejen også. Sådan så landsbyen ud.

M: Ja ja. Prøv at se. Så er der så cirkler rundt om her. Og det er så nummer tre: vikingegravplads ved Ottestrup. Den ligger så her, midt på motorvejen. Det er meget smukt. Nummer ni...

C: Står der, hvorhenne vi er? Det er måske det, vi skal til at igennem nu.

M: Ja, der mangler sådan en her står du-plet.

C: Men der er den derovre f.eks. : en 5500 år gammel stenalderboplads ved Lille Svendstrup.

M: Hmm. Nå. Skal vi hen mod bilen? Hvad faen gør du med den der kaffe?

C: Stiller den.

M: Du mener godt, du kan køre med en åben kaffe i bilen? Jeg tror, her kan vi se hvor vi er. Vi er lidt uden for Sorø.

C: Det var faens. Så tager det – det er den der time der.

M: Ja... Jeg er super dårlig til at drikke meget varme ting... Jeg har allerede en titel i tankerne, faktisk.

C: Okay?

M: Altså, jeg har tænkt, simpelthen, så transskriberer vi det bare.

C: Måske kan du sætte min taske over ved siden af... så vi i hvert fald ikke får kaffe ned i dén.

M: Jamen jeg kan sidde og holde den lidt. Hvis du lige venter lidt med at begynde at køre... Jeg havde tænkt mig Flytning, simpelthen. Og så bliver det bare...

C: Det synes jeg, i og for sig, er det smukke ved hele

det her.

M: Og så bliver det af Christian Bjoljahn og Martin Johs. Møller – København – Odense tur/retur. Så kan vi skrive cirka-klokkeslet på, og så er det bare, med enkelte udeladelser, alt hvad der er sket og hvad vi laver.

C: Det synes jeg også.

M: Og andre folk, der kommer med indover også.

C: Lad os bare se med udeladelser. Det må vi jo vente og se, til vi begynder at transskribere.

M: Ja.

C: Hvis vi kommer ind i noget dødvande og nogen kedelige ting og noget, som ikke giver nogen mening at skrive videre på, eller noget andet, som det bare giver ekstra god energi at fortsætte ud af et andet spor med, så gør vi det.

M: Det kan også være, at det bare er alt, der skal med. Det bliver jo en lang bog, ikke. Det bliver jo nok et par hundrede sider, og ulæselig, ikke. Men det er jo fordi det er samme princip som Kenneth... hvorfor kiggede de så utroligt mærkeligt på os, de der to? Måske fordi...

C: Vi kører rundt i en skolevogn, der er smadret.

M: En skolevogn, der er smadret, men det har de jo ikke set. Fordi Ovids Bitterligheder ligger i vinduet, og jeg har nytårsbriller på.

C: Og du ligner ellers Ovid.

M: Men det er jo samme princip som Kenneth Goldsmiths... nu kan jeg simpelthen ikke huske, hvad den hedder, men den bog, hvor han i en uge har... han har transskriberet alt, hvad han har sagt selv i løbet af en uge. Men den er så mere ulæselig, fordi der ikke er det, de andre siger, med. Der er kun hans ord.

C: Der er vi trods alt ved at stadfæste en situation, hvor der er mulighed for et eller andet samtalerum.

M: Ja, ja, vi sidder to her.

C: Og vi skal flytte os fra København og til Odense og tilbage igen. Så vi er begrænsede af tiden - ved præcis, hvor lang tid det kommer til at tage. Hvilket minder mig om, at jeg ikke fik ringet til min kæreste og sagt, at jeg ikke kan hente mit barn. Det burde jeg også lige have gjort. Det var min...

M: En af de to ting du skulle.

C: Ja.

M: Ja, eller to vigtige ting. Den tredje var så kaffe.

C: Vi fik så hentet kaffe, og vi stod og snakkede om stenalderbyer, der lå der hvor motorvejen ligger nu.

M: Der er en kran. Gad vide, om de er ved at smadre en stenalderby.

C: Det kan næsten ikke være andet. Der lå en stenalderkirke i en skov ved Køge. Jeg gik forbi her første juledag sammen med noget familie. Så gik jeg hen og kiggede på skiltet, så stod der meget fint, at de her forskellige gravsteder, stenaldermonumenter, gravhøje og andre ting, de blev altid bygget på et synligt sted. F.eks. ud til Storebælt eller noget. For det var meget vigtigt, at når fjenden kom sejlene forbi i deres vikingebåde, at de så kunne se, ligesom på monumenterne, der var bygget derinde, at de skulle tage og holde sig væk derfra. Okay, dem der, de kan godt bygge huse, så dem tør vi fandeme ikke at gå ind og forsøge at slagte ned, for de er sgu for gode til at bygge huse, til at vi tør det. Det sjove ved det der monument, de havde bygget, det var så, at det var sådan en aflang bygning der vendte øst/vest, det vil sige at det var forgængerens for et kirkerum, og hvor landsbykirken så senere, hvor man har båret guld ind i kirkerummet der, så er det også bare blevet sådan nogen monumenter, der skal fremvise, hvad vi er for et folk, der bor her, overfor fremmede, så de ikke kommer og indtager landet og knepper vores koner. Det vil sige, at kirken i virkeligheden er et skjold.

M: Jeg har svært ved at balancere med kaffen her. Det var godt, jeg tog nogle servietter.

C: Vil du gerne have mig til at slingre mindre? Eller mere? Skal jeg prøve at ramme kafferystelserne?

M: Ja, at ramme kafferystelserne. Og det er bare fordi, jeg ikke fik mælk i. Så er den alt for varm. Åh, jeg ville ønske, at vi skulle ud og spille golf. Ikke?

C: Jo. Det har jeg faktisk ikke prøvet.

M: Jeg spillede golf, da jeg var lille. Min far pacede mig på golfbanen. Eller han ville gerne have, at jeg skulle udleve hans ambitioner på golfbanen. Eller også var jeg nødt til bare at spille golf, fordi han selv spillede golf. Så når jeg ligesom var hos ham – mine forældre var skilt – så skulle han ligesom have...

C: Ungen med.

M: Så skulle han have ungen med, så måtte jeg jo nødvendigvis også spille golf. Jeg havde intet talent.

C: Der er rim på træerne.

M: Ja, der er rim på træerne. Jeg havde intet talent, altså. Men jeg kunne virkelig godt lide det, på den anden side, så... Men min far han plejede at melde mig til sådan nogen turneringer, som jeg slet ikke var kvalificeret til at spille med i, og så skulle jeg rende rundt der med handicap 54 og spille med nogen med handicap 6, så jeg ligesom skulle slå fire gange, for hver gang de skulle slå. Så skulle de bare vente, imens jeg hele tiden skød bolde i vandet.

C: Imens du bare skød boldene over til den anden side af banen.

M: Ja ja, det blev de rigtigt trætte af, faktisk.

C: Åh, for fanden... Det er en civil politibil, ham der foran mig. Nårh nej, han har et DK-skilt på. Det lignede bare, at han lige gassede op, da ham der den hurtige kom uden om os. Men det plejer at være helt tydeligt med sådan en pæn Ford uden DK-mærker, uden jydekrog på.

M: Ja, og gerne en Ford Mondeo, ikke?

C: Og så sidder der en enlig gråhåret mand, der er blevet trafikbetjent efter at have siddet et eller andet sted i nogle år. Så sidder han bag rettet derinde. Men lige så snart der bare står et DK-skilt, eller hvis der ligger en enkelt pude oppe i bagruden, så...

M: Og det er også en Mondeo.

C: Ja ja.

M: Og det er to unge piger.

C: "Ja, så må vi heller lige lægge os ind foran her og bremse lidt ned. Så kan det være at vi får forlygterne op bagi. Ha ha ha."

M: Gad vide om rystelserne fra bilen de går op i mikrofonen, hvis jeg lægger den her.

C: Du kan jo prøve.

M: Jeg håber, at vi taler højt nok, men det tror jeg nu nok, vi gør.

C: Det kan også være, at du kan rydde et stykke sæde eller sådan et eller andet.

M: Ja. Jeg kan ikke helt forstå, hvordan der kan dryppe kaffe ud fra den her. Årh, jo, det er fordi den er skulpet på et eller andet tidspunkt, og så har det

sådan sat sig i kanten oppe under låget.

C: Så har du lukket låget efterfølgende.

M: Nej, jeg tror bare det sætter sig op, fordi der er sådan en runding i låget her. Så når det skulper, kan det ligesom sætte sig derinde, og så kan det efterhånden sådan sive ud eller komme ud når der... forstår du?

C: Kan du ikke bare hælde den på hovedet, så det hele ryger ud, og det ikke skulper mere?

M: Lavazza – Italy's favourite coffee. Meget funky papkrus faktisk.

C: Ja. Jeg tror ikke, det var hende, der stod inde ved kassen, der har designet det.

M: Nå. Jamen hvorfor dog ikke det?

C: Det kan selvfølgelig godt være, at hun sidder og har det som hobby, at sidde og tegne krusene op. Men hun virkede bare som om, hun var bedre til at gøre rent på forsiden af en lastbil, og på at servere franske hotdogs og Jägermeister over disken, end hun egentlig var god til sådan at finde et italiensk funky design frem til deres papkrus.

M: Mit problem for tiden er lidt, at jeg har utroligt mange projekter i gang. Flere oversættelsesprojekter og to manuskripter og...

C: To manuskripter?

M: Så har jeg jo altså også brug for at begynde at gøre et eller andet, så jeg kan tjene nogle penge – for jeg er på røven.

C: Men det får du jo ikke noget som helst af, med alle de projekter, du sidder med.

M: Nej, nej.

C: Kattens. Det er altså også bare en balancegang mellem, at man ved godt, at man ikke bliver noget lykkeligere menneske af at gå og tjene penge, men det er også sådan som om, at nogen gange kræver banken det af en.

M: Ja.

C: Og forskellige andre interessenter.

M: F.eks. så når jeg har betalt for at rejse her, og jeg har betalt husleje, så når min SU går ind, er jeg nogenlunde på nul. Og så bliver jeg nødt til at låne et par tusind i banken for at kunne få noget at spise. Og problemet er, at hver gang jeg har prøvet at få et

overtræk på sådan tusind kroner eller sådan noget, så får de luret mig til at låne 5000 mere i stedet. "Hvad har du brug for at låne? 10000?" Og jeg har ringet og har egentlig bare tænkt mig at låne 1500 og siger nej, 5000 måske.

C: Så de presser dig bare fuldstændig ned i en skrue.

M: Ja, ja, men jeg har jo heller ikke nogen planer om nogensinde at have råd til at købe, hvad ved jeg, vaskemaskine eller få bygget en carport. Og desuden, så er jeg jo magisterstuderende i litteraturvidenskab. Så f.eks, i løbet af den kommende uge, skal jeg aflevere en opgave om Guillaume de Salluste du Bartas' Ode til verden til Mikkel Bruun Zangenberg, som jo heldigvis ikke har noget forstand på det. Altså, men det behøver man jo heller ikke at have. Det er lige så meget, hvordan jeg griber det an.

C: Men hvordan skal du få klappet sådan en opgave af?

M: Jeg har skrevet otte sider, og jeg mangler bare at skrive syv sider. Jeg mangler ligesom at skrive selve analysen af teksten. Jeg tager udgangspunkt i min egen oversættelse, som har været i lige netop det samme nummer af Apparatur.

C: Nå, ja.

M: Det der patafysik og barok. Og så må jeg indrømme, at jeg sludrer bare lidt, det gør jeg.

C: Ja.

M: 69 km til Odense.

C: Nogle gange kan man jo også vinde noget tid på bare at aflevere de der sider der. Fordi de jo ligesom går så meget op i sideantallet.

M: Ja, ja, altså.

C: Og få afleveret opgaven.

M: Og så kan jeg lige ændre linieafstanden fra 1,5 til dobbelt måske. Men så skal jeg jo i gang med at arbejde på min magister om den litterære blogosfære, som jeg lige skal overveje igen, om det i stedet skal blive noget mikroforlagsanalyse.

C: Du kan jo gøre det til en eller anden fælles underskovsting.

M: Ja, tværnordiske litterære netværk. Poetisk praksis i den tværnordiske poetiske underskov eller et eller andet. Ordet underskov kan jeg ikke lide.

C: Nej. Den litterære underverden. Så har vi nisserne

igen, der render rundt ude i skoven og kigger på stubbe – beslutter sig for, hvad for en de skal flytte ind i.

Glæder du dig til at flytte ind med Sigurd?

M: Ja, jeg glæder mig faktisk. Jeg er meget spændt på det. Mest af alt så glæder jeg mig til at... jeg har boet ud af to flyttekasser i over et år. Altså et år og to-tre måneder.

C: Og du har boet i to flyttekasser?

M: Ja ud af to flyttekasser. Jeg har boet...

C: Ved siden af dem.

M: Ja, jeg har faktisk boet ved siden af dem. Det startede med, at jeg bare flyttede med, hvad jeg kunne pakke i min kuffert, og så er det vokset. Så blev det to flyttekasser. Det var det i lang tid. Nu viste det sig jo så, at i løbet af de seneste måneder, få måneder, er det vokset fra to til fem flyttekasser.

C: Okay.

M: Fordi at bøgerne simpelthen bare er...

C: Det er primært bøger?

M: Ja, jeg har akkumuleret... det bliver jo en utrolig hule.

C: Må jeg så ikke lige høre. Der var over et år, eller hvad er det du siger, hvor du har boet i de to flyttekasser der?

M: Det er det sjette sted jeg flytter ind nu på et år. Nej, og jeg har sagt, det er det sjette sted, det er det syvende sted, jeg bor, i løbet af det der... jeg boede på, nu kan jeg aldrig huske, hvad det er den gade hedder, den der rundt om hjørnet fra Det poetiske bureau.

C: Rantzausgade.

M: Rantzausgade, ja. Jeg har boet på Rantzausgade i et par måneder, så boede jeg ude ved Bispebjerg, jeg boede ude i nordvest ved... hvad hedder stationen?

Engdrup?

C: Emdrup?

M: Emdrup station! Der boede jeg i en måned. Og så boede jeg i to forskellige lejligheder lige ved Nørrebroparken. Og så er vi jo allerede oppe på fire. Og så boede jeg ved Marie Kirke plads et par måneder. Så er vi oppe på fem. Og så boede jeg...

C: Hvor ligger Marie Kirke Plads?

M: Det er lige ved Marie Kirke, som er i den onde ende af Istedgade.

C: Nå, ja, det er rigtigt. Det kan jeg godt huske.

M: Og så har jeg boet nu i fire-fem måneder i min kærestes lejlighed på Peter Fabers Gade, og så flytter jeg så til Valdemarsgade. Det er altså syv steder på fjorten måneder.

C: Jeg tror det er meget typisk, det der med at når du så har været de der fem måneder ét sted, så er det på det tidspunkt, at tingene begynder ligesom at vokse fra to kasser til fem.

M: Det er jo også fordi, at de andre gange, der har det også været sådan, at jeg gerne har villet holde fast i det der med, at jeg kunne flytte bare ved sådan at bestille en taxa.

C: Ja.

M: Og det har jeg gjort, og det har virkelig været skønt, ikke? Det har været nemt. Men så har jeg hentet nogle rullekufferter et par gange med bøger fra Odense. Og så fik jeg lige 16 kg Monogrammer.

C: De fylder jo også godt i en flyttekasse.

M: Ja. De var i en af de der kasser sammen med lidt andre bøger.

C: Men hvad er så din vurdering? Hvem er i bedst tilstand nu, efter det år? Er det flyttekasserne eller er det dig?

M: Jeg tror, det lidt er de samme knubs, vi har fået.

C: Ja.

M: Men jeg tror lidt, at jeg kan holde til flere flytninger end kasserne, trods alt.

C: Men er der også blevet fyldt lige så meget i dig? Er du også vokset til fem flyttekasser?

M: De er til gengæld vokset mere end mig, tror jeg.

C: Okay. Ja, du er vel ret beset gået ud af voksealderen.

M: Så er det nu, jeg klynkende skal sige, ja, på nær min mave.

C: Ja, og det du har mellem tæerne.

M: Har du en lille far-mave? Er det ikke sådan noget man gerne får, når man bliver far? Sådan en lille mave.

C: Det er også rigtigt nok.

M: Har du det?

C: Nej.

M: Nej?

C: Jeg har tabt mig.

M: Du har tabt dig?

C: Ja, i perioder taber jeg mig helt vildt. Det har bl.a. noget at gøre med, at jeg bor oppe på fjerde, og min datter nægter at kravle op ad trapperne selv.

M: Ja.

C: Eller det tager en halv time.

M: Det kender jeg godt. Evald han gider heller ikke at gå, altså.

C: Det er sådan, tyve meter før hoveddøren begynder hun, "oppe mine faaar."

M: Evald gør det, at når man skal ned af trapperne, hvis man går de første trin ned, så går han sådan til kanten af trinene og så lader han sig falde frit ned i ens arme, og så skal man bare gribe ham.

C: Den har Augusta så også lavet engang imellem. Jeg er ret glad for, at det ikke er konsekvent hun gør det. Eller det burde det måske være, for at jeg var mere opmærksom, men det er altså af og til, hvor jeg lige har et eller andet, står og roder med i lommen, om jeg nu har fået det hele med ud af døren og sådan noget, hvor jeg har min opmærksomhed et andet sted. Jeg ville fandeme være ked af det, hvis jeg stod der og var i gang med at konstatere, at jeg både havde smøger og pung og mobil og nøgler, og så da jeg kom til pungen, så sagde det BUM.

M: Årh, de der lejligheder, de ligger godt nok bare klinet op ad motorvejen.

C: Ja, de udvider motorvejen med fire spor her. Så kan de sætte sådan nogle plancher op på en rasteplads de bygger ved siden af, med den moderne boplads, som de var nødt til at rydde, da de udvidede motorvejen med fire spor.

M: Jeg har fået et svar fra Jannik. Det bogen skal hedde er, og han griner lidt, ha ha skriver han, Nipso nano mimata mimo nanopsin. Nipso nano mimata mimo nanopsin.

C: Aha.

M: I ét ord, havde han så tænkt.

C: Og hvad er det det betyder?

M: Jeg spørger ham hvor...

C: Hvor fanden han har gravet det op henne.

M: Jeg skriver hvor faen – hvor faen har du gravet det op henne?

C: Så må vi lige igennem broen her. I hvert fald igennem bommen. Credite carto.

M: Åh, i gamle dage var der også mennesker. Er det det, det koster? 215 hver vej?

C: Var det det, der stod?

M: Hov. Det var et ordentligt bump.

C: Var det 215 der stod?

M: Ja.

C: Det er lidt ærgerligt. Man kan nogle gange få sådan en endagsbillet, og alt sådan noget der. Men det er sådan noget, den selv finder ud af. Jeg tror jeg har været igennem sammen med Sigurd på et tidspunkt.

M: Men finder den ikke ud af det, når man kører tilbage?

C: Når jeg kører på det samme kort igen, ja. Men jeg har bare prøvet det sammen med Sigurd en gang, hvor det så ud som om, den også tog 215, eller hvor meget det er, på hjemvejen.

M: Okay.

C: Jeg tror nemlig, at det der dagsbillet og sådan noget, det er sådan noget – man kan kun få det i weekenden, i virkeligheden. Men så har de jo også et produkt, de kan reklamere med, og så behøver de ikke at sætte prisen ned til daglig. Det er jo alligevel bare arbejdende folk med brobizz som kan trække det af – trække det fra over skat. Så det er os hårdtarbejdende litterater, der kommer til at betale storebæltsforbindelsen.

M: Totalt urimeligt, men når nu 28/6 snart bliver en virksomhed, skal jeg fandeme gøre en indsats for at trække alt fra i skat.

C: Det må du endelig gøre. Du skal bare huske også at sætte et par dage af til momsregnskab.

M: Men jeg aner ikke, jeg aldrig nogensinde trukket noget fra i skat, hvordan fungerer det? Men så var det planen...

C: Der er sådan et eller andet med moms. Det handler mest om moms. At du ligesom bare gemmer alle de bonner og kvitteringer, der er forretningsrelaterede – alt hvad du indkøber omkring firmaet.

M: Men man skal kunne trække det fra, så der skal også være nogle penge et andet sted.

C: Ja, der skal være en indtægt. Du kommer kun til at

registrere indtægter og udgifter, hver gang du har nogen, fordi du er et momsregistreret firma. Så hvis du skal have et lille momsforlæg er du ligesom nødt til at lægge ud overfor offentligheden.

M: Men jeg har jo bare næsten kun udgifter, det er problemet.

C: Jamen I må jo også have en eller anden balance. Der må jo komme nogle penge ind et eller andet sted fra.

M: Ja, men problemet er...

C: 20000 fra kunststyrelsen eller salg af bøger og 25 eller 24 gange 30 kroner. Så bliver det et eller andet.

M: Ja. Uh, det er godt nok en ordentlig spand kaffe, de giver en.

C: Ja, den har varet længe.

M: Det er flot med tågen, der ligger ned over vandet, så man næsten ikke kan se det.

C: Ja.

M: Som om vi kører på en bro gennem himlen.

C: Og Vestbroen derude kan du også se, den fortsætter bare ind i tågen. Så forsvinder den der.

M: Jeg genså Peter Madsens Valhalla.

C: Filmen?

M: Ja. Tegnefilmen fra 86.

C: Ja.

M: Sammen med børnene i Odense sidste weekend. Den er fantastisk. Jeg kom bare i tanke om det, fordi det her det mindede mig om...

C: Bifrost.

M: Ja, om Bifrost.

C: Ja, så kommer vi til Heimdal. Martin, er det Martin Andersen Nexø med Løgneren? Eller er det Hansen?

M: Det er Martin A. Hansen.

C: Det er Agerhønen. Martin A. Hansen, der har skrevet Løgneren. Altså det må være Martin A. Hansen, der hedder Heimdal, ham der kan høre græsset gro.

M: Jeg er rigtigt glad for den bog.

C: Jeg har prøvet flere gange. Jeg synes den er for kedelig, altså. Men jeg synes stadigvæk også, den er fantastisk. Men det er ikke for at læse historien færdig, jeg har læst den. Jeg har aldrig kunnet læse den i ét hug, altså. Jeg bliver sat i en eller anden kedelig tilstand af sådan noget halvt... Jeg begynder selv at

kunne sidde og sige, årh, nu vil jeg høre noget Leo Mathisen. Yes, drikke kaffe. Og så vil jeg gå i skoven med mine gummistøvler og skyde en agerhøne. Jeg bliver så kedelig af det, synes jeg.

M: Det synes jeg da ikke lyder kedeligt. Jeg vil da gerne i skoven og skyde en agerhøne.

C: Jeg synes bare ikke, der er særlig meget fremdrift eller særlig meget energi i mig selv, og jeg får lyst til at leve i 40'erne.

M: Han rakte helt vildt tunge af os, ham der. Han rystede sådan hovedet, han rakte sådan tungen ud af sit skaldede hoved og rystede på det.

C: WUAAAA! Ham i den blå bil der?

M: Ja ja, ham der sad i passagersædet. Det var fordi, der stod skolevogn bag på bilen.

C: Ja ja, de alle sammen gør nar af os, fordi der står skolevogn bag på, så skal de lige hovere og byde os velkommen på motorvejen som nye bilister. Det er sådan, man byder nye borgere velkommen i landet her.

M: Ja ja.

C: På motorvejen.

M: Han var jo også skinhead.

C: Nå, for fanden. Spørgsmålet er, nu hvor han ligesom ligger lukket inde bag den der søde gule bil foran os, om vi ikke bare skulle køre op bag i ham?

M: Ja.

C: Og undskyldte med, at der står skolevogn bagpå. Nå. Tænk så fik jeg tømt min spand kaffe.

M: Ipso facto. Eller et eller andet.

C: Hvad var det... du havde en titel til det her projekt?

M: Flytning.

C: Flytning?

M: Er det ikke en god titel?

C: Jo jo.

M: Det synes jeg er en ret fed titel.

C: Ja, jo, men helt sikkert. Der er noget, der rykker sig. Jeg synes altså også, det er lidt sjovt, at jeg tror, du er den sidste, jeg kender, der har nogle ting stående på Fyn, som du skal have hentet til København. Det kan godt være, at jeg kommer til at kende flere, der også har det. Men sådan lige umiddelbart, så de fleste af de sådan venner, jeg har, de har flyttet deres ting til København. Og alt hvad de har af gammelt legetøj og

ekstrating... nå da, du har fået gammelmandshænder og gammelmandsrynker af at drikke kaffe.

M: Det er simpelthen fordi der er skvulpet lidt kaffe over, og jeg har siddet og holdt på servietten rundt om papbægret, så er min finger blevet helt rynket. Igen kommer jeg til at tænke på Peter Madsens Valhalla. Der hvor...

C: Hvem er det, der bliver gammel? Er det Thor?

M: Thor, der skal kæmpe imod døden.

C: Ja.

M: Sikken et flow.

C: Hvordan er det, de kommer igennem det?

M: Jeg kan ikke huske det. Jeg må indrømme, at hen mod slutningen af filmen, da gad Evald ikke at se mere. Han ville i det hele taget rigtigt gerne se Biler i stedet, den der Disney-film. Den har han på det sidste set nogenlunde hver dag. Måske er den i virkeligheden også for uhyggelige til at vise sådan en to og en halvårig dreng.

C: Nej, den er da meget hyggelig, er den ikke det? Der er i hvert fald en pissegod scene, der hvor de er ude og vælte traktorer.

M: Det er Biler, men der talte jeg om Valhalla.

C: Nårh, Valhalla.

M: Ja, i Biler er det skønt, hvor de er ude og vælte traktorer. Så er vi sgu lige pludselig på Fyn.

C: Jeg tror nok, for lige at komme tilbage til Valhalla... Jeg tror nok, at sådan noget som den der – det filmen handler om, hvor Thor skal kæmpe mod døden, det kan godt være, at det lige er abstrakt nok for en to et halvtårig til at sætte sig ind i. Hvad det er for noget der foregår der?

M: Det er på en måde synd, at vi ikke har hele dagen, er det ikke det? Tænk hvis vi kunne fylde bilen, og købe reolen og sådan noget, og så køre ind til Odense, og så bare sætte os på den smagløse og drikke øl indtil klokken tre i nat.

C: Ja. Årh for fanden, jeg skal stadigvæk ringe til min kæreste, inden det er for sent. Hun skal jo hente det barn der. Nårh, det er også fordi, det ur der går en time foran, det er bilens ur. Jeg troede lige pludselig, at klokken var kvart i tre. Men den er jo trods alt stadigvæk ved at blive kvart i to så.

M: Vi har jo noget at fortælle radiomanden. Ud over at han også bliver optaget.

C: Ja, det bliver han jo nødt til. Men, han optager jo nok også mig samtidig.

M: Det er et eventyr. Det er jo strengt taget... det her er jo en dannelsesrejse. Ligesom Billedbog uden billeder er det en dannelsesrejse uden dannelse.

C: Det vil sige, at du på forhånd har bestemt, at vi ikke bliver mere dannede af det her!?

M: Det er rigtigt. Det kan jeg selvfølgelig ikke vide.

C: Eller har vi muligheden for det? Rent faktisk så har vi det lidt sære... du kalder dig også fynbo, ikke også? Sådan oprindeligt.

M: Jeg refererer ikke rigtigt til mig selv som fynbo, men jeg er da fynbo, det er jeg jo. Man kan også høre det på min stemme.

C: For jeg mener, det der dannelses... det der turens mønster plejer at være hjem-ud-hjem. Her kører vi jo rent faktisk et skema...

M: Der hedder ud-hjem-ud.

C: Ja, hvor det er byttet rundt. Men i virkeligheden bor vi jo nu i København, så vi er jo egentlig hjemme og tager ud i landet. Det ude er bare vores egentlige barndomshjem.

M: Så man må sætte det hele i gåseøjne.

C: Det hele må sættes i gåseøjne, og den opbygning, som egentlig også eksisterer inde i det hele, den er der jo også, i det at vi kalder det Flytning. Så er der jo ikke nogen der ved, hvor hjemmet er.

M: Nej.

C: Jo, der kommer jo et hjem. Men det bliver et andet, end det, der var, til at starte med. Altså vi har jo også flyttet fra Peter Fabers Gade og ned til Valdemarsgade.

M: Har du en mobiltelefon der kan tage billeder?

C: Ja.

M: Skal vi ikke have nogle billeder med i bogen? Nogen mobiltelefonbilleder. I dårlige sort/hvid-kopier... fra turen?

C: Det tror jeg vi bliver nødt til. Vi må lige have sådan en der. Og så kan man også finde... heromkring.

M: Perfekt. Så kan vi hive den frem igen, når vi...

C: Du kan også... se her, hvis du trykker heroppe.

M: Ej, hvor er det smukt. Vi kan have et billede af

vognen på forsiden.

C: Af bilen?

M: Ja.

C: Med skolevogn-skiltet bag på.

M: Ja.

C: Det kan godt være... jeg ville anbefale lige at tørre linsen af.

M: Ja, nu tager jeg ikke nogle flere billeder lige foreløbig.

C: Det er også et fint billede, det der.

M: Det var rigtig fint.

C: Og så kan man trykke på den heroppe, lige ved siden af tilbage. Hvis du bare trykker på udløseren, så går den over på kameraet.

M: Hvad gør jeg for at SE billeder?

C: Nå, så skal...

M: Så skal jeg helt ind.

C: Nej, det kan du rent faktisk godt, så...

M: Jo vent lidt, det kan jeg godt finde ud af. Jeg går ind i "play".

C: Ja... nej... prøv engang. Og så gå tilbage på den røde.

M: Nu ser jeg dem. Nej, et fint billede du tog ud af vinduet... Så der er tre billeder her? Hov, så kommer der sådan nogen børnebilleder. Men det bliver simpelthen fantastisk... Hov, nu viser den mig sådan... der kommer ikke noget pornografisk?

C: Nej, det tror jeg ikke. Det er et meget fint billede af Glenn, ikke også?

M: Ej, hvor er det nogle vilde billeder. Har du taget dem alle sammen?

C: Ja.

M: Hvem er de der indere?

C: Åh, det er fra Indien.

M: Hvornår var du i Indien?

C: Det var jeg i sommerferien inden Forfatterskolen. Det vil sige maj måned, var det i virkeligheden, 2006. Da en af mine venner skulle giftes med en indisk pige. De bor begge to i USA, i New York nu. Og så havde morfaren til hende der, der var af indisk afstamning, han havde ringet hjem og sagt, "nu er hun blevet 21, så vi har en fyr til hende her." Så enten kom hun hjem og blev gift med ham der, de havde fundet, eller også

valgte hun selv en anden. Han skulle bare lige siges god for. Så min vens far var nødt til at møde op med sine firmapapirer og sådan noget hjemme hos familien i Indien, for at vise sine regnskaber frem, således at de kunne genkende, at han var fra en god nok kaste, fordi han var jo ikke født ind i nogen kaste. Så de var nødt til at vurdere hans kaste og hans menneskelige egenskaber ud fra farens firmaregnskaber. Hvad kan man så sige? Det var meget heldigt, faren ikke var gået konkurs de par år.

M: Og hvor dejligt. Billeder af hårde digtere i det grønlandske snelandskab.

C: Hvor mange er med der? Hvor mange Grønlandsbilleder?

M: Et par billeder.

C: Jeg kan slet ikke huske, hvornår jeg sidst har fået taget mig sammen til at slette nogle billeder på den telefon der.

M: Der er mange rigtigt fine billeder.

C: Jeg er faktisk ret god til at tage billeder, Martin.

M: Hvad er det lige, der gør, at du ikke kan modtage sms'er?

C: Hvis der var et eller andet inden i min telefon, og jeg vidste det, så ville jeg lave det om. Jeg tror selv, at jeg er kommet til at lave en eller anden opsætning på et tidspunkt, hvor jeg bad den om at modtage mine beskeder på nettet, mail eller et eller andet mærkeligt. Lige pludselig, så kunne den bare ikke. Så skriver den fejlsending, hver gang jeg prøver.

M: Nå, hvordan slukker jeg igen?

C: Bare den røde...

M: Jeg tror, jeg lige har røget en cigaret.

C: Det kan jeg faktisk heller ikke huske, om du har. Men jeg tænker, at Langeskov må være et fint sted at ryge en cigaret.

M: Det tror jeg. Lige her ved Stålservicecenteret. Ib Andersen industri. Stålservicecenter, pladebearbejdning, profilvalsning, industrilakering. Bliv set fra E20.

C: Jeg tror godt, vi lige kunne...

M: Wow.

C: Jeg tror godt lige, vi kunne køre bilen igennem den pladerensning der. Vi kunne jo eventuelt bare aflevere

en sortlakeret plade hjemme ved Tom - med hjul. Ja, der skete noget med din bil undervejs.

M: Plejer du at læse Hans Otto Jørgensens bøger?

C: Ja. Eller jeg var i gang med det på et tidspunkt, for halvandet år siden og var rigtig rigtig glad for Med plads til hundrede køer. Jeg synes det var en sindssygt god roman. Og før det havde jeg også læst Væltede kældre og nogen af Æsel her og...

M: Ja.

C: ... Nogen af dem der. Så gik jeg i gang med at læse alle, altså hele trilogien – den der Ida og Axel-trilogi.

M: Ja.

C: Helt og heltinde og Den fotograferede dreng. Og der, da jeg var inde i Den fotograferede dreng, og sad og læste i den, så lagde jeg den til side.

M: Det er lige præcis det samme, der skete for mig, men Hestenes øjne er virkelig god, og jeg har lige fået The Factory, som udkommer d.12. Det er en fortsættelse på Hestenes øjne.

C: Er det det?

M: Ja, sådan en selvstændig fortsættelse.

C: Okay. For jeg kunne godt se, at Hestenes øjne var endnu bedre, altså var endnu mere skarp. Jeg synes, den var meget mere klar, og meget mere eksperimenterende i det stof, den inddrog. Og også da der kom den der liste over alle de ting, fasteren blev udsat for igennem sit fjernsyn. Alle de ting, hun aldrig havde hørt om. Og der ligesom var hele epoker, der bliver oplistet igennem de der ordophobninger.

M: Jeg troede, det var der – jeg troede, det var derude det lå.

C: Jamen han sagde, jeg skulle af ved sydøst. Det kan selvfølgelig godt være, det var det, vi så kørte forbi nu.

M: Jeg elsker det der Odense 3, Odense 9... nårh ja, det er den der... Så er vi der om tre kilometer, tror jeg. Det passer meget godt.

C: Nå, men i hvert fald så Fluebogen var jeg pissehamrende glad for, også efter jeg fik at vide, at han havde prøvet at skrive hele bogen, ud fra at der ikke var normalsætninger i – at der ikke var et fælles sprog, som han kunne hælde mest til – og det, jeg tror rent faktisk, at det er det, han bygger resten af sit forfatterskab på at der er. Altså, en sætning eksisterer,

og så fylder han sætningen ud med indholdet og alt muligt stof, erindringsstof, og hvad der ellers kan komme ind. Men der i sin tid, da jeg var i gang med Den fotograferede dreng, da gik jeg i gang med at læse Albert Dam i stedet for. Det var jeg godt nok glad for. Tror du, det er her?

M: Ja, det er det. Det er nemlig her. Det er nemlig ved Svendborgvejen, du skal køre op, og så kommer Tornbjerg ude på højre side, et stykke nede af der. Han er jo...

C: Vi skal mod Odense?

M: Ja, det skal vi. Han må jo være virkelig nervøs nu.

C: Hvem?

M: Den stakkels journalist.

C: Nårh ja, for fanden, han aner jo ikke hverken fra eller til, hvad det er for noget, han har bedt om at komme. Men jeg har jo startet med at prøve at vise mig lidt fra den dårlige side ved at komme to timer senere eller tre. To tre timer senere end jeg havde sagt, jeg ville komme. Og er kommet med en dårlig undskyldning, som man jo skal i den situation. At bilen skulle tømmes og alt muligt først, og vi var nødt til at hælde olie på.

M: Jeg synes ikke, det var dårlige undskyldninger, det var jo sandt.

C: Ja, men nu har jeg jo for eksempel lige prøvet at hælde olie på for meget meget få minutter eller for en time siden, og jeg ved jo godt, det tager to minutter. Det ved han måske også.

M: Ja, det er her. Ja, det var lige derovre, jeg stod og tomlede, der ved nedkørslen deroppe, da jeg blev samlet op af den der maniac. Kørte 180 hele vejen til København.

C: Hvor vil du mene, vi skal hen ad nu så?

M: Vi skal til højre, nej vi skal til venstre for pokker.

C: Vi skal simpelthen til venstre?

M: Tror jeg nok, tror jeg nok, tror jeg nok.

C: Vi kommer til højre, når vi kommer rundt i en rundkørsel.

M: Ja, vi kommer til højre, men hvor fanden står der... nårh, det er fordi den er ny, den her rundkørsel.

C: Han sagde også, så kommer I lige op til rundkørslen.

M: Åh, så fatter jeg ikke noget længere.

C: Så snyder den gamle...
M: Ja. Wooow, det er forvirrende.
C: Er det mod... nej, det kan ikke være mod Ørbæk.
M: Tietgenbyen. Kerteminde. Ej, det må være... det er deroppe, hvor bussen kører ned. Det er det. Det er bare fordi, jeg ikke er vant til det her store... det kører ned der. Odense Congress Center, det er der, ja. Og Ørbækvej.
C: Wow. Så skifter vi lige gear.
M: Se, så bliver alt nemt. Det ligger nede på højre side. Det ligner fuldstændig ISS, og det ligger lige i nærheden af det der sinds... Tornbjerg, højre. Men han sagde ikke mere om, hvordan du så ville...
C: Nej, han gav mig en vej. Jeg tror han regnede med at jeg havde en GPS. Det har alle fornuftige mennesker jo.
M: Men det kommer inde på højre side, og jeg tror, så vidt jeg husker, ligger det, så man kan se det fra vejen, så det bliver ikke noget rigtigt problem.
C: Det var den forkerte seddel. Jeg tror, jeg har en seddel, hvor der...
M: Ej, engang hvor jeg var...
C: Men du kan kende det lidt, hvis vi...
M: Ja, det kan jeg, det kan jeg. Engang hvor jeg var knyttet til et vikarbureau – jeg boede i Skibhuskvarteret... wow, den vej?
C: Nå, det var ikke den vej?
M: Jo...
C: Det kommer senere inde på højre?
M: Ja, det tror jeg.
C: Okay.
M: Men du kan prøve at køre til venstre her, så kan det være, det kommer deroppe ad. Det kan godt være, man kan komme den her vej.
C: Nej vi vender lige rundt og tager den anden...
M: Narj, nej nej.
C: Hvad, tror du, der er...
M: Nej, vend om, det er måske bedre, det er måske mere sikkert, i stedet for at gamble.
C: Sådan har jeg det altså lidt.
M: Se, så kan vi lige gå ind her til BC-Catering og vende om. Det er en dejlig grå dag i Odense.
C: Jeg skal simpelthen godt nok også pisse.

M: Jeg skal også pisse - som en gal. Altså.

C: Ja, ja ja ja ja, jeg vil faktisk allerede betegne mig selv som gal, så meget skal jeg pisse. Tænker nærmest kun på det. Det er svært at beholde overblikket over, hvor vi skal hen og så samtidig tænke på, man skal pisse hele tiden. Jeg kigger på et træ og tænker, det kunne jeg lige pisse op ad. Hvad står der på det skilt?

M: Jeg kigger på en lygtepæl og tænker, den kunne JEG lige pisse op ad.

C: Præcis. Og der er et skilt, der i virkeligheden kunne fortælle os, hvor vi burde køre hen nu, men vi tænker bare, den der stamme kunne jeg lige pisse op ad.

M: Men, det, jeg var ved at sige, var, at så kørte jeg ud til ISS, der klokken fem om morgenen – en rigtig trøstesløs vej. Og så mødte jeg der, og så blev jeg ellers smidt ind sammen med to tre andre... fortabte... se der er ISS, sammen med to tre andre fortabte ungersvende. Store Tornbjergvej, vi skal til Lille Tornbjergvej. Ja, går ud fra, det er længere nede. Og så ja, så var vi ude, jeg kan huske, jeg var ude og rense ballasttanke på Lindø-værftet, hvor jeg blev sat til at lave sådan et Sisyfos-arbejde med at tørre olie op. Man kunne ikke se, at der var blevet fjernet noget olie overhovedet efter ti timers slid.

C: DR.

M: Det står der simpelthen. Så er det simpelthen her. Hvor er det perfekt. Så lad os da gætte, at det er Lille Tornbjergvej, vi er ved her, og det er DR, der ligger lige der.

C: Det gule der?

M: Ja ja, Lille Tornbjergvej. Sådan.

M: Jannik siger, med det der ord, at han er faldet over det ligesom guldhornene. Det er "verdens længste palindrom, nemt at huske, mundret."

C: Okay? Det siger han i hvert fald.

M: Nu må vi jo se, om de overhovedet gider at lukke os ind.

C: Hvis vi er heldige. Det ser ikke ud som om det er verdens største arbejdsplads det her.

M: Hov.

C: Ja, så var der lige en parkering der. En parke-rering.

M: Husk at ringe til din lille kone.

C: Inden at vi kommer for langt med noget som helst

andet.

M: Nej nej nej nej nej nej, man bliver virkelig fristet til at stille sig og tisse ovre i den der busk.

C: Tror du ikke, de har et toilet?

M: Ja, det må de have.

C: Hov, jeg skal lige have min taske med.

M: Nå, hun tog ikke lige. Jannik spørger om man kan få illustrationer med?

C: Er I ved at lave den til 28/6?

M: Ja, han har sendt en del tekster, vi var egentlig meget glade for det.

C: Han har ikke debuteret noget andet sted, vel?

M: Han debuterede på et forlag der simpelthen hed Getrax med Lyrisk og fysik.

C: Og fysik?

M: Ja, det hed samlingen. Og så udgav han, som FLYtryk, en bog der hed Narkotika. Ikke at forveksle med Laugesens Anarkotika. Nå, hvordan kommer vi ind? Har du trykket?

A: Dav.

M/C: Go'dag.

A: Søger I nogen bestemt?

C: Ja, Tym.

A: Hvem?

C: Tym.

A: Han kommer her.

TA: Hej.

C: Hej.

TA: Tym.

M: Martin.

TA: Ja, det var bebudet jo. Men i er vel godt trætte nu?

M: Det er ikke så slemt.

C: Vi har jo egentlig bare siddet i en bil hele vejen.

TA: Ja, I er unge og friske. Men skal vi gå ud og alligevel tage en kop kaffe?

C: Det kunne vi da godt.

TA: Hvis nu der er noget friskt noget i maskinen.

M: Hvordan forklarer jeg lige den her situation med diktafonen?

C: Overfor hvad? Overfor ham eller overfor diktafonen?

M: Overfor ham.

C: Jamen det kan jeg da lige gøre.

M: Okay.

TA: Det er selvfølgelig dybt egoistisk, fordi jeg også lige selv trængte til en kop.

C: Jeg er glad for din egoisme.

TA: Nå, den var ikke sådan helt funktionsdygtig, den bil?

C: Nej, jeg arbejder lidt ved et galleri. Hvor længe skal jeg nok ikke kunne sige, men han er ret god til at fylde den op med skræl, når han ikke lige selv skal bruge den.

TA: Okay. Så I kører rundt med skræl eller hvad?

C: Nej, den var bare helt fyldt op med lort. Jeg var faktisk henne og køre forbi en losseplads.

M: Ja, der er nogen der har holdt fest.

TA: Nej, det er bare vores brunch. Det må I godt tage. Der er både brød og...

M: Er der flere toiletter derude?

TA: Ja ja.

M: Så hopper jeg også lige... Der er simpelthen blod på brættet... Sådan et stykke brunsviger ser godt ud.

TA: I har vel været inde på tankstationen og fylde jer?

M: Ja, vi har lige fået en kaffe.

C: Vi fik en kaffe, der var mere end kaffe, eller det var en ordentlig spand kaffe, vi fik med. Den varede faktisk indtil måske for et kvarter siden.

TA: Hvad så med jeres skriveforsøg? Har I gang i det? Altså med turen her?

C: Ja, vi har en diktafon med her.

TA: Okay, så jeg skal passe på, hvad jeg siger? Det vil blive brugt imod mig.

C: Ja, nu bruger vi det ikke særlig meget imod særlig mange, men...

TA: Det er nøjagtig samme medicin, som jeg selv har at udsætte folk for, ikke? Fordi dels så starter jeg båndoptageren efter et stykke tid, men jeg går også og lytter efter, og bruger det de siger.

M: Det er også...

C: Imens man er i gang, så har man en eller anden ekstra opmærksomhed.

TA: Ja.

C: Synes jeg. Jeg synes også man har en ekstra opmærksomhed, når man registrerer den der røde knap blive tændt eller...

M: Ja, og så er der selvfølgelig det der med, at det

tager lidt tid at slappe af med situationen, ikke – med at blive optaget. Så det er godt...

TA: Det gør det jo også med det I laver der, ikke?

C: Det tager tid?

TA: Jeg mener, så kan I jo også gå og lure på, om det, I nu siger, kan bruges.

C: Men...

TA: Sådan har I det måske ikke?

C: Det gør vi også, selvfølgelig. Det har også noget at gøre med, at man ligesom har en bevidsthed, så man... at vi allerede har en bevidsthed om, at vi vil bruge det til at skrive på. Vi er vant til at prøve ligesom at skrive nogle sætninger ud og se, hvad der kommer af det, og hvad er det for nogle dynamikker, der gør sig gældende her, og hvad er det for nogle temaer, man slår an hele tiden. Og det øre, som vi også har med...

TA: Ja, jeg vidste slet ikke hvordan man fik kaffe.

C: Nej.

TA: Nu prøver jeg at trykke på min favoritknap. Hov.

C: Så er du lige med til bords her.

M: Sempelthen.

C: Det var slet ikke planen.

M: Nej, det var ikke planen. Det er perfekt at komme til...

C: Du er det forstyrrende element.

M: Jeg er sådan en guest host. Du ved, hvis man ser et af de der shows. Late night with Conan O'Brien eller sådan noget – et NBC show, hvor han har en, der kommer og sætter sig i sofaen ved siden af ham sådan næsten hver aften og sidder.

C: Ja, sådan gæsten, der kommer forbi.

M: Nej, ikke gæsten, der kommer forbi, men ham der er guest host.

C: Nå. Hvad er det han hedder, ham måske, er han både tv-avis og Deadline-vært? Det er ham Kurt.

M: Jeg ved godt, hvem det er. Og han hedder ikke Kurt Ravn, men han har sådan et kort navn.

C: Gyngenhøvdingen.

M: Jeg har bare lagt mærke til, at han har altid sådan en avis med. Så kan han vise avisen frem. Her har jeg avisen liggende, det er sådan den tredje genstand. Men der er også et eller andet, hvor man ligesom har den der ting med.

TA: Er det Deadline-værten?

C: Ja. Lige præcis. Hvad er det, han hedder?

TA: Det er ham den virkelig gode, kan man sige. Med sådan lidt gråt hår og rundt ansigt.

C: Ja, mørkt, lidt gråt.

TA: Hvad er det nu han hedder? Det kan jeg heller ikke lige komme på, men han er meget kyndig, synes jeg.

C: Jamen helt sikkert. Det er også som om, det giver et eller andet ekstra anker, at han altid har sidste uges avis med.

TA: Ja.

C: Den er der altid.

TA: Ja, det gør, hvad hedder han... Jersild. Det gør han også.

C: Ja, meget.

TA: Det er ligesom konceptet.

C: Han har nogle ting med, som han udsætter hans... medier, skulle jeg til at kalde dem, besøgende, for.

TA: Inden jeg glemmer det, så skal jeg stille jer et spørgsmål, som slet ikke har noget med udsendelse og forfatterskab at gøre, og som er dybt useriøst og mærkeligt. Og det er, fylder I bilen helt op, når I tager til København?

C: Det havde jeg ikke tænkt på, overhovedet.

M: Fylder den op?

TA: Ja, skal I ikke flytte for dig til København?

C: Jo, det tror jeg måske, vi kommer til.

M: Jeg flytter mellem to steder i København, men jeg har haft en hel del af mine ting opmagasineret hos min far, i hans kælder, så vi skal herover for at hente de ting, og så køre tilbage. Men den bliver ikke fyldt helt op.

TA: Problemet er, at jeg har et problem, der hedder, at jeg selv er ved at fraflytte et kæmpestort hus sammen med hustruen. Til, håber vi, en eller anden lejlighed eller sådan noget der. Og, det er for øvrigt irrelevant, men i forbindelse med det så skal vi jo skille os af med en hel masse ting, ikke, fordi nu skal vi indskrænke og sådan noget. Og der har jeg en søn i København, som har sagt, heldigvis, at han gerne vil have mit dukketeater, som jeg har haft, lige fra jeg var syv år. Og det er sådan et, som står på et bord, som er sådan der, og så knejser det op i den højde der. I kender de

der dukketeatre der, ikke?

C: Ikke helt, jeg ved ikke helt, hvordan betegnelsen er, men jeg tror, at jeg ved, hvordan det ser ud.

TA: Ligesom et papteater, hvor man fører ind og sådan noget, ikke? Jeg har bygget det ind i sådan et bord der, ikke? Og så, som sagt, et dukketeater i den højde og sådan noget, ikke? Og der kunne jeg stikke jer nogle penge, hvis I ville aflevere det til ham. Hvis I har plads?

C: Mon ikke vi får plads?

M: Jo, det gør vi. Det kan lade sig gøre. Det tror jeg godt det kan.

TA: Det ville være en gylden mulighed.

M: Det er ikke så galt. Og de kan stables...

C: Det der fylder noget er jo de der Ikea-reoler, men de er jo i pakker. Vi kører også i Ikea på vejen.

TA: Nå.

M: Og de der bøge er i sådan nogle årstiderne-kasser, der kan stables meget godt. De er beregnet til at blive stablet.

C: Det kan vi godt.

TA: Det var sgu da heldigt så. Ja, han bor på Jagtvej, eller lige ved Jagtvej.

C: Fint.

TA: Det er måske også der, I skal hen, eller deromkring?

C: Ikke lige. Vi skal til Vesterbro, men vi kan godt køre.

TA: Ja, det er ikke så stor en omvej?

C: Ja, især hvis vi ikke skal ud med det lige præcis der i eftermiddagstrafikken. Så kommer vi hurtigt til at bruge to timer på Jagtvej.

M: Han bor på Jagtvej her i byen, det er det du mener?

TA: Nej nej.

M: Nårh nej, han bor på Jagtvej i København, det er rigtigt, ja. Okay.

TA: Der er også en Jagtvej her i byen? Nårh ja, det er der. Det er jo lige ved siden af, hvor jeg bor. Jamen, det var da fantastisk. Det må vi lige vende tilbage til, fordi så kommer jo alle de praktiske ting, ikke? Altså, så skal det jo...

C: Ja, så skal vi lige finde ud af...

TA: Så skal I ud og hente det, ikke? Hos mig, ikke? Og jeg er på cykel, og jeg kan tidligst tage hjem, når jeg er færdig med at interviewe jer, ikke?

C: Men så skal vi lige i Ikea, og så skal vi lige hente de der bogkasser.

TA: Ja, så det gør ikke noget. Der er ikke noget der.

C: Så kan vi jo finde dig bagefter.

TA: Men det andet problem, det er jo så, at så skal I jo prøve at se, om I kan finde et tidspunkt hvor Bo er hjemme. Det vil sige, jeg skal lige have koordineret det, ikke? Og I har jo ikke bilen sådan ubegrænset, vel?

C: Bilen er til klokken syv i aften på Gl. Kongevej.

TA: Er det rigtigt?

M: Så bliver det faktisk svært.

TA: Ja.

C: Det bliver lidt svært at nå.

TA: Ja, det var en strammer. Fordi vi er jo først færdige, især når vi sidder her og spilder tiden, ikke?

Så er vi jo først færdige om tre kvarter, ikke? Så er klokken tre.

C: Så er den tre?

TA: Ja.

M: Det kommer til at være lige deromkring.

TA: Så kan I sgu ikke nå tilbage. I kan ikke bringe det der ud, og jeres egne ting, og så være tilbage med bilen klokken syv. Det kan I ikke, hvis det er i dag klokken syv.

C: Altså, hvis den bliver halv otte gør det jo ikke noget. Det er heldigvis ikke et udlejningsselskab, der bonner mig for en dag mere, men en mand, der gerne vil have lov til at køre op til sit sommerhus i aften.

M: Jamen alternativt, kan jeg så ikke have det der dukketeater stående?

TA: Hvordan vil du så få det videre?

C: Jamen således at Bo...

TA: Jamen han har jo ikke nogen bil, den kluddermikkel. Så skulle det være fordi, I boede i opgangen ved siden af, men det gør I jo ikke, så...

C: Hvad hedder det, bor han på Jagtvej?

TA: Ja, det er sådan en sidevej. Nøddebovej, tror jeg det hedder. Sådan en lille parallelvej, der går langs Jagtvej.

M: Ved du i hvilken ende af Jagtvej det er? Der er både Nørrebro og Østerbro og så videre.

TA: Ja ja, men det er... jeg vil snarest sige, det er i midten. Altså det er... Nej, hvad er det for noget

sludder, det er heller ikke Jagtvej jeg mener. Jeg... fanden er det den hedder? Tagensvej. Tagensvej, mente jeg. Og det er et eller andet sted mellem centrum og næsten ude ved Jagtvej, tror jeg.

C: Så den ligger et eller andet sted, nærmest, omkring Panum.

TA: Ja, længere ude, måske. En halv kilometer længere ude.

M: Det er begrænset, hvor meget ekstra tid det tager.

C: Jamen det tager jo ikke så meget ekstra tid. Jeg synes måske godt, vi kan nå det.

TA: Vi skal ikke give op, mener du?

C: Nej, det er det jeg mener. Men jeg synes, det kommer lidt an på, at måske skal jeg kunne ringe tilbage til dig, når vi ligesom har fået lastet reol og de der bogkasser, og vi kan se, hvor lang tid interviewet har taget sammen med alt det der andet.

TA: Men problemet er jo så altså, hvis vi ikke kan få nogen til at være modtager i den anden ende.

C: Hvis han ikke er hjemme.

TA: Præcis. Når I kommer, ikke?

C: Mellem seks og syv i aften, så kan det nok ikke lade sig gøre.

TA: Jeg burde selvfølgelig kunne ringe og... han er hjemmehjælper, tror jeg gerne han vil kaldes – eller kaldes. Noget i den stil der. Eller handikaphjælper, han hjælper handikappede. Det er ikke sikkert, jeg kan få fat i ham... Nå, men se, jeg har tænkt lidt over, om overskriften skulle være Min mormors dagbog, eller den skulle hedde Fra forfatterdrømme til forfattervirksomhed. Og begge to, tror jeg, er anvendelige.

C: Det tror jeg også.

TA: Og de kan sådan set også, selvom de har hver sin overskrift, handle om det samme.

C: Ja. Jeg synes lidt... det kommer lidt an på lidt forskelligt... jeg synes, i bund og grund, det altid er lidt sjovere med en overskrift, som hedder Min mormors dagbog, som peger ud, hvad det er for en bog og hvad det er for et projekt.

TA: Ja.

C: Jeg synes egentlig, det er mere... altså, det er bare mig.

TA: Det er mere konkret.

C: Jeg synes det er mere interessant, end at jeg som person er en eller anden forfattermyte, som render rundt og tror, jeg kan noget.

TA: Ja, det er jo også det, du kommer jo til orde under alle omstændigheder, ikke? Og præsenterer dig selv.

C: Ja, og jeg kommer til at fortælle, under alle omstændigheder, at det er noget, der slet ikke er færdigt, men at det... at jeg vil lægge noget, fordi det er... jeg har ikke taget nogle af mine egne transskriptioner med. Jeg har taget dagbogen med.

TA: Ja, fordi jeg er meget øm om at tænke på, hvem der modtager det her, ikke? At det skal være ganske almindelige mennesker, som måske, hvis de er svendborgensere, synes, det er sgu da dejligt, vi har sådan en, der render rundt og uddanner sig til forfatter, ikke? Og hvis de er fynboer, så synes de da bare, at det er da en interessant ung mand, der har den udvikling.

M: Det vidste jeg overhovedet ikke. Er du ved at transskribere din mormors... hvordan fungerer det?

C: Jamen det fungerer sådan, det er meget op og ned, vil jeg sige.

M: Jamen sidder du med hendes dagbøger så?

C: Ja, én dagbog.

M: En dagbog.

C: Hun har været rigtig dårlig til at skrive dagbog, men hun har lavet mange scrapbøger og har skrevet meget ned i mange andre bøger. Når hun skulle lave middag for nogle gæster, hvad de så har fået at spise, og hvordan, altså sådan hele sådan menuer har hun sådan ligesom ordnet og skrevet ned i nogle forskellige notesbøger. Hvordan hun har serveret middagen den ene og den anden gang, og hun har på den måde været meget opmærksom på, hvordan hun gjorde sig til overfor en omverden. Og så har hun så, på et eller andet tidspunkt, ligesom brudt fuldstændigt ud af det liv, hun kom fra, den trygge tilværelse som møbelhandlerdatter i Svendborg, og har sagt, nu tager vi sgu til Vancouver og prøver lykken. Og så...

TA: Har du den med?

C: Ja.

TA: Godt. Men spørgsmålet er jo, om vi skulle gå i kælderen? Det siger jeg, fordi der får vi sådan en

fornemmelse af, lydmæssigt, at vi sidder i et rum, der giver lidt tilbage, og sådan noget der. Det er det samme, som hvis vi går ind i et studie.

C: Prøv at se, jeg har f.eks. et billede af min mormor, der er ved at læse teksten på, hvordan man skal gøre i en fotoautomat.

TA: Morsomt, ja. I Danmark, eller?

C: Ja.

TA: Okay.

C: Det må det være. Der er jo også mange tomme sider indimellem og sådan noget. Men det er interessant.

TA: Du skal ikke sige for meget, imens jeg hører på det, for så bliver min interesse svækket, ikke?

C: Så ved du allerede alt, hvad jeg har at sige. Så kan vi slet ikke komme ordentligt ind i det.

TA: Nej.

M: Det synes jeg bare er virkelig sjovt, at du gør det. Også i forhold til det, jeg sidder og gør med min fars historie.

C: Ja, det er rigtigt. Det er meget op ad. Men det er også svært ikke at sige mere nu, når jeg...

TA: Jeg tror, I har talt op og ned af stolper allerede. Hele vejen fra København... Men du er også frafalden i det litterære miljø, kan jeg forstå.

M: Ja. Frafalden? Ja...

TA: Det føler du dig ikke måske?

M: Jeg ved det ikke. Jeg ved snart ikke, hvad der er det rigtige ord... Jeg blev spurgt, om jeg også var frafalden fra det litterære miljø. Nøj, der er mørkt.

TA: Så.

M: Ja.

TA: Det her er så vores bordtennisfaciliteter, som vi sniger os ned til.

M: Nej, hvor skønt. Det er mange år siden, jeg har spillet bordtennis. Det er skønt.

TA: Og det er udelukkende på grund af lyden.

C: At I har sat bordtennisbord op?

TA: Næ... jo... ja, at jeg har lokket jer hened. Så hvis vi nu prøver at finde...

M: Jeg kan huske at jeg spillede bordtennis med min far på Baard Oves loft. Og så skulle jeg også sove der om natten. Så sov jeg sådan halvt inde under et

bordtennisbord, og så har Baard Owe sådan et helt skelet stående i sådan et stativ. Og så var der sådan nogle skråvinduer, selvfølgelig uden gardiner, så når jeg vågnede om morgenen, så kom der det der svage lys ind over det der skelet. Så kunne jeg ellers ligge der og hygge mig.

TA: Der var nogen der havde det som musikrum, indtil vi erobrede det til vores bordtennis... Når jeg er interesseret i det litterære miljø der, så er det fordi jeg... jeg har jo luret lidt på, om jeg kunne bruge dig, men jeg tror alligevel det er forvirrende.

M: Ja, det kunne jeg også godt forestille mig.

TA: Så vi kan sige det på den måde, du er med som sikkerhedsnet, ikke? Hvis nu han bryder grædende sammen, så han ikke kan sige noget mere, så henter jeg dig lynhurtigt.

C: Lige nu så har jeg ham også mest med på grund af den der diktafon, han holder.

TA: Ja ja. Så I kan bare fortsætte jeres.

C: Der er sådan en empiri i det, at vi synes det var nødvendigt, at ligesom hele turen engang... på en eller anden måde...

TA: Ja. Og som sagt, I er jo i stand til at gøre gengæld overfor alt, I unge mennesker, med mine egne metoder, ikke?

M: Det er rigtigt.

TA: Iagttageren bliver iagttaget, ikke?

C: Meta-interview.

TA: Spørgsmålet er, om jeg kunne lokke dig derover og sidde?

M: Skal vi bytte plads?

TA: Ja.

M: Jeg kan også bare rykke lidt til siden.

TA: Nej, det er for at få stolen, fordi så vil jeg gøre sådan der. Lægge armen ned...

C: Nårh, ja.

TA: Jeg ved ikke, om det har nogen betydning for dig at vide, at jeg laver jo tre gange tre et halvt minut, cirka.

Det vil sige ti minutter eller sådan noget lignende, er det ikke? Og at det jo, hvis vi ligesom får tre overskrifter, ville det jo være flot, ikke?

C: Mmm.

TA: Men man kan jo også forestille sig, at man siger, ej

det må jeg bare høre mere om, eller sådan noget, ikke?

C: Det må vi jo bare... Nu må vi bare fyre det ind, vi kan fyre ind i det.

TA: Ja, nemlig.

C: Og så må du sidde og kigge på det der bagefter.

TA: Og så skal jeg sige til dig, at udtrykket "som jeg sagde før" skal du helst ikke bruge. Hvis du forstår hvad jeg mener?

C: Udtrykket...

TA: "Som jeg sagde før."

C: Okay.

TA: Fordi, det er der mange der siger, når de fortæller, ikke? Og det er jo gift, når man sidder og klipper og flytter om på ting og sådan noget.

C: Altså, man er nødt til hele tiden at starte, der hvor jeg ligesom synes jeg kommer fra?

TA: Ja. Nej, altså jeg mener, når jeg sidder og klipper det bagefter, ikke?

C: Ja.

TA: Så er det gift, ikke?

C: Ja, fordi jeg refererer tilbage til noget som ikke er med.

TA: Ja.

C: Ja.

TA: Du skal sådan leve i nuet, ikke? Og bære over med, at jeg måske oveni købet spørger dumt og sådan noget, selvom du lige har forklaret det før.

C: Ja. Jeg prøver.

TA: Eller, sagt på en anden måde, du skal lade som om interviewereren er klog, ikke?... Ja, se denne her er jo i stand til at drille mig lidt. I går, der var jeg inde i en jätte-stue oppe på Nordfyn, og det var bælgmørkt, og så gik jeg ind... Jeg laver sådan et program, hvor jeg bliver væk, og så skal lytterne gætte hvor jeg er og sådan noget. Da jeg så kom ud var den standset på tyve sekunder. Det har den en tendens til. Den stopper på tyve sekunder.

C: Nå, så fik I simpelthen ikke særlig meget med?

TA: Det var nedtur. Så måtte jeg derind igen. Men nu fungerer den, i hvert fald. Men så er spørgsmålet, hvor vi skal lade som om vi er? Fordi at sige, at vi befinder os i kælderens under Radio Fyn, det giver jo ikke nogen mening.

C: Men er det ikke bare en moderne journalist-kliché, at omgivelserne spiller en kæmperolle?

TA: Jamen det gør de, i radiosammenhænge gør de altså på den måde, at man... nej, men skal vi ikke vedtage, at når vi er her, så er det fordi, vi godt vil have sådan et indtryk af, at det er arbejdsværelset eller det er et sted hvor du arbejder, ikke? Men jeg vil helst heller ikke lyve direkte og sige, at jeg er taget hjem til dig i København. Det er lidt det, der er mit problem, ikke? Så det er bare sådan et eller andet sted, jeg befinder mig, ikke?

C: Men vi kan jo bare sige, at vi er mødtes her over min mormors dagbog.

TA: Ja ja, det er det.

C: Så den er sådan klodsen, som vi er sådan nogen magneter eller jernstykker til - den her magnet, ikke?

TA: Præcis, ja. Man kan høre du har beskæftiget dig med det.

C: Det ved jeg ikke.

TA: Jamen det er jo ikke noget, man kan tale med moster Meta om, vel?

C: Nårh, det ved jeg ikke. Hvad siger dagbogen? Moster Meta.

TA: Hedder hun det?

C: Nej, det gør hun nu ikke.

TA: Det er derfor, det er et meta-interview, det her.

C: Ja.

TA: Ja, men skal vi ikke bare sige, at vi triller. Jeg har et problem med de her briller, jeg ved sgu ikke, hvorfor jeg ikke kan se noget, men det... Jeg er lidt paranoid med det der med at kunne se, om den triller, fordi det er så fandens... Sådan, nu kan jeg se. Ja. Christ-i-an Bjål...jan. Eller Jaren? Jan?

C: Ja, simpelthen. Det er rigtigt nok.

TA: Bjoljahn. Det må danskerne jo vende sig til at udtale.

C: Ja, men jeg ved jo ikke engang, hvor det kommer fra, det navn.

TA: Nej.

C: Rigtigt.

TA: Det kan du lige forklare som lydprøve.

C: Ja.

TA: Hvor forestiller du dig du nedstammer fra? En

piratkonge?

C: Jeg vil sige det på den måde, at da jeg var en lille dreng, da var jeg selv opmærksom på det, fordi at det var ligesom, man kan ikke rigtigt præsentere sig nogen som helst steder med sit efternavn uden at blive gjort opmærksom på, at det er et sært efternavn, og hvor det egentlig overhovedet kommer fra? Og så var jeg jo nødt til at kunne sige noget. Og der havde jeg jo så ligesom fået at vide af mine forældre, at det kom fra Island. Det var islandsk, efternavnet.

TA: Ja. Og det er ikke engang sikkert, det passer?

C: Der er så nogen i min familie, bl.a. min storebror, der har været meget interesseret i, senere hen, at finde ud af, hvorhenne på Island er det.

TA: Ja.

C: Og det var især efter at jeg på et tidspunkt havde været forbi Island og Færøerne i forbindelse med min værnepligt, hvor jeg var ombord på Kongeskibet. Så prøvede jeg at gå ned på havnen og få fat i nogle tilfældige forbipasserende og spørge dem, om de kunne udtale det efternavn, der stod på mit sygeskringsbevis. Og de var ret gode til at udtale det, hvorimod de fleste danskere er ret svækkede i deres udtale af et stumt h og b j o l-sammenhængen der.

TA: Ja, okay. Det var lydprøven. Og der bestod du virkelig. Det var en flot lydprøve. Det må jeg sige.

C: Du arbejder også med det anerkendende princip, måske?

TA: Ja, det kunne lyde sådan, ikke? Men helt objektivt set, så var det en af de flottere lydprøver. For ellers så stammer man og siger mærkelige ting.

C: Godt nok.

TA: Ja. Christian Bjoljahn, nu har du så uddannet dig på Forfatterskolen i København, og du har en barndom i Svendborg, hvor du så måske har gået og drømt om at blive forfatter? Nu står du her så, og er spyttet ud af Forfatterskolen og skal til at vise, at nu kan du stå på egne ben. Var det en sådan lidt svimlende fornemmelse? En lidt skræmmende fornemmelse?

C: Der er mange præferencer i det, som er svært sådan lige at forholde sig til, for mig, fordi du antager f.eks., at jeg har drømt om at blive forfatter fra Svendborg af, og det har jeg faktisk ikke sådan selv nogen oplevelse

af, at det var det jeg drømte om. Men jeg havde en udpræget stor litterær interesse de sidste tre år, fire år, jeg boede i Svendborg. Og en der blev, hvad skal man sige, vakt, mens jeg gik på Svendborg gymnasium.

TA: Men selvom man har litterær interesse, så kan det jo godt bare udmunde sig i, at man læser bøger, kan jeg forstå på dig?

C: Jamen jeg var bare ekstremt interesseret i at læse bøger, fordi det gav mig en frihed, i det liv jeg havde, og der åbnede sig en eller anden anden verden, som jeg fandt afsindigt interessant. Og noget, jeg kunne tage ud, altså nogle erkendelser og nogle myter, som jeg kunne tage ud af bøgerne og bære med mig videre ud i det liv, jeg havde, og den verden, jeg havde. Eller nogle spændende ting, jeg kunne gå og fortælle til mine venner.

TA: Og så var det sådan rent tilfældigt, du kom forbi en dør, hvor der stod Forfatterskolen, og så gik du derind?

C: Og så, jamen det var, jeg stødte faktisk på det i forbindelse med min tredjeårsopgave i gymnasiet første gang, hvor jeg sad og søgte på internettet, som var helt nyt for mig dengang i... det har været i 98, tror jeg. Der var det helt nyt for mig at kunne søge på internettet, og så søgte jeg lige på noget med en forfatterskole. Og noget af det første, jeg stødte på, det var en beskrivelse fra det, der hedder Testrup Højskole, hvor de skrev, at de havde lavet en alternativ forfatterskole, og det var ikke sikkert, at det skulle være lige præcis den måde, Poul Borum jo underviste på, der var den eneste rigtige. Og det vil sige, i forbindelse med at jeg overhovedet blev præsenteret for Forfatterskolen, var det første, jeg blev præsenteret for, en kritik af Forfatterskolen. Og så var jeg lidt i tvivl, og jeg kiggede lidt frem og tilbage. Jeg kunne godt se, at det der, det var jo et helt andet niveau, og jeg vidste ikke noget som helst om, hvad det egentlig drejede sig om for at kunne skrive godt. Og jeg var meget meget nervøs med hensyn til, om jeg selv kunne, selvom jeg havde en interesse for selv at skrive nogle digte, men på det her tidspunkt, da går jeg i 2.g og er jo 18 år gammel og går og rimer og tror, at Tom Kristensen er en god, sådan udpræget moderne god poet, og at der ikke findes særlig meget efter Tom Kristensen, som er

stort, selvom jeg jo var stødt på noget i min danskundervisning alligevel. Men jeg troede jo, at det var helt særligt.

TA: Så skal du lige forklare mig, så melder du dig altså på Forfatterskolen, og hvor lang tid går man på Forfatterskolen, før man er færdig der?

C: Jamen, jeg vil hellere sådan, den her lange historie, prøve at gøre den lidt kort. Og så sige, så gik jeg der og var interesseret i litteratur, og så skulle jeg fra gymnasiet prøve at komme videre ud i et eller andet uddannelsesforløb, og sluttede lige mine gymnasieår af med at blive klasket... på en eller anden måde, for mig var det sådan lidt lige pludselig, at blive klasket over på det, der hedder særlige vilkår, med fuldt pensum, fordi jeg var blevet væk fra utroligt mange tysktimer, fordi jeg simpelthen ikke kunne døje min tysklærer på nogen som helst måde, og vi i det hele taget arbejdede meget dårligt sammen os to, mig og min tysklærer der. Så lige pludselig så stod jeg der og tænkte, nu skal jeg vælge et eller andet, og så startede jeg med at studere på seminariet – Skårup seminarium på Sydfyn, simpelthen, hvor jeg havde dansk som linjefag. Og der syntes jeg, det var sindssygt interessant med litteratur, men det var som om, vi kom til at snakke pædagogik i stedet for. Og det er jo naturligt, det var jo et seminarium, så jeg tænkte, jeg må på universitetet, for at læse rigtigt dansk. Og så gik jeg på universitetet i Kolding efterfølgende, og læste rigtig dansk. Og der - der syntes jeg bare, der var for meget fnidder og for mange undersøgelser, der skulle være rigtige, og det viste sig i det hele taget, at hver gang jeg sad med tyve bøger foran mig, og skulle til at skrive eksamen, så kom jeg til at skrive... altså ovre i min printerudbakke, da jeg gik over og kiggede i min printerbakke efter sådan to dages arbejde, så lå der måske fire siders opgave og fyre siders digte, som simpelthen var kommet af, at jeg havde siddet og læst enormt interessante ting, og når jeg ligesom selv skulle videre på det tidspunkt, så blev det udtrykt i digte. Det var det, jeg sad og lavede, når jeg sad med den der computer og sad og skrev og forholdt mig til litteratur.

TA: Christian Bjoljahn, jeg skal lige afbryde dig for lige at høre en parentes. Hvordan forstår du et typisk

Bjoljahn-digt? Prøv at nævne et par linjer. Jeg kunne godt tænke mig lige at høre, om det sådan er sølvbryllupssangsrimende eller om det er knækprosa eller hvad det er.

C: Ja, men jeg har et digt som tager udgangspunkt i at være lidt portrætagtigt af en finsk digter, der hedder Pentti Saarikoski, men det slutter af med - egentlig handler det slet ikke om digteren på det tidspunkt i digtet – men det slutter af med linjerne, som engang har været sit helt egne sigt: Finland har rykket sin grænse / nu er alt finsk skov. Og det var så rent faktisk forkert citeret, fordi det rigtige er: Finland har flyttet sin grænse / nu er alt finsk skov.

TA: Prøv at sige det så, som om du bare har lagt op til det.

C: Ja. Hvor det slutter af, hvor digtet egentlig er sit eget også, og det slutter af: Finland har flyttet sin grænse / nu er alt finsk skov.

TA: Hvordan skal man forstå det?

C: Det skal jeg næsten ikke kunne sige, men jeg synes selv, at der var et eller andet sært dirrende ved overhovedet at komme med den udtale, og det fuldstændigt pointerede den sindstilstand, jeg var i, på det tidspunkt, og det jeg egentlig ville sige om nationer, om natur, om kultur, om utroligt mange ting, og om det at handle inde i et stykke tekst, hvor det pludselig er landet, der kan foretage sig noget. Ligesom vi i dag snakker utroligt meget om landet Danmark, sådan i bare almindelig samtale, og i aviser, der snakker vi utroligt meget om hvad Danmark er, hvad Danmark gør og enkelte gange bliver det også, hvad danskere vil. Men på samme måde tænkte jeg, at det var spændende at rykke det over til et andet land, som Finland, som jeg selv havde et meget romantisk billede af – den der finske skov med birketræer, der gror på græs, og meget mystisk stemning, som ligesom bredte sig. På det tidspunkt havde jeg også en opfattelse...

TA: Jamen jeg vil... Hvordan faen er det man gør? Der. Sådan. Vi skal nok være mere enige om stilen og forløbet i det, ikke? Men jeg siger det bare fordi, vi kan, hvis vi fortsætter sådan her, så bliver der lidt problemer...

C: Med tiden.

TA: Nej, ikke med tiden, men altså med målgruppen, ikke?

C: Ja, okay.

TA: Og jeg ved ikke rigtigt, betyder det noget, altså taler du lidt til Martin også eller hvad?

C: Hmm, det tror jeg ikke helt. Nej. Jeg prøver på at komme tilbage til...

TA: Når nu du tænker på, hvad du vælger at sige og sådan noget, altså, om det sådan er lidt... nu sidder der en anden digter og lytter og sådan noget, ikke? Det må du – det må du næsten cutte af på en eller anden måde, hvis du kan det.

C: Ja.

TA: Ja, det er den ene ting jeg vil sige, ikke?

C: Ja.

TA: Det andet det er, at jeg tror det er vigtigt – jeg har mange års erfaring af, at det er vigtigt, selvom det kan virke underligt... det er vigtigt, at du lader dig modellere af min interesse for, hvad jeg i grunden spørger om, ikke?

C: Ja.

TA: Og dermed, så skal du også være meget åben overfor, at jeg kan komme i tanke om et eller andet og så ligesom spørge om noget, som du slet ikke synes er relevant lige at komme med der, og sådan noget, ikke?

C: Ja.

TA: Fordi i virkeligheden, så viser det sig, tit, at det er det, som lytterne også har tænkt.

C: Ja, du er bare lytter.

TA: Og det er slet ikke fordi, jeg ikke synes, det er interessant, det du siger eller sådan noget. Det er bare sådan rent kommunikationsteknisk, ikke? Og det vil sige, at du skal være forberedt på at komme steder hen, hvor du slet ikke havde forventet, at du ville komme, ikke?

C: Ja.

TA: Men først og fremmest vil jeg sige, at vi skal ned til nogle rigtigt spændende fortællinger, ikke også? Om, nu gættede jeg på, at du havde haft en drøm om at blive forfatter og sådan noget, og det havde du så ikke, og så er det en anden historie. Der er ikke noget i vejen med, at du afviser den og sådan noget, men det er sådan nogle ting, sådan nogle lidt mere primitive

ting, jeg tror, vi skal ind i, ikke?

C: Ja. Men det er også bare, det er fordi, at det er lige som om, at spørgsmålet du kom med... jeg kunne ikke genkende mig selv i den situation. Jeg blev nødt til at starte et andet sted.

TA: Jamen du har fuldstændig ret, der var nogle ting, jeg antog, som slet ikke passede.

C: Så det havde egentlig noget med det at gøre, men så kom der lige pludselig en eller anden lang fortælling, som startede helt fra bunden af.

TA: Ja.

C: Men hvad var dit spørgsmål til det her med, at jeg stod på mine egne ben? Hvad var egentlig...

TA: Der er det jo, at vi lige skal holde fast i, begge to, at det der med "som jeg sagde før" gælder slet ikke nu, vel? Fordi det kan være, jeg bruger noget af det, det kan være jeg slet ikke bruger noget af det. Det kan være, jeg bruger det til allersidst f.eks., eller sådan noget, ikke? Du skal i øvrigt være forberedt på, at jeg siger noget igen, at jeg kommer ind på noget igen, i de baner som du har kørt i. Og så kan du benytte lejligheden til at finpudse det, ikke? Men jeg tror altså, du... generelt så skal du tænke på at lade mig komme mere ind, ikke?

C: Ja.

M: At det ikke er et litterært magasin, og sådan noget.

TA: Ja, ja. Og vi har altså... vi har et skide godt publikum, som lytter til os, ikke?

C: Ja.

TA: Som... jeg tror... jeg har taget den modsatte bevægelse af jer, ikke? Jeg er flyttet fra København og hertil, ikke? Da jeg så, hvor mange, der cykler rundt med en violinkasse på cyklen der, ikke? Oplevede hvor åbne folk er for kunst her, da blev jeg sgu meget rørt. Det synes jeg slet ikke, jeg kender i København. Vi skal komme dem i møde, ikke? Lige bortset fra, at der er den der stolthed over det, ikke? Der er sgu en fra Svendborg, der er i gang med et eller andet spændende, ikke? Udforsker Sydpolen, ja ja. Ja, men som du siger, så rigtigt, så er det mig, der holder øje med, hvad der kan klippes over, tre dele egner sig til det og så videre og så videre. Det skal nok gå. Vi kører videre. Så, i virkeligheden tror jeg vi har gjort en fejl,

ved ikke, som vi aftalte i starten, at tage udgangspunkt i den røde bog der.

C: Ja, det er ligesom et samlingspunkt.

TA: Ja, og så må vi se, hvor hovedkulds de andre ting kommer. Men i princippet har du ikke sagt noget endnu, overhovedet. Og det har du måske heller ikke sagt om fem minutter. Bare vær fuldstændigt tidsløs, ikke?

M: Blank.

TA: Ja. Korttidshukommelsen svigter. Skal svigte hos os, bevidst.

C: Ja, for man skal huske at tage vare på sin dårlige hukommelse.

TA: Ja.

C: Den er der af en årsag.

TA: Ja, det kan man også godt tænke lidt over. Mine damer og herrer, dette er en radioudsendelse, og den fungerer – altså den der. Christian Bjoljahn, du er færdig på Forfatterskolen. Jeg går ud fra, at du ikke er smidt ud, men har gået der nogle år og har lært en masse. Og så gjaldt det om, at finde ud af, hvad du så skulle, her i sommer, da du var færdig, fordi du skulle vel vise, at du kunne stå på egne ben som forfatter?

C: Ja, jeg er blevet uddannet til at skrive bøger og litterære værker, og forholde mig til tekst, og selv at kunne udtrykke mig i tekstsammenhænge. Så det er helt naturligt for mig, at det første jeg gerne ville, det var simpelthen at få skrevet så meget, så jeg på et tidspunkt begynder at have fornemmelsen af, at jeg kunne lave en færdig bog.

TA: Men problemet er vel at finde det helt rigtige emne, ud over at man skal dyrke sit værktøj og blive bedre og bedre til at skrive? Og der har den der lille røde bog, der ligger foran os her, en historie, som måske kan gå hen og blive en meget større historie?

C: Ja, altså det håber jeg på. Og den har rumsteret inden i mig i mange år, denne her lille røde bog, som er, altså jeg stødte på den første gang på et tidspunkt, da jeg besøgte min mormor i hendes lejlighed. Hun havde, sådan fra terrassen, en udsigt til Svendborg Sund. Og jeg besøgte hende meget ofte, mens jeg boede i Svendborg og gik i gymnasiet, sådan til aftensmad og lidt rødvin, og nogle gange blev klokken to om natten, inden vi var færdige med at snakke, fordi hun havde et

kæmpestort arkivskab med fotografier og billeder, hvor hun var meget glad for at fortælle om hendes tid og hendes liv. Og jeg var meget interesseret altid. Og så en eller anden dag støder hun på denne her røde bog, som... ”jamen det er i øvrigt min dagbog”, ”nå, skriver du også sådan en?” Det var sådan lidt et forsøg i en periode, på et tidspunkt, hvor hende og hendes familie er evakueret til Canada – over to gange, i 57 første gang og i 64 anden gang. Og så fortalte hun bare, at jamen hun havde, så havde hun prøvet at skrive dagbog imens, for det, syntes hun, var spændende. Men da hun så havde skrevet lidt i den her dagbog i løbet af det første år... det var et hårdt år for hende, hvor hun var nødt til at arbejde en masse og familien skulle finde et job og noget skole, og hun skulle have vasket tøj og sådan, så hun fik ikke skrevet så meget, men hun havde alligevel skrevet sådan rundt omkring i den. Så efter det første år, der i 1957, hvor hun havde skrevet alle sine overvejelser om at tage af sted til Canada, og hvordan det nu var at lande der, så ville hun egentlig gerne fortsætte med den i 1958, men hun syntes, det var lidt ødselt at gå ud og købe en ny dagbog, nu hvor der var så mange tomme sider i den gamle, så næste år skrev hun simpelthen bare ind over første år. Og...

TA: Ind over, hvad mener du med det?

C: Jamen det vil sige, at den her dagbog, den går så fra 1. januar til 31. december og så kan man så lure, når man bladrer i den, at den starter ganske rigtigt 1. januar, hvor hun egentlig har... ja, der står her på første side – hun har selv lavet lidt notater – så står der, ”dagbogen er brugt over flere år. Således er der flere årstal imellem hinanden.” Nå, ”se 18. januar.” Så er det tilsyneladende 18. januar. Hun har selv sådan redigeret lidt i det. Så er det tilsyneladende 18. januar at hun ligesom har det første tekst, hun har præsenteret i den bog her. Og det kommer jo så bare 18. januar fra, det står oppe i toppen her, 18. januar 1958. Og det vil sige, at starten af hele deres eventyr til Canada, det starter jo midt i bogen her, hvor de i 1957 er taget af sted, men den her, den starter så i 1958. Og den, altså længere inde, så er der flere dage, hvor der øverst på siden står hendes lille dagbogsnotat

fra 1957, og nederst på siden det fra 58. Og så støder man ellers også på noget fra 64. Og i øvrigt har hun så siddet og læst lidt i den, da hun blev... begyndte at blive dement her for et eller to år siden, inden... hun er død nu, skal det siges, desværre. Hun skrev en... så har hun også siddet og kigget i den, og så står der også nogle notater fra hendes tilværelse for to år siden, sådan, ja hun har været lidt dement, der står sådan, "hvor er mit tøj" og "husk at kigge efter vaskepulver." og sådan nogle ting. Så bruger hun den som notesbog, fordi hun havde glemt, at det ikke var den, der var hendes notesbog, men at det var noget hun sad og læste i, som var hendes gamle, ja...

TA: Så Christian, før du kom på forfatterskole, og kiggede i den, så troede du, at det var simpelthen noget forvirrende bras, som ikke kunne bruges til noget eller hvad?

C: Rent faktisk, så der, da hun præsenterede mig for den, jeg tror, det har været inden jeg startede på Forfatterskolen, hun nåede at nævne den, hvor jeg allerede den gang var lidt interesseret i at skrive selv, og jeg tænkte, som det første tænkte jeg, det her, det var da en helt vildt spændende form. Fordi at den ligesom, det er en helt anden komposition, end man er vant til, i hvert fald i en normal historiefortælling, der har begyndelse, midte og slutning som fuldstændigt åbenlyse dele af en fortælling. At så præsenterer man problemet, og så begynder man at fylde en hel masse stof i, og så til sidst, så kan vi sådan sige, hvad der kom ud af det hele. Det her, det er jo alle hendes personlige forhold til, eller hendes personlige refleksioner i forhold til den tilstand, hun ligesom var i, hvor hun altså var ved at flytte med hele sin familie og brød op fra et land og flyttede ind i et andet, og faktisk også valgte at flytte hjem igen til Danmark, på baggrund af nogle forskellige ting. Der står alle hendes vurderinger her, sådan mere eller mindre hulter til bulter. Og det vil sige, at det er sådan en meget uoverskuelig masse, man støder ind i, men samtidig har jeg hele tiden, når jeg har siddet og læst i det, fornemmelsen af et helt, hvad kan man sige, et rigtigt menneske, der sidder bagved, og vil dagbogen, eller mig, noget. Det er meget sjovt, hun taler til dagbogen.

TA: Og det er så, kan man sige, fordi du har gået på forfatterskolen og lært, at fortællinger, de behøver ikke, moderne fortællinger, de behøver ikke at være sådan gammeldags med at starte et år og så fortsætter det, og så slutter det fem år senere, eller hvordan man nu bygger det op. Det er... svarer det til noget af det, I har lært på Forfatterskolen, at sådan kan man begynde at blande tingene?

C: Ja, det...

TA: Eller ville du begynde at undervise på Forfatterskolen i denne her nye måde at skrive romaner, efter du har læst din mormors dagbog?

C: Jeg tror ikke, at der er nogen på Forfatterskolen, der er i tvivl om, at man godt kan skrive romaner sådan her. Det tror jeg, at de fleste på Forfatterskolen tager for givet, at man godt kan det. Jeg vil sige det... det er egentlig ikke noget, som jeg har lært på Forfatterskolen, at man kan. Som sagt, så blev min inspiration til den her komposition her, eller det her hulter til bulter-noget, men hvor det hele tiden er ordnet efter et almindeligt år, fra 1. januar til 31. december, den blev sådan set vakt, første gang jeg bare stødte på bogen. Men det jeg så til gengæld synes, jeg har lært på Forfatterskolen det er, ligesom at tage min mormors meget personlige småskriblerier, som egentlig nogle gange er lidt kedelige, fordi at hun er en meget pæn dame, så hun blotter sig trods alt ikke helt, altså, hun bliver, det er ikke helt grimme ting, hun får sagt. Der er lige, rundt omkring, har jeg læst, i den, mens jeg har siddet og arbejdet med den, hvor hun sådan begynder at kritisere canadierne. Det er på det tidspunkt, hvor hun er sådan på vej hjem til Danmark igen, der begynder hun at kritisere dem og sige, at de er nogle løgnhalse alle sammen. Og det handler selvfølgelig nok om, at hun jo er lidt fremmed i det land her, og at hun bliver behandlet som en fremmed i det land her. Men at, så, hun giver dem lige mere eller mindre en ordentlig omgang kritik, hvor man så kan se, at hun her for et par år siden selv har været nede og skrive, at det syntes hun den gang, men nu, hvor hun kigger tilbage på det, så synes hun egentlig det var en rar tur og sådan, så bliver hun pæn igen, og skal sådan lige undskylde sig lidt overfor, at hun har været så hård

overfor de her canadiere, for hun mindes det trods alt, som en stor oplevelse i hendes liv.

TA: Og Christian Bjoljahn, hvor pæn vil du så være, som eventuel bearbejder af den her dagbog? For du har, som sagt, den her idé med at denne her dagbog, den kan danne grundlag for et helt stort kunstværk, som sikkert i din hjerne er helt anderledes end sådan en dagbog er. Hvor pæn vil du så være overfor din mormor? For der må vel være nogle ting, hvor du kan sige, jamen her, der må være sket noget, som jeg kan fylde ud.

C: Ja. Det er netop det jeg når at tænke. Også fordi der er mange sider, hvor der ikke står noget på endnu, hvor jeg sådan ligesom tænker, måske ville jeg være i stand til at kunne træde ind i den person, hun har været, og alle de fortællinger, jeg har hørt, også der til klokken to om natten, og så på den måde ligesom udfylde de her manglende sider med resten af den fortælling, som hun kunne give fra sig. Eller som hendes naboer i Canada kunne give fra sig, fordi jeg er blevet ret opmærksom på... det er selvfølgelig ret irriterende min telefon lige ringer nu.

TA: Det kan jeg ikke høre.

C: Nå, men det, jeg sad selv og lagde mærke til det, den summede utrolig meget.

TA: Det var det med naboerne.

C: Ja, jeg ville eventuelt også kunne skrive naboens fortælling, fordi jeg blev gjort opmærksom på, at jeg ligesom var nødt til at foretage ret meget research for at kunne gøre denne her bog rigtigt spændende, og det tror jeg, det er det, jeg har lært på Forfatterskolen. Det er at kunne tage sådan et eller andet stykke materiale et sted eller tage fat i et eller andet, jeg har lyst til at fortælle om, og så egentlig kunne gøre det til en bog, kunne gøre det til noget spændende. Og her, i denne her bog, der har jeg opdaget, at det spændende det er helt sikkert kompositionen og af og til, hvor man virkelig har fornemmelsen af at støde ind i denne her personlighed. Men, at det, der mangler, det er sådan hele udenomsfortællingen og nogle lidt større rids og lidt flere eksempler fra dagligdagen måske, og noget, der kan vise lidt mere, hvad det var for et land, hun tog af sted fra, og hvad det var for et land, hun kom til. I

hvilken tid det var.

TA: Men har du ikke også lært, på Forfatterskolen og vel også ved at bare læse andre forfattere, at det også er rigtigt spændende, hvis man digter noget til, som slet ikke finder sted, men som passer ind i bogen? Tør du det, når det gælder din mormors dagbog?

C: Ja, fordi det er ikke min... Jeg bruger nok min mormors dagbog... måske kommer det også til at være titlen, men det bliver ikke, min mormor hed Else, og det er ikke Elses dagbog, jeg skriver. Det er mig selv, der bruger det her menneske, som jeg kendte utroligt godt. Og hvor hun oven i købet har det her unikke, den her unikke dagbog har hun efterladt sig. Jeg bruger det her til at sætte mig selv ind i hendes situation og så selv skrive noget på det. Det er min intention i hvert fald, og derfor kommer jeg til at digte utrolig meget på det. Og det...

TA: Nu har du så researchet og prøvet at komme i tanke om, hvad din familie har fortalt om din mormor og det liv der. Har du lagt mærke til, om der er nogen der efterhånden er blevet virkelig bange for dig, fordi du nu har gået på Forfatterskole og forventes at skrive bøger?

C: Altså nogen fra min familie, måske, som er bange for, at der bliver afsløret for meget?

TA: Ja.

C: Jamen det tror jeg, hun selv har været bange for, fordi jeg allerede snakkede med hende om det, dengang hun levede. Om at den her dagbog var jeg interesseret i. Jeg syntes, den var spændende, og jeg ville gerne skrive en migrant-historie over den. Det skal helst ikke kastes op til, at jeg gerne ville skrive en migrant-historie, men det er trods alt det, jeg synes, er det spændende ved det her. Det er, hvorfor drager en europæer af sted over Atlanten og søger lykken i 1960 ca.? Og hvad er det, der gør sig gældende, og hvilken tro på fremtiden har man på det tidspunkt, og hvad kommer man fra og til, og hvorfor rejser hun hjem igen? Og hvorfor vælger hun at tage derover igen og igen? Og det er jo ikke kun hende, det er også hendes mand og to børn, som hun tager med. Men jeg er blevet opmærksom på, at hun selv har været bange for det. Hun har revet sider ud, og hun har selv

kommenteret hvorhenne, hvor det er, jeg skal bevæge mig hen i bogen, i slutningen af afsnittene, hvor det er, der sker noget igen. Så hun har siddet selv og censureret den her dagbog. Og det vil sige, det er egentlig det, der giver mig mest sådan lyst til selv at digte videre, fordi det vil sige, dagbogen åbner selv, afslører selv, at den har slettet noget. Det vil sige, den afslører selv, at der mangler noget, som jeg med min vilde fantasi, eller ikke-vilde fantasi er nødt til, på en eller anden mærkelig måde, at udfylde. Lige gyldigt om det så bare er nogle tomme sider, der står... Der kan man sige, der kan have været nogle dage, hvor der ikke skete så meget. Men de sider, der er revet ud, der må helt sikkert være sket et eller andet meget, meget interessant.

TA: Der farer en djævel i hendes barnebarn, og så bliver der skrevet ting, som du gætter på, hun har oplevet der, som hun ikke vil fortælle dig.

C: Ja, også når der så står sådan, så er der revet tre sider ud, og så i perioden efter står der måske ikke så meget, og så lige pludselig står der, hun er lige på et eller andet sygehus og sådan noget. Så kommer jeg jo til at tænke, gad vide om hun har fået foretaget en abort, som hun ikke har villet nævne resten af sit liv. Om det er den, hun er flygtet fra, eller hvad sker der her?

TA: Og hvor hård tør du være, fordi du må vel have fået at vide på Forfatterskolen, at det kan ikke hjælpe noget, hvis du tager noget inspiration fra din familie, at du så dæmper ting. Du skal vel ikke være bange for at forstørre og digte?

C: Jeg tror, det er meget forskelligt, hvad man skal være bange for. Jeg har ikke rigtigt fået noget at vide om, hvad man skal, men meget om, hvad man kan, for at åbne mulighederne.

TA: Er du mest bange for, hvad dine kolleger og kritikere vil sige, eller for hvad familien vil sige, hvis du skriver en bog, der er inspireret af familien?

C: Jeg er ikke bange for så meget. Jeg er mere interesseret i at bruge det her skelet, jeg har, af en dagbog foran mig til at knalde fuldstændigt af og prøve... for det første har jeg skrevet mange digte tidligere, og, for første gang, at lave et stort stykke

research-arbejde og begynde at nærme mig en romanform, som jeg har fået interesse for, fordi jeg har hele det her stykke historie her...

TA: Du er ikke bange for noget. Hvad med din familie? Er der nogen af dem, der går og forestiller sig, at nu bliver de udstillet?

C: Det ved jeg ikke, men jeg tror det faktisk ikke. Og jeg har også en oplevelse af... jeg stoler på min egen sådan menneskelighed, og jeg synes ikke, jeg er nogen sådan, noget grimt menneske, som bare vil skubbe andre mennesker til side, og slet ikke min nærmeste familie. Men jeg vil sige, i bund og grund er jeg faktisk meget optaget af, bare som menneske, at bruge at... hvad skal man sige, at være lidt uhøflig i forskellige situationer, for at prøve at vise, hvem jeg selv er som menneske, fordi jeg har en eller anden oplevelse af, at jeg, som menneske, har været lidt for god til, igennem mange år, at dæmpe mig selv af ren høflighed overfor andre mennesker. For simpelthen at have lov til at indgå i en eller anden civil orden, men hvor jeg er blevet meget mere interesseret i nu, at få lov til at være det menneske, jeg er, og bare stå og dirre, og udsætte mig selv for at træde ind et eller andet sted, hvor jeg ikke ved, hvad der skal ske. Og at jeg slet ikke har styr på, hvornår flyet flyver, og hvornår jeg selv skal gå den anden vej igen, eller hvornår man skal lyne tishullet op, og hvornår man skal tage og vaske hænder eller... det kan være mange forskellige ting. Lige pludselig at komme til at afsløre overfor en eller anden, ja, et helt tilfældigt menneske, jeg bare støder på, jeg står i kø sammen med, at jeg er utro. Eller hvad det nu kan være. På den måde ligesom at være åben og prøve at udsætte mig selv og min omverden for mig, eller for det, jeg eventuelt kunne gemme på. Og på den måde er jeg faktisk meget interesseret i den høflighed, min mormor udviser, når hun både river sider ud og censurerer, og på den anden side også er meget vild med at skrive, hvornår de har spist middag og hvem de har haft som gæster, og laver sådan en pæn dagbog. Der er ligesom... jeg vil også, jeg vil gerne prøve, nej, når jeg har siddet og skrevet på den nu, indtil videre, har jeg arbejdet lidt med to spor i mine sætninger. Jeg har både arbejdet på det spor, hvor jeg lader lidt af

hendes høflighed være til stede, for at den høflighed bliver så meget, at den kommer til at afsløre sig selv mellem linjerne.

TA: Og prøv at give et eksempel på sådan en høflighed.

C: Skal jeg prøve at finde et eksempel her i bogen?

TA: Ja... Han er svær at stoppe.

M: Ja, det har jeg siddet og tænkt på.

TA: Jeg har det selv sådan, hvis jeg bliver interviewet, ikke? Jeg kan sagtens sætte mig ind i det.

C: Jeg har faktisk lidt svært ved at...

M: Nej, det var også en svær opgave.

C: Jeg vil sige, i bund og grund, så en af de ting, der gør sig gældende med hensyn til den der høflighed her, det er, at man kan se, på de tidspunkter, hvor der er en i kernefamilien, der har fødselsdag, så begynder hun at skrive hver gang, for nu skal vi til at have gæster derhjemme. Så skriver hun lige ned i dagbogen, hvor meget hun egentlig gør rent, inden der kommer gæster, og hvor perfekt og dejlig en dag det hele var, og så fader det ud igen i dagbogen, og så kommer der en mere, der har fødselsdag, så kommer der nogle flere oplysninger.

TA: Ja, altså det, jeg er ude efter nu, det er at få, hvis jeg husker rigtigt, så var du ved at sige det der med høfligheden, ikke?

C: Mmm.

TA: Og så at du ville skrive din bog på en anden måde, ikke? Eller skrive noget, der supplerede den der høflighed, ikke?

C: Ja.

TA: Så hvis jeg lige kan få et par linjer bare?

C: Mmm.

TA: Der viser den der høflighed. Og så, om et øjeblik, så vil jeg så også spørge dig, hvad du så ville tilføje til det, f.eks., som kontrapunkt, eller hvad det nu kunne være. Er den let at læse, den skrift der?

C: Mere eller mindre. Nogle steder bliver den meget utydelig, synes jeg, men noget af det er nemt, men ikke sådan super. Så kan vi prøve at finde... ..

TA: Hvad er der sket der? Har hun skrevet noget over?

C: Der har hun skrevet med blyant, og så har hun fyldt det op, og har selv skrevet det samme med kuglepen.

TA: Ja.

C: Og der er så nogle steder, hvor der ligesom... der står "når" der. Det har hun så ikke fået suppleret op med hendes... Så hun har været i gang med en eller anden form for redigering.

TA: Jeg skal lige høre, hvor længe er det man går på Forfatterskolen?

C: Det er to år.

TA: Okay. Nå, så du var på forfatterskolen fra 6-8.

C: 6-8, ja. Jeg skal lige se...

TA: Hvor gammel er du nu?

C: Jeg er 29.

TA: Okay. Så er du født i 80.

C: I 79. Jeg er fra november 79... ..

TA: Det behøver ikke at være super, bare sådan brugeligt.

C: Ja, det er også det, men det er også det der med, at du siger, hvad jeg vil gøre ved det, ikke også?

TA: Jo. Nej, det behøver ikke at være noget...

C: Det kunne være fint, hvis jeg lige kunne tage et eller andet eksempel lige ud...

TA: Det behøver ikke at være noget, hvor du overhovedet skulle gøre noget ved det. Så kunne du bare, det er det min tanke var, så kunne du bagefter give et eksempel på noget, hvor det var lige ud af landevejen, eller hvad du kaldte det selv, ikke?

C: Lad mig lige se... .. Ja, jeg tror faktisk, det er her, den starter med et godt eksempel.

TA: Ja. Så starter jeg den nu. Hvad var det, jeg spurgte om? Kan du give et eksempel?

C: Ja, et eksempel på høfligheden. Jeg tror et eksempel på høfligheden kunne være at starte d. 18. januar, hvor hendes, min mormors tekst ligesom starter i den her dagbog. De første sytten dage er slet ikke fyldt ud, ud over d. 17., hvor der står, "i dit Kolding her kl. 15" – og det tror jeg helt klart er en note fra hendes pensionistliv, hvor hun har brugt denne her som notesbog til d. 17. januar. Men her d. 18. januar står der 1958 øverst, og der står, "på dette tidspunkt knap et år i Canada. Vi er kommet til den beslutning vi vil hjem igen. Canada er ikke, hvad vi havde hørt om for et år siden. Uhyggelig meget arbejdsløshed. Immigranterne bliver underbetalt."... Hvad står der? Det er jo med håndskrift. Så står der... "navnlig hvis de

ikke passer på"... måske kunne der have stået "især hvis de ikke passer på", "selvfølgelig må man lære først, men børnene har gode skoler, men vi kan ikke lide ungdommen." Hvad står der? "Enten ser de tv eller sidder med foden på pedalen i deres bil. Det værste er dog, at man ikke må tro et ord af, hvad canadiere siger. Det hele er fup. De kan ikke se en mand i øjnene og sige ham sandheden. Man laver altid grin" eller "man laver altid... ..." Ja, de laver et eller andet her. "man lover altid" "lover", står der, "man lover altid guld".

TA: Prøv at sige det igen.

C: "De kan ikke se en mand i øjnene og sige ham sandheden, men lover altid guld og grønne skove og så er det helt" prik prik prik. "og papir. Papir var der meget af i Danmark, men Canada kommer ind som flot nummer et" står der så.

TA: Og hvad mener hun med det?

C: Eventuelt at eftersom det hele var p og papir, og hun så siger, at papir var der masser af i Danmark, det kunne godt have noget at gøre med, at der ligesom også var en hel masse skidte ting og sager i Danmark, som de havde brug for at komme væk fra, og så komme til Canada, hvor der var en masse jobs, hvorefter de så har fundet ud af, at "Canada kommer ind som flot nummer et." At de troede der var slemt i Danmark, men nu har de fundet ud af, at Canada er endnu værre.

TA: Men der tager din mormor da bladet lidt fra munden, gør hun ikke?

C: Her, da tager hun rigtig godt fat, og det er slet ikke noget udtryk for den høflighed, hun viser. Det her, her, da starter den her bog rent faktisk med det slemmeste stykke i hele dagbogen, af hvad jeg har læst. Men det, der så er lidt sjovt, det er, at så står der her, lige på den anden side, så står der, "maj 2007. I dag tror jeg nok, jeg var for kritisk dengang med forståelsen og kom - " ... "og komme i gang med et arbejde og lære livet at kende derovre. Derovre havde vi uden al tvivl fået en god tilværelse", og så står der ikke mere, hvor hun vurderer nu, at hun egentlig godt kunne lide det, og ser tilbage i lyset og sådan, og at det måske lige var flippet nok ud det der. Så hun har været inde sådan selv og redigere i sine noter, for måske lige at fremstå

som en, som vil Canada det godt og synes de er nogen dejlige mennesker at gå rundt sammen med.

TA: Og så kommer barnebarnet Christian Bjoljahn altså ind, og det havde din mormor vel en mistanke om, før hun døde, allerede, at du ville drage nytte af denne her bog her. Prøv at give et eksempel på, hvordan du så vil fylde ud i de huller, som er, dels fordi din mormor ikke ville fortælle, dels fordi hun måske ikke har haft tid til at skrive den dag.

C: Det... et eksempel på, hvordan jeg vil fylde ud. Det er egentlig enkelt nok, fordi mit egentlige problem, det er, at jeg har aldrig været i Vancouver, og det kan godt være, jeg har hørt lidt om de her rejser, men jeg har faktisk hørt mest om, når de var på søndagstur med bilen, ude at se Niagara Falls eller... jeg har hørt om, at de fik det, de kaldte canadiske hotdogs til fødselsdage, som er varmede hotdogs, i en ovn, og sådan nogle lidt glansbillede-ting, men jeg har ikke nogen som helst fornemmelse af, hvor stort det hus, de boede i, var. Men hun skriver jo trods alt her, på vej hjem, at de ikke rigtigt har haft så meget arbejde. Der var en stor arbejdsløshed, og ganske vist går børnene i en ganske fin skole, men hun er lidt utilfreds med mange andre ting. Så det siger mig noget om, at det er måske ikke det kønneste hus, de har boet i. Og jeg bliver bare så nysgerrig efter, gad vide, hvordan det har været, det der? Og gad vide, om jeg ikke godt kan finde ud af det, på en eller anden måde? Og på den måde så har det bare været meget relevant for mig, noget jeg har lært på Forfatterskolen angående, hvad det er, der tænder mig, personligt, når jeg skriver. Og det er, at jeg ikke kender det område, jeg træder ind mod, men at jeg bruger skriften til at begynde at opdage verden. Jeg skriver for at se, simpelthen.

TA: Men skal du ikke have en konflikt, skal du ikke have en lidt mere krimi-agtig ting, som ligger og lurker, for også at fænge andre end dem, der har været i familie med din mormor?

C: Jo, men jeg har tænkt på at dræbe en hamster på side et, for at der er et lig, som kan bære historien igennem eller...

TA: Nej, men helt seriøst.

C: Ja, men for mig at se, så er noget, der betegner de

her tekster rigtig meget - og nu har jeg siddet og læst i dem og skrevet lidt på dem - det er, at noget mærkeligt ved min mormor, det var, at hun var altid på vej et andet sted hen. Når hun er i Danmark, så skriver hun om, at nu gider de ikke at prøve at låne penge af deres morfar mere, eller banken har også sagt nej. Nu skal de godt nok til Canada og prøve lykken. Og når de er i Canada, så har hun travlt med at skrive sådan, hvad det er for noget, der ikke fungerer så godt, og nu skal de simpelthen hjem til Danmark igen. Og så begynder hun, som sagt, igen at skrive i 1964, hvor hun igen er ved at være lidt træt af Danmark og er på vej til et andet land. Og på den måde mener jeg egentlig, at denne her histories hovedkonflikt hele tiden ligger inde i min mormor. Hun er hele tiden, som person, på vej et andet sted hen. Og det, i sig selv, giver en meget sådan, jeg tror, normal grundfortælling for os mennesker; hvordan vores fremdrift er, om hele tiden at føle mod og ville noget mere og hele tiden have kritik overfor den situation, vi egentlig står i. Og jeg tror, den er meget god, og jeg tror selv, jeg har skrevet mange tekster sådan, hvor jeg hele tiden vil prøve nogle nye ting af.

TA: Tænker du på, når du overvejer, hvordan sådan en bog skal drejes... Tænker du på, når du overvejer, hvordan sådan en bog skal drejes, tænker du så på hvad et eventuelt publikum, de vil blive fanget af, og hvad de vil gå efter, og hvad de vil investere deres penge i?

C: Det har jeg aldrig rigtig kunnet. Og jeg tror heller ikke, jeg drejer den her bog. Det er netop – det er lidt forskellen på... Det er lige præcis... eller forskellen? Jeg ved ikke, hvad det er forskellen til, men jeg har bare opdaget, at jeg i hvert fald selv ikke kan lave en rigtig drejebog, som også bliver interessant. Jeg kan ikke beslutte mig for, hvor en historie vil hen, og så bare udfylde med skrift. Fordi så bliver alt det skrift, jeg skriver, det bliver simpelthen for kedeligt og for karkluds-agtigt, fordi jeg bare hele tiden prøver at sidde og udfylde form. Hvorimod at jeg ser den her dagbog her, som sådan en form for skelet, hvor jeg selv har en personlig... noget udsat på, og jeg vil gerne lære det her land at kende - det her Canada i 1960, og

jeg vil gerne lære min mormor, måske, lidt bedre at kende. Og jeg vil gerne lære, ikke så meget min mormor, men mere hvad det var for noget, der gjorde sig gældende ind i hende som menneske, for at hun simpelthen kunne rykke alle sine trygge relationer... rykke dem fra hinanden og flytte til et andet land.

TA: Christian Bjoljahn, nu er du jo ikke debuteret endnu. Det er jo et spændende punkt, hvad kritikere og læsere vil tage imod, når du udgiver dit første værk og de næste. Er det noget, som du er nødt til at lade være med overhovedet ikke at tage ind i din betragtning, sådan så du kun, hvis du nu skriver din mormors dagbog færdig... sådan så du kun tænker på dig og din mormor, når du laver den f.eks.? Eller kommer også målgruppen ind i betragtning?

C: Ja, det gør, i det at jeg overhovedet skriver, tror jeg. Når jeg sætter mig ned foran et tastatur og skriver, så skriver jeg allerede til den eventuelle målgruppe, som du kalder det. Og jeg skriver selv til, selv tror jeg, at jeg skriver til en... måske en elskerinde af en eller anden art – en, som ville kunne finde på at tage denne her bog frem, fordi de gerne vil prøve at læse, hvad der står inde i den, og en, som kunne tænke sig at prøve at åbne den og prøve at undersøge, hvad der står inden i den. Der vil jeg gerne lægge en masse spor ud til dem, så de har en spændende vandring igennem den her bog. Og det jeg egentlig selv bare har behov for, det er, at jeg selv har en eller anden konflikt kørende inde i mig selv, som jeg kan bruge til at skrive noget på. Og så, det spændende for mig, det er noget, jeg har opdaget. Det er... eller jeg tror, der er mange andre end mig, der har opdaget det, men jeg har fundet ud af, imens jeg har gået på den her Forfatterskole, at der sker noget, mens jeg sidder og skriver. Det er ikke, før jeg sad og skrev, hvor jeg havde en eller anden god idé til at sidde og skrive på noget, at der skete noget. Der kommer et øjeblik, imens jeg sidder og skriver, eller der kommer et langt øjeblik, eller et meget, meget kort øjeblik, men hvor der begynder at komme nogle erkendelser, sprogmæssigt, som kommer til enten at få verden ved siden af til at dirre, eller få sproget til at ryste på en eller anden måde. Eller får mig, personligt, til at komme nærmere mig selv, eller komme længere

væk fra det, jeg var, som jeg måske skulle længere væk fra. Der sker et eller andet, som er meget nødvendigt for mig at nå ind til. Og det er først, når man er i gang med at skrive, at det optræder for mig. Og det er også grunden til, at jeg bruger den her dagbog som skelet, hvor jeg bare bruger den til at skrive på, simpelthen. Og hvor jeg bare ved, jeg skal bare bruge lidt materiale i forvejen, og så et tastatur, og så ellers begynde at sidde og fyre løs på det. Så begynder der at ske nogle interessante ting for mig, og der er det meget nødvendigt for mig at opretholde en god energi og en god... men... opretholde en udpræget interesse for det, jeg sidder og har gang i. Hvis jeg begynder at kede mig, imens jeg sidder og skriver, så stopper jeg der, fordi så tror jeg nemlig, det er samme tidspunkt, jeg sidder og keder min læser.

TA: Hvad laver du, når du skal tjene dine penge, ind imellem at du skriver?

C: Da banker jeg søm i en hvid galleri-væg inde i Midt-København. Og så drikker jeg kaffe med de kunstnere, som skal have nogle værker hængende på de søm der, og snakker med dem om... nogle gange, om værkerne skal to centimeter op, eller om de skal to centimeter ned igen, eller så, efter to kopper kaffe, er vi gerne enige om, at de hænger rigtig godt der, hvor de hænger. Det er jo også en måde at tjene penge på.

TA: Og så går du og glæder dig til, at om lidt så skal jeg hjem og skrive videre.

C: Ja, det gør jeg.

TA: Hvor lang tid er der til Min mormors dagbog af Christian Bjoljahn, den kommer, tror du?

C: Jeg tror rent faktisk, der kommer noget, som ikke er Min mormors dagbog, men som er en skitse af det, eller som er et forsøg på det – på at gå i gang med at skrive på det, i... i sådan nogle kortprosattekster, jeg har lavet på et tidspunkt, som jeg har liggende klar, mere eller mindre, i et manuskript, hvor jeg ikke har sider nok endnu og derfor regner med også at bruge det her dagbogsprojekt, som en del af det her, jeg kalder det varde-projekt, hvor varde er sådan en stensamling, som man kan skabe i landskabet, på en bakketop eller på en vandresti, hvor man går. Og der havde jeg tænkt mig, at den her dagbog også skulle

være sådan et sted, jeg var stødt på, som menneske, og havde haft lyst til at lave en stensamling eller lave en tekst på baggrund af, at jeg lige var stødt på den her dagbog. Og så lige komme med sådan en lille prøveklud af det her dagbogsnoget. Også for lige at lade det lande ude ved det her publikum, som du taler om.

TA: Men nu kan du ikke tale udenom længere. Hvis du nu tager bogen her, som du nu har gjort lytterne interesserede i, og din familie er vel også interesseret i at se, hvad du får ud af bogen... eller, som du har skrevet, ”på din mormors dagbog”, hvad er så dit bud? Hvornår kommer den?

C: Jeg tror, jeg er et eller halvandet år om at gøre den færdig, fordi jeg kan mærke det er meget opstartningsfasen det her. Forhåbentlig får jeg en pause på fjorten dage, på et tidspunkt, fra arbejde, hvor jeg bare kan fyre løs. Men med halvandet år til at skrive den færdig, så var den faktisk klar til butikkerne, men så går der et halvt år, højst sandsynlig, før jeg har fundet et forlag, og har fået den sendt rundt til alle syv-otte forlag, der er mulige, og så går der vel et år mere, inden de har fået den svungen igennem en maskine, som kan spytte den ud på bog. Så kan der gå tre år, men i virkeligheden kan det også godt være, at den ligger i butikkerne til efteråret. Det kommer meget an på, hvad det er for noget... hvor meget energi der er i at sidde og skrive på det herfra, og hvor meget stof, der ligesom kommer ud af det.

TA: Og titlen den er?

C: Mormors dagbog, tror jeg.

TA: Sådan. Det klipper jeg til. Det blev jo ikke dårligere af, at jeg satte dig kniven for struben.

C: Nej, nej. Det skal jeg som regel have.

TA: Ja, men det siger vi... Jeg fik den misforståelse ud af det, at det var tre år, men du har selvfølgelig ikke mødt Poul Borum, som du snakkede om, når du kom så sent.

C: Nej, det har jeg ikke. Jeg har læst en masse af hans notater, fordi de har hans gamle bibliotek inde på skolen. Og han har en masse sådan... hans anmelderaftaler, når han sidder og læser en bog – hvordan han sådan vil anmelde den her bog. Så lægger

han dem om foran i bogen. Så ved halvdelen af de bøger, der står på skolen, står der, når man åbner dem, hvad han synes på første side.

TA: Spændende, spændende.

M: Det er underligt, at han er sådan en stor kapacitet, ikke? Og virkelig en utroligt flittig læser, og så har han skrevet nogle rigtigt dårlige digtsamlinger.

C: Ja, helt vildt, utroligt forfærdelige digtsamlinger.

M: Men hvordan har han kunnet være så dårlig til at læse sig selv, når han var så trænet i at læse andre? Det er faktisk bemærkelsesværdigt. Men det er også svært, og det siger noget om dét, at det virkelig er noget andet at læse sine egne ting.

TA: Det er jo ligesom med musik, ikke? Selvom man er en fantastisk koncertlytter, så kan man jo spille forfærdeligt.

M: Jamen en ting er, at han er dårlig selv. Men det at han så har villet have det ud...

C: Hans egne ting der.

M: Altså, jeg vil da sige, at jeg kan da f.eks. meget godt lide at gå i balletten, men jeg har ikke haft lyst til at udsætte andre folk for min dans.

TA: Det giver ikke nogen mening med det der dukketeater, vel? Hvis det var så heldigt, at I lige kunne ramme ham der i aften, så... Men hvis I skal over igen for at hente noget mere eller et eller andet, så.

C: Jamen det skal vi nemlig ikke rigtigt.

TA: Nej.

C: Og det håber jeg også, vi ikke rigtigt skal, fordi jeg var faktisk nede for at hente møbler herovre her lige før jul i en bil også, hvor jeg sådan havde... ja, det er ikke lige sjovt at blive ved med at køre med kassevogn frem og tilbage mellem København og Fyn. Jeg har ikke rigtigt nogen... på mandag skal jeg til Göteborg.

M: Hvad skal du i Göteborg?

C: Jeg skal hente et Allan Otte-billede.

M: Nårh.

C: Men du kan slet ikke få fat i Bo lige nu?

TA: Jo, jo, men jeg kan slet ikke se for mig, at I kan nå det, hvis I skal ud og købe og hente ting og sådan noget, så kan I jo dårligt nå at være tilbage til halv otte overhovedet, i København.

C: Det er rigtigt. Det bliver kun lige.

M: Men vi skal også bære tingene op til 4. sal.
C: Jeg mener altså også, at vi...
TA: Det var fristende. Fristende mulighed. Jeg ville som sagt betale jer penge for det.
C: Jamen hvis vi bare havde været her der klokken tolv, ikke også? Så havde det hele været så godt. Men det var ham galleristen, der lige havde sådan et kontor, hvor der var nogle malerier, der lige skulle op. Jeg kom efter bilen, "nej, du skal lige først hænge de her billeder op". Og så da jeg havde hængt dem op, efter en time, så, "den er jo godt nok lidt fyldt op, bilen", så åbnede jeg og kiggede...
M: Nå, så skulle den tømmes, og så skulle du op til Sigurd for at hente ekstra flyttekasser til mig.
C: Ja.
M: Og så var der for meget i bilen, så skulle vi forbi Vesterbro igen og af med de ting, der var flyttet fra Nørrebro.
C: Ja.
M: Så mange småting, der lige...
C: Så lige pludselig er klokken altså middag, før vi er ude af København, ikke også? Er det arkivet?
TA: Nej, eller det er lidt af det.
C: Sladrebånd?
TA: Ja, 15.2.01. Ja, det er nok fra, da vi begyndte at bruge sådan nogle bånd til at... dat-bånd der, ikke?
C: Hvordan kommer jeg til at komme til at lytte til det her?
TA: Send mig en mail, hvis ikke det lykkedes dig at høre den. Og så har jeg din adresse, så kunne jeg lave en vedhæftet fil på den.
C: Er det...
TA: Det er sådan set meningen, det skal sendes på tirsdag.
C: Er det bare sådan små klip for sig selv, eller i et program?
TA: Det kommer i et program med musik ind imellem.
C: Men det er tirsdag eftermiddag?
TA: Nej, tirsdag mellem ni og ti om formiddagen.
C: Er det noget, jeg kan støde på hen over nettet, eller skal jeg tage over til Fyn for overhovedet at kunne høre det?
TA: Ja, det tror jeg, du skal.

C: Jamen så bliver jeg nok nødt til at sende den der mail.
TA: Ja, det synes jeg.
C: For jeg er ikke lige på Fyn.
TA: Nej.
M: Her står lige et trofæ. Sportsuge 2005. Værtshusturneringer. Super Show.
TA: Ja, ja.
C: Værtshusturneringer?
M: Er det sådan firmaturnering?
TA: Ja, ja, det er det. Står der værtshus, direkte?
M: Simpelthen.
TA: Ja, okay.
C: Kan jeg finde din...
M: Smukt.
TA: Hvis du har klæbehjerne, kan du huske, at jeg hedder Tym, og så skrive @ dr.dk.
C: Ja.
TA: Altså vi har slet ikke mailet sammen?
C: Nej.
TA: Okay. Det kan du godt huske? Tym...
C: Og så dr.
TA: Dk.
C: Jamen det kan jeg godt. Det kan jeg godt huske.
TA: Tak for denne gang.
C: Ja, tak for det. Jeg håber, det kan bruges til noget.
TA: Ja. Klippe-klistre.
C: Det var i hvert fald sjovt at sidde og snakke om. Det er også sært, når jeg slet ikke har nogen færdig bog, hvor jeg egentlige havde gjort mig alle de overvejelser, som der skal til.
TA: Ja.
M: Jeg havde lyst til at bryde ind med alle mulige ting. Også da du skulle forklare det der med Finlands grænse, der har rykket sig. Jeg kom til at tænke på det der med, at det er forholdet mellem landets sådan geografiske grænser, og så skovgrænsen, det er jo altså også et begreb, skovgrænsen...
C: Ja skovgrænsen og trægrænsen opad.
M: Ja, de der forskellige former for grænser, som så også går på noget, lige netop både går på noget kultur, med den geografiske afgrænsning af landet, og så kultur, fordi det handler om udstrækningen af skoven.

C: Mmm.

TA: Jamen, jeg tror ikke, det havde hjulpet.

M: Nej, det havde ikke hjulpet noget, det havde det ikke. Slet ikke. Nej, nej, men jeg synes, det var meget sjovt.

C: Ja.

M: Jeg fik lyst til at forklare det for dig.

TA: Ja, det kan jeg godt forstå.

C: Det er jo bare fordi, det er god poesi. Jamen du må have en god weekend.

TA: Ja, tak i lige måde.

M: Du var enhver radiojournalists værste mareridt.

Hver gang han stillede dig et spørgsmål, så talte du i fem minutter uden pauser, så det er umuligt at rette til. Det gjorde du virkelig. Jeg sad og morede mig helt vildt meget over det. Og du talte bare overhovedet ikke... du talte bare... du kunne overhovedet ikke fokusere på, at det var almindelige mennesker, der skulle lytte til det. Det tænkte jeg i hvert fald. Jeg synes det var sjovt.

Skal du have en cigaret? Det er godt at komme ud af det der kælderrum. Hvor var det sjovt, mand. Jeg fik taget et billede med mit dårlige kamera, og så fik jeg lige sendt det til min mail, så vi har et foto. Så kommer der en passage på...

C: Hov, ved du hvad? Jeg skal lige ringe til min kæreste igen. Jeg tror, det var hende der ringede... jeg håber, det var hende, der ringede til mig.

M: Der kommer en passage på 100 sider, lige pludselig, med dig, der sådan bliver interviewet.

C: Han var desværre lidt fåmælt der, da vi gik ud, synes jeg. Jeg ville godt have haft ham til at sige, at han syntes, det var fantastisk.

M: Jamen, som jeg sagde til dig, så var du meget svær at interviewe. Jeg tror, han får et værre arbejde med at klippe det. Han skulle jo være skåret mere igennem, og have sagt, du skulle fatte dig mere i korthed.

C: Jeg kigger jo alle mulige andre steder hen.

M: Jeg synes også, han prøvede med kropssproget, at ligesom signalere, at nu måtte du gerne holde mund.

C: Det så jeg slet ikke, det der kropssprog.

M: Det var sjovt... det var virkelig... er du klar over det, var virkelig attack of the nerds. Vi var... nej, det var sjovt. Jeg synes, han var rigtigt hyggelig. For øvrigt

virkede han også ret interesseret. Jeg synes selv... det var ikke ham, der var noget galt med.

C: Jeg synes virkelig ikke, jeg havde noget at komme med.

M: Synes du ikke?

C: "Kan du komme med et konkret eksempel?"

M: Den var ond. Og så at skulle læse op. Når de hører dig læse op, lyder det som om du slet ikke kan læse, fordi det i virkeligheden er fordi, du sidder og læser det der snørklede...

C: Så... ..

M: Jeg havde sagt til min kæreste, at jeg ville komme hjem og lave mad til hende og sådan noget.

C: Ja.

M: Det kan jeg også, klokken ni i aften.

C: Nå ja, hun har fødselsdag i morgen. Jeg synes, sidst vi var sammen, da havde du også lovet hende... nårh nej, der snakkede du om, at du var nødt til at gøre noget romantisk dagen efter. Da vi røg os baskeskæve.

M: Ja.

C: Hun blev ked af det?

M: Nej, jeg ved det ikke. Jeg prøver på at være en god kæreste. Hun stiller ikke nogle urimelige krav til mig.

C: Nå.

M: Utroligt nok. Det er der jo ellers rigtigt mange kvinder, der gør.

C: Stiller urimelige krav til DIG.

M: Ja. Nej, i det hele taget, ikke? Eller det er måske kun min erfaring? Hej M, hils C... det er Mathias Kokholm, det her... Den er i plenum nu og måske usikkert, om vi har plads. Men jeg har lavet en scan og rensset billedet. Helvedes arbejde, men det blev flot. Hvis ikke Kritiker, så vil jeg gerne lave en anden publikation med den selvstændigt. Sender den senere i dag til jer i dag. Kh M... Det vil sige, så kan det være *asterisk. Det kunne da være fedt, at få lavet et *asterisk-hæfte.

C: Det ville også være fint. Skal vi op mod centrum her?

M: Ja. Men ved du hvad? Hvis han vil det, så synes jeg... ved du hvad? Skal vi så ikke foreslå ham...

C: Alle sammen.

M: At den og den anden rulle... jeg ringer sgu lige til

ham. Det gør jeg, jeg ringer til ham.
C: Jeg er ikke sikker på, at de kan lide det. Eller hvad?
M: Det er fordi, den fylder pissemeget, mand.
C: Nårh ja. De havde håbet på en kort tekst, når de bad mig om det.
M: "Nummeret er optaget."
C: Nu er jeg helt ør i hovedet af at sidde og snakke.
M: Er du klar over, hvor mange timers lyd vi har?
C: Nej.
M: Vi kan skrive – det bliver en tyk bog.
C: En meget tyk bog.
M: Og den bliver først færdig om et år eller sådan noget, for det bliver ikke førstprioritet.
C: Nej, nej. Det bliver sådan noget, "nu mangler jeg noget at skrive på" eller "nu tager jeg til Sverige med det her bånd." Vi bliver næsten nødt til at gøre det sammen. Det kunne også være en undskyldning for at have et eller andet at sidde og skrive på sammen.
M: Jeg ved ikke hvorfor, vi behøver vel ikke, det er vel næsten bedst at en af os bare gør det. Men ud over det, så er min kæreste og jeg begyndt at... vi giver 250 kroner hver om måneden, for at vi kan låne, når vi har lyst, hendes venners sommerhus i Sverige.
C: Okay.
M: Som ligger lige ti minutters gåtur fra en togstation i en by ikke så langt fra Göteborg, hvor man kan komme hen med tog på... det tager ikke engang halvanden time. Fra København. Hver vej. Så er man der.
C: Nej, hvor super! Det må da næsten ligge længere væk fra Göteborg så.
M: Lidt inde i landet.
C: Mig bekendt tager det længere tid at tage til Göteborg end det.
M: Nej, Göteborg, det er den by, der ligger overfor Helsingør, ikke?
C: Nej, det hedder Helsingborg.
M: Nå, så er det lidt udenfor Helsingborg. Jeg blander det altid sammen. Men ja, nu skal vi... det finder jeg ud af. Vi skal til venstre, ned forbi universitetet. Eller ned ad den vej der, ja... Synes jeg, vi skal.
C: Jeg synes bare, vi kører den vej, du synes.
M: Jeg ved ikke, om det ville være bedre at køre ligeud, men det, nu ser vi, hvad der sker. Ja, det kommer til at

gå. Vi kommer frem, i hvert fald. Men det vi skal...

C: Nu indtræffer der sådan et tidspunkt, sådan efter man har lavet sådan et interview. Inden i mit hoved er der indtruffet sådan et tidspunkt med sådan en vakuumbobbel nærmest, hvor jeg har fyret alt for meget af og bare har fornemmelse af, at jeg slet ikke har sagt noget overhovedet. Og samtidig, at jeg kom til at sige alt det forkerte til ham der journalisten der.

M: Don't worry about a thing / I won't get specific / this is a song / that is long / and prolific... A Tribe Called Quest. Du skal bare ligeud. Pløje igennem. Men se, så ligger...

C: Det vil sige, det er ham der drejer til højre og holder op her – så skal jeg bare pløje igennem. Nej, vi stopper lige. Nå, hvad siger du? Der ligger Bilka?

M: Ja. Så vi skal køre en anden vej tilbage bagefter, men det holder jeg styr på.

C: Så skal vi ud og finde Ikea.

M: Ja. Min ven Jannik, som skal hjælpe med at flytte nu, havde truet med, at han måske godt kunne tænke sig at sidde med i bilen, hvis han kunne, med tilbage til København. Og så sagde jeg, at jeg vidste ikke helt... jeg sagde faktisk til ham, at jeg troede, der var plads til tre mennesker, hvis man sad tæt oppe foran. Men han vidste ikke rigtigt. Problemet er at, ja, jeg ved det ikke. Jeg tror ikke, han skal med, men...

C: Hvis han vil, så kommer han med. Hvis vi kan spare ham for nogle penge til togbilletten.

M: Ja. Ikke at jeg tror, han har noget at gøre i København. Men har han noget at gøre her?

C: Nårh, jamen det...

M: Du har mødt ham før, har du ikke?

C: Jannik hedder han.

M: Jan Hjort.

C: Er han lidt rødhåret?

M: Han har ikke noget hår.

C: Nårh, så han er skaldet? Jeg tror faktisk, jeg har gået i folkeskole med ham.

M: Det kunne meget sagtens være. Jamen han fyldte 30 for nogle dage siden.

C: Jamen han har gået... jeg tror faktisk, han har gået to klassetrin over mig.

M: Han er jo fra Tåsinge. Han er fra Landet.

C: Han har kun gået et eller to år på Ida Holst, sammen med mig, og et klassetrin over mig i hvert fald. Enten et eller to klassetrin over, men jeg har... det kan godt passe, at jeg har stødt på ham inde på FLY i Odense der, da vi læste op, ikke også?

M: Jo.

C: Og hvor vi genkendte hinanden. Og han har også været til kreativ skrivning på Kolding Universitet på et tidspunkt.

M: Men det har jeg jo også. Der var jeg der også.

C: Der var du der også?

M: Ja, jeg fulgte det samme kreativ skrivning-kursus.

C: Som ham?

M: Ja.

C: Hvor han på et tidspunkt var til en Christina Hesselholdt-reception?

M: Jeg var med til Christina Hesselholdt-receptionen.

C: Og var du med nede ved Robert Zola bagefter?

M: Og så kørte vi med, hvad hedder det, indkøbsvognen fuld af vin, op til Robert Zola og sad på hans kontor, hvor det Robert Zola, han ligesom lavede, det var at sidde og tale om, hvor utroligt mange penge han tjente på at sælge sine manuskripter til film.

C: Der var jeg også.

M: Du sad der også, derinde?

C: Vi var jo fem mennesker derinde.

M: Ja.

C: Seks mennesker, måske. Der har vi to, begge to, været.

M: Ja.

C: Og Rune, min gode ven, var vist også med, tror jeg. Vi var lige kommet hjem fra intro-tur på universitetet, og vidste, at der var den der Christina Hesselholdt-reception.

Jeg anede jo ikke, hvem Christina Hesseholdt var, men det var da en reception med rødvin, så der tog vi. Og så da hun gik, Christina der, så klapper hun mig sådan på skulderen og siger, "vi ses jo på tirsdag" – eller onsdag, eller hvornår det nu var. Hun kunne slet ikke genkende, at jeg overhovedet ikke var en del af hendes elevhold. Men vi var jo også bare forbi for at nasse rødvin.

M: Hvor sjovt. Jamen jeg blev meget fuld. Jeg kan huske, at jeg, at jeg havde det som om klokken var to

om natten, da jeg tog toget hjem klokken seks om eftermiddagen.

C: Ja.

M: Sammen med... først så gik jeg...

C: Det har været Roberts kontor, det der, fordi sådan havde jeg det også.

M: Det er simpelthen sjovt.

C: Ja. Jeg kan kun huske Jannik der, men det var så også fordi, jeg havde set ham før. Det var så dig, der også var med.

M: Ja.

C: Det var fandens. Jeg kan huske, han skrev et digt op på Roberts tavle. Noget med et æg. Og så stod han og forklarede meget om, at det handlede om, at det der æg ligesom voksede. Det var russisk symbolisme eller et eller andet. Et æg. Jeg kan huske, at jeg tænkte, det kan være, du skulle have skrevet det der i stedet for det der digt. Men så var jeg ellers meget interesseret i, at Robert sad og sagde, "jamen, jeg er sådan en forfatter, jeg vil gerne tjene nogle penge, ikke også?"

M: Mmm. Jeg prøver lige at ringe til Mathias Kokholm igen.

C: Skal vi til højre her?

M: Ja. "Velkommen til telefonsvareren". Fantastisk fyr, der står der, med korte bukser og hvide, fodformede sko og en stor militæranorak og en meget stramtsiddende, åben Fjällräven. Og tyrering i næsen. Tydeligvis... nej, det var ikke. Jeg troede, det var en tyrering. Det var fordi, han er forkølet, så der hang lidt snot ud af næsen på ham. Så har han sådan nogle hvide luffer på.

C: Strikluffer.

M: Strikluffer.

C: Der minder om sådan nogle akrylstrikkede sokker, som man også kan have på.

M: Han har nogle lidt søvnige øjne.

C: Tror du ikke, det kan være sokker, han har på hænderne?

M: Jo, jeg tror måske, han har sokker på hænderne, søreme da.

C: Nej...

M: Det er det ikke.

C: Der er tommelfingre i.

M: Han går lidt krumbøjet. Han så ud som om, han havde lidt vin-tud. Hans sokker er i nogenlunde samme grå nuance som de korte bukser. Her ved Folkebo. Og vi skal bare lige over i krydset hernede... Hej Lena... Nårh... Nej, vi er – vores tidsplan er skredet, så vi er i Odense, på vej op til min far for at fylde bilen... tidsplanen er skredet... ja... Nej, det er jeg ikke, desværre... ja... nej... okay... øv... hvad siger du?... det gør vi ... hej... ...

(...)

M: Det var der, hvor du havde sat pengene ind?

TM: Ja.

M: I Bibelen.

TM: Ja. De ord, som kom til Jeremias fra Herren, "Dette siger Herren Israels Gud: Skriv alle de ord, jeg har talt til dig, ned i en bog."

M: Det stod der, lige der, hvor pengene var sat ind?

TM: Lige der, hvor jeg satte fingeren. "Skriv alle de ord, jeg har talt til dig, ind i en bog."

M: Det er simpelthen løgn. Jeg skal lige vise det til Christian.

TM: Hej.

C: Hej.

TM: Hej Christian. Troels.

C: Christian.

M: Jeg skulle låne 2500 af min far, så havde han sat pengene ned i Bibelen, for lige at holde på dem, og så sagde han, jeg skal lige se, om der er et budskab til os, så åbnede han bogen, og så læser han...

TM: "Det ord, som kom til Jeremias fra Herren. Dette siger Herren Israels Gud: Skriv alle de ord, jeg har talt til dig, ned i en bog."

C: Der var søreme et budskab. Ikke et hvilket som helst.

M: Jannik skulle jo ellers komme. Men jeg ved ikke lige, hvor han bliver af.

TM: Nej, men I har vel også noget, I skal lave. I kan jo bare gå i gang.

M: Først skal jeg lige ud på toilettet. Kom ind.

TM: Han er lige så høj, ham der.

M: Hej. Vi er lige kommet.

J: Ja. Perfekt. Davs. Hej Troels.

M: Gider du holde den der?

C: Nårh ja, det skal jeg nok.
TM: Hvis vi kører en tur, ikke?
J: Ja.
TM: Hvis vi kører en tur, så har jeg råd til at bidrage til benzinen.
J: Nå. Okay.
TM: Hvad har du glemt?
J: Smøgerne, ude ved marskandiseren.
TM: Ryg. Ryg min ven.
J: Lang tid siden.
C: Ja, for fanden, det var til FLY-oplæsning.
TM: Kender du Christian?
J: Ja... ja.
C: Vi har gået på samme folkeskole.
J: Folkeskole? Nej det har vi ikke. Gymnasium.
C: Nå, var det bare gymnasiet? Nej, det er rigtigt. Jeg husker det bare altid som om, det var folkeskolen.
TM: Er du også digter, Christian?
C: Ja.
TM: Er du det? Hvad hedder du mere end Christian?
C: Bjoljahn.
TM: Hva'bar?
C: Bjoljahn.
TM: Bjoljahn!?
C: Ja.
TM: Hvor har du købt det henne?
C: Jamen det... Det er faktisk rigtigt nok, det var min...
TM: Bjoljahn.
C: Min tipoldemor købte det i 1945, lige efter krigen, da ville hun godt have sit pigenavn igen. Hun var lidt træt af at gå rundt i Danmark og hedde Hansen, når nu tyskerne havde tabt.
TM: Fordi de havde tabt.
C: Ja. Hvis nu de ikke havde tabt, kunne det være, jeg havde heddet Hansen.
TM: Hansen. Hr. Hansen.
C: Så kunne jeg have kaldt mig for arisk, men nu, med mit efternavn, får jeg lov til at stemme til integrationsrådsvalg og sådan noget.
TM: Ja, og dit sydlandske udseende.
C: Jeg får brev ind ad døren derhjemme, at jeg kan stemme til integrationsrådet. Og det er simpelthen fordi, min far er født i Singapore.

- J: Nå, det kan man sgu ikke se på dig.
C: Jamen...
J: Stort set.
C: Hans forældre var også danske. De var bare nede for at have en bananplantage og piske negere.
J: Nå.
C: Og nu får jeg lov til at stemme til forskellige integrationsråd.
J: Vi er alle sammen lidt undertrykte. Men hvor stammer det fra egentlig?
C: Så vidt vi har kunnet finde ud af, så stammer det fra...
J: Noget islandsk.
C: Det har vi troet i mange år, men jeg tror det stammer fra Frisland.
TM: Frisland.
J: Nå, BJOLjahn.
C: Det er den der b j o-lyd der, den eksisterer dér og ikke så mange andre steder.
TM: Det er et meget specielt sprog. Jeg kendte en engang som kunne tale det.
C: Ja.
J: Det lyder ikke specielt kønt.
M: Frisisk?
C: Ja.
TM: Han talte flydende tysk og adskillige dialekter.
J: Det er meget gebrokkent tysk.
C: Det kommer til at lyde sådan lidt hollandsk.
M: Har du en mobiltelefon på dig?
C: Ja.
M: Jeg vil lige tage et billede.
C: Ja, men den er gået sådan en lille smule i stykker.
J: Jeg sad faktisk lige og læste om Helgoland...
M: Nå, hvor skal man trykke henne? Skal man bare trykke på udløseren?
J: Jeg var ikke klar over, der var en meget bemærkelsesværdig hændelse i dets historie, lige i slutningen af anden verdenskrig... det er så rart at blive fotograferet.
TM: Hvad laver du?
J: Hvad laver du? Hva' har du gang i?
M: Ikke noget.
C: Er der nogen hjemme?

J: Jeg står bare her med min diskrete tændstiksæske.
C: Havde du en cigaret, Martin?
M: Det havde jeg da måske nok.
TM: Jeg hører, du aspirerer til at blive millionær, Martin.
Du vil udgive Janniks digtsamling.
M: Åhr ja.
J: Så alle bliver millionærer, undtagen mig.
M: Er du vimmer? Det er også derfor, vi sørger for, lige i samme ombæring, at blive registreret som virksomhed.
For jeg vil meget nødtigt have, at vi tjener nogle penge, uden at skattevæsnet får deres del af kagen.
J: Helt sikkert.
TM: Ja, det er meget, meget godt, og hvis du så gør det, så kan du trække toiletpapir og vaskemiddel og halvdelen af huslejen til kontor... du skal have revisor også, hvis du skal have en virksomhed.
M: Det vil jeg ikke gøre. Jeg sætter bare kryds i 60 procent.
J: Vil du sidde og krydse af i alle underrubrikkerne, eller vil du bare nøjes med at krydse af i 60 procent?
M: Vi har en tidsplan, som er skredet fuldstændig, så vi må næsten til lige at rykke. Men det er jo det nemmeste i hele verden at rykke, det der er her nedenunder.
TM: Ja, når I er så mange om det.
M: Jamen i forvejen er det nemt.
J: Ja, når I er to om det, så skulle det gå meget hurtigt. Så sidder Troels og jeg bare her, ikke? I kommer bare ind, når I er færdige.
C: Så holder I styr på smøgerne.
J: Det skal jeg nok.
M: Nå ja, du spurgte efter en smøg?
C: Det gjorde jeg faktisk. Det var bare for lige at vride det sidste af tidsplanen længere ud.
TM: Er du begyndt at ryge igen?
M: Nej, kun sådan lidt sporadisk.
TM: Det er alvorligt vanedannende. Jeg er ved at ryge mig ihjel. Jeg vågner midt om natten og ryger.
J: Du vågner ved, at du faktisk ligger og sover, imens du ryger.
TM: Nej, jeg brænder ikke hul i noget, mærkeligt nok.
J: Okay.
TM: Jo, men det gjorde jeg kun, da jeg var sindssyg.

C: Jeg kan anbefale noget, jeg har lært af min far. Han skulle til møder og sådan noget engang imellem, og så kunne han ikke sidde der og ryge, så derfor lærte han sig at snuse. Bare op under læben, så den bare ligger der...

M: Det er også det, Poul Exner gør.

TM: Det er ikke snus, det er skrå.

J: Og Henrik Carl.

C: Jamen det hedder faktisk snus på svensk. Det er sådan noget.

M: Jeg åbner lige. Bare så der er åbent ned igennem.

C: Men det han så fandt ud af, det var, at det var utrolig rart, både i flyver og til møder, så kunne han sidde der og ryge ved bare at stoppe en pose op og få sit nikotinbehov...

M: Bilen er ikke åben vel?

J: Den står da åben derude, hvis det er den sorte. Der er da bare sådan noget gummibånd rundt om.

C: Ja, ja. Den kan man altid åbne, men du kan også bare trykke på den der...

M: Jeg åbner bare gummibåndet.

C: Men i hvert fald, så fandt han ud af, efter kort tid, at... eller også så glemte han, at han gik og tyggede det der snus – det var i hvert fald sådan, at han begyndte... så gik han og snusede og engang imellem tog han sig også en cigaret. Dobbelt.

J: Det kender jeg godt.

C: Og det der med nikotinplaster. Jeg vil stoppe med at ryge, så tager jeg nikotinplaster på og sover med det om natten, ikke også? Jeg plejer jo ikke at ligge og ryge...

TM: Jeg sad engang ved siden af en mand som gjorde sådan her...

J: Nårh nej, der er sgu allerede en.

TM: Så grinte jeg, og så var han lige ved at slå mig ihjel og sagde, "du skulle vide hvordan jeg har det." ... Det skal du da også lige have at vide, Jannik.

J: Skal jeg?

TM: Ja, Martin skulle have nogle penge, så havde jeg lagt dem ned i Bibelen. Så, da jeg gav dem til Martin, sagde jeg, hov jeg skal lige se, om der er nogen besked. Så slog jeg op, så var det Jeremias 30. Så skal vi se, om jeg kan finde det igen, det kan godt være, det

bliver lidt svært. Det er jo en tyk bog.
J: Det må man sige ja til. Står der noget om penge?
C: Det er forgængerer til din, ikke også?
J: Jo, det er det. Min er bare en let-udgave. Den er kun tredive sider.
TM: Jeremias 30, ”Det ord, som kom til Jeremias fra Herren: Dette siger Herren Israels Gud: Skriv alle de ord, jeg har talt til dig, ned i en bog.”
J: Nå. Det... du står med resultatet der.
C: Ja.
TM: Du kan se, vi har Herrens velsignelse til vores projekt.
J: Ja.
TM: Det er sgu meget rart at have. Det er ikke alle, der har det.
C: Åh nej, nu byttede jeg rundt på det. Var det... Det var Herren, der skulle skrive det ned, ikke også? Og udgive det...
TM: Nej, det var Jeremias, der skulle skrive det – sagt til ham af Herren. Herren, det er mig. Martin ringede engang til mig, så sagde han, det er Jesus Kristus. Så sagde jeg, det ved jeg godt, det er far.
J: Nej, nasty. Nasty.
M: Jeg var godt klar over, at det var det, du ville sige. Det var derfor, jeg sagde det.
J: Daddy, I’ve come home.
M: Løfte kasser!?
C: Jeg tror egentlig ikke, jeg gider.
J: Næ.
TM: Hvad har I været ude i Danmarks Radio efter?
M: Christian skulle interviewes.
TM: Nå? Til kultur et eller andet?
C: Ja...
TM: Til hvad?
C: Han ville måske sende det på tirsdag, måske tirsdagen efter, sådan som sådan nogle bidder, der skulle komme indimellem noget musik.
TM: Ja, ja, det er kulturnyt.
C: Det kan sgu godt være.
TM: Der er tit sådan nogle unge mennesker, jeg aldrig har hørt om.
M: Nej, det er DR Fyn. Er det P4, eller hvad er det for noget?

C: Det må det være. Det ved jeg ikke. Det kan godt være, det er det.

J: Altså de sender et eller andet program om morgenen med ham der...

C: Ca. mellem ni og ti.

J: Det er optaget derude i hvert fald, for det har han selv sagt.

C: Ja, jeg er fra Svendborg, og så var han så interesseret i at høre, om jeg havde nogle gode romaner, som handlede om noget med Svendborg, eller hvad jeg skrev for en roman. Og så fortalte jeg ham om alle mine genresprængende digtprojekter.

TM: Genresprængende.

C: Og hvad det ellers var, jeg havde gang i. Og det ene og det andet og det tredje og det fjerde. Og så kom jeg til at nævne, at jeg sad med min... jeg havde fundet min mormors gamle dagbog fra hun emigrerede til Canada to gange, i 57 og i 64, hvor hun så har brugt den samme dagbog hvert år. Så hun skriver indover det tidligere. Fordi hun ikke skriver så meget altså. Så glemmer hun dagbogen lidt, og så kommer hun tilbage til det og skriver igen, så der er sådan en ret spændende komposition i den dagbog. Og så havde jeg tænkt mig at skrive på det, simpelthen, og bruge den komposition også, og syntes, der var en masse spændende stof i det. Men da syntes han så, det var rigtigt spændende, fordi det begyndte jo at lyde som sådan noget roman-noget, og det var i virkeligheden bare det, han var interesseret i. Så jeg har været ude og fortælle om det romanprojekt, jeg har, som jeg stort set kun har, hvad skal man sige, fået, på grund af, at han var interesseret.

J: Nu kommer det til at forfølge dig i lang tid.

C: Det gør det. Den kan også blive en bestseller. Fordi det er barnebarnet, der har skrevet mormorens erindringer, for at lave det om til en bog. Så bliver jeg pludselig fuldstændig interessant for hele det marked, der er, af gamle damer, der sidder med erindringsbøger og håber på...

J: Så kan du også hurtigt lige ramme det feministiske marked og sådan noget der, ved at sige, "jeg har prøvet at skildre kvinders vilkår under bla bla – svære betingelser og sådan noget."

C: Det har jeg glemt. Jeg har ikke fået sagt så meget, som jeg gerne ville.

TM: Altid tal med Jannik først.

C: Ja.

J: Ja, okay.

C: Men jeg tror f.eks., at jeg kom til at sige sådan noget til ham... jeg begyndte at være den der person, der var min mormor... altså, vi havde nogle svære betingelser i Canada, startede jeg ud. Vi gik og vaskede tøj, og vi skulle tage os af børnene. Så jeg var egentlig i den der feministrolle tror jeg.

J: Cool nok. Helt sikkert.

TM: Helt urimeligt, ja.

J: Vi ser frem til, den snarest muligt udkommer.

C: Han spurgte også, hvornår den lå på markedet.

J: Hvornår du får den skrevet? Det er alle de skrivebordsprojekter der. De har det med... så kan man ikke lade være med at fortælle...

TM: Femi-krimier.

C: Det spurgte han også til. Om ikke der skulle være et mord?

J: Ja, et kriminalplot.

TM: Det er klart.

C: Han har bare spurgt til alt det der mainstreamede.

TM: Ja, ja. Kender du Ib Henrik Cavling, i det mindste af navn?

C: Nej. Jo.

TM: Gør du virkelig ikke?

J: Han står bare...

C: Cavling-prisen.

J: Kvinde-chauvinist over alle grænser.

TM: Han var sådan en slags borgerskabets Morten Korch. Han skrev de mest ufatteligt populære bøger. Og så udtalte han engang, at han skrev kun for at tjene penge. Og han gik med guldknappestok og kørte i Rolls Royce.

J: Jeg har også set de der klip med ham, hvor han sidder, og sådan noget meget ufordelagtigt om rødstrømper og sådan noget. Puha.

TM: Så læste jeg i Ekstra Bladet næste dag, hvor der stod, at "det kan bestemt ikke være rigtigt, at en, der kan udtrykke så store og dybe og sande..."

J: Var det en kvinde, der havde skrevet ind?

TM: Det var to piger, der havde skrevet ind.
J: Han er Danmarks svar på Barbara Cartland.
TM: Lad mig sige det ligeud, de troede ikke på det. Nej han skrev godt.
M: Vi kan høre Danmark-Frankrig i radioen på vej tilbage.
C: Nå ja.
TM: På hvad program?
M: Det vil jeg da gerne.
C: Det må næsten være P3.
M: Skal vi ikke gøre det?
C: Vi gør det.
M: Semifinalen.
C: Jo, lad os høre noget af det.
J: Zzzz...
TM: Hvad står der på tekst-tv?
C: Det er et godt spørgsmål.
TM: Sådant noget gi... Det må være om sjettepladsen eller sådant noget.
C: Ja.
M: Nogle, der vil hjælpe med...
C: Jeg vil godt lige hjælpe med at bære lidt.
TM: Jeg er ked af, jeg er syg, ellers ville jeg gerne hjælpe også.
C: Hvis vi kan begrænse os til at bære lidt.
M: Det kan I.
J: Vi bærer en hver.
TM: Ma... nårh ja... ...
M: Far?
TM: Ja.
M: Du sidder alene med en tændt diktafon, så hvis du har lyst til at snakke...
TM: Nå, nej det har jeg ikke. Lad være. Sluk den.
M: Okay. Så slukker jeg lige, imens vi bærer kasser.
TM: Jeg kunne selvfølgelig have fortalt... nej. Jeg kan bedre lide at fortælle... Det er ligesom om, at når jeg fortæller til dig, så bliver det ligesom mere levende for mig.
M: Ja.
M: Ja, men så ses vi...
TM: Vi ses på mandag. Christian. Hyggeligt.
C: Det kan jo være, vi ses igen.
TM: Hvis jeg er rask, så kommer jeg til receptionen på

din roman.

C: Det er en aftale

J: Ikke på min digtsamling? Men du kommer til dén.

M: Kommer du selv til receptionen?

J: Ja, der gør jeg jo.

TM: Jeg drikker jo for resten ikke mere, for det tilfælde, at nogen skulle finde på at tage noget med.

J: Det er der vist ikke...

TM: Jeg så mit levertal. Så holdt jeg op.

C: Du kunne ikke tælle så højt.

TM: Nej. Det var femcifret.

C: Jeg hørte min underbo gå og snakke med sin datter:

"Jeg har spist tissemyrer i børnehaven i dag." "Nå, hvor mange har du spist?" "Så mange kan jeg ikke tælle til."

J: Det er da ikke det værste.

TM: Det er da nemt at tælle til en tue.

J: Nå, en tue.

M: Yes.

C: Vi smutter.

J: Vi ses.

M: Vi ses.

J: Hej Troels.

TM: Vi ses.

C: Hej.

M: Hov, jeg lægger lige nøglerne tilbage.

TM: Ja, tak. Find lige den blå nøgle til hoveddøren, Martin.

M: Ja, jeg har for øvrigt en lomme med i nøglen, som jeg skulle checke, om hvorvidt passede til hoveddøren.

TM: Den er blå.

M: Ja, den her passer ikke til hoveddøren.

TM: Nej, den er blå, den der passer til hoveddøren.

M: Okay, den er blå. Jeg husker det.

TM: Tak.

M: Hej.

TM: Hej hej.

J: Nå, så I er ude og køre skolevogn.

M: Må jeg lige se?

J: Ja, den har fået nogle bums.

M: Må jeg låne din mobiltelefon? Så jeg kan få et billede til forsiden.

J: Forsiden?

M: Flytning.

J: Flytning?

M: Det er en bog.

J: Nå.

M: Så hvis du. Hov, måske vil rykke... flytte dig.

C: Mig? Jeg havde ellers tænkt mig at stå sådan her.

Helt til grin.

J: Ja, tak.

M: Måske er det lidt for...

J: Er det dig, der har smadret siden?

C: Nej, det er det faktisk ikke. Men jeg har fået sat det der skolevogns-skilt på.

J: Ja.

C: Jeg kendte nogen, der bor lige overfor, hvor Martin boede i København. Så mødte jeg dem på gaden, så pillede han det der ud. Det klædte den ligesom ret godt.

J: Helt sikkert.

C: Nåede jeg at give dig nøglerne? Jeg har dem.

J: Hvor er de der hæfter?

M: De er herinde på forsiden. De andre har jeg kun et eksemplar af, så jeg kan vise dig dem, men ikke give dig...

J: Fordi jeg kom også i tanke om, at det er også sådan, at bibliotekerne skal have nogle frieksemplarer, så vi er sikre på...

M: Ja, så vi skal sørge for, de kan... at der er nok sider til det og sådan noget. De har ikke rigtigt villet tage imod det. De er blevet registreret, men de er ikke sådan rigtigt... Det her var Glenn Christians...

J: Det er også derfor, den gerne skulle op på fyre sider.

M: Den her kan du tage med.

J: Den har jeg set en gang.

M: Så lavede vi guldversionen, som er andet oplag. Den er sådan lidt cheesy, på en eller anden måde, men jeg er egentlig meget glad for den.

C: Jeg kan bedst lide den brune.

M: Det kan jeg også.

J: Ja, det kan jeg også. Men den har da noget, hvad hedder det? Sådan lidt praxis-bog over sig. Jeg kunne godt tænke mig at lave en i det her format, egentlig. Eller det der format, det er endnu bedre. Det er jo det gamle ØK-format. Næsten. Den her må jeg få, ikke?

M: Jo, den må du få.

C: Er det ikke B6, eller er det en anden?

M: Narj, det er lidt skævt i det.

J: Skævt skåret her.

M: Det er det også. De er næsten alle sammen skævt skåret. Det er fordi vores... den simpelthen nu er ved at være brugt op, vores papirskærer.

J: Ja.

M: En til 500 kroner kunne man skære ca. 500 bøger med eller mindre. 250 eller sådan noget. Vi bliver nødt til at...

J: Hen på et trykkeri. Bed dem om at gøre det. Og de er lavet. Fordi det koster jo ingenting, Martin. Det er så billigt, så billigt, ikke? Og få dem lige til at skære det, og så er det helt regelret.

C: Det der lidt skæve er da pisse godt.

J: Nej, det er ikke.

M: Det behøver det ikke at være.

C: Det behøver ikke at være skævt, men det er da okay, det er det.

J: Der er forskellige skrifttyper eller hvad?

M: Det er der. Det er der. Vi har et meget stort regi... eller hvad hedder det?

C: Bibliotek.

M: Bibliotek af skrifttyper. Tusindvis.

J: Den her er meget god. Det er sådan en eller anden...

M: Jamen det er bare Gill Sans, simpelthen.

J: Ja.

M: Old school.

J: Han er britte. Gill.

M: Og det her er Rotis Sans Serif. Faktisk er det den samme, som Viggo Madsens seneste bog er sat med.

J: Nå. Ja.

M: Sjovt nok. Passer bedre her.

J: Men så var det, jeg tænkte, jamen hvis man lavede den sådan her, fordi så kunne man lave alle de der tre'ere, så kunne man lave dem hernede. I en kasse på hver side, ikke? Og så kan der bare være et eller andet digt her. Men der behøver ikke at være noget digt jo, hvis der ikke lige er et, der passer.

M: Nej, nej.

J: Så... Det kunne da være meget skægt. Og så kunne der nemlig stå to titler. Eller så kunne der stå, hernede... fordi den hedder jo sådan set noget, de der

tre'ere...

M: Skal vi suse i Ikea?

C: Vi skal videre, i hvert fald.

M: Det skal vi, i hvert fald.

C: Vi glæder os til Ikea.

J: Helt sikkert. Men hvis der er fyre sider i, så er det jo ikke noget problem at få dem til at registrere den.

M: Nej.

J: Hvis vi får gjort det, så er det en rigtig bog. Men så bliver den jo også dobbelt så tyk som den her.

M: Det kan den også godt være.

J: Ja, det kan den godt. Det kan den.

C: Og der er ikke nogen begrænsning for, hvornår I ikke kan hæfte bøgerne mere?

M: Jo, det er der, men det er ikke noget problem.

J: Og der er også noget med, at de der folder ikke kommer ud, ikke? Det ser ud ad helvede...

C: Men så kan du, hvis der er begrænsning på, hvor mange antal sider, der kan hæftes, så kan du lave to bøger. Så har du allerede sådan, så du kan ansøge Kunstfonden. Så skal du have to bøger.

J: Men så tæller hver af bøgerne ikke som en bog. Den tæller kun som en pjece, ikke?

C: Nå, for fanden.

J: Så det er det, der er hele fidusen. Den skal over tredive sider for det er en bog, ifølge...

M: Har du søgt Kunstfonden før?

J: Ikke Kunstfonden, nej. Men det gør I jo bare så. Eller hvad?

M: Ikke personligt, nej.

J: Ikke personligt.

M: Nå, vi må... Tak.

J: Vi ses på søndag.

M: Ja.

C: Vi ses.

J: Vi ses. God tur.

C: Nu er der sgu lys derinde, du.

M: Skal der ikke være det?

C: Næ... Det er bare lidt generende. Jeg ville være glad for, hvis det lige kunne blive slukket, inden vi skal ud på motorvejen.

M: Nå, han er også i bil, for pokker.

C: Vi bliver sgu ældre. Kører i biler. Vi kunne lige bakke

bagud i ham.

M: Så, nu har du dyttet to gange i en bil.

C: Jeg tror nok, jeg har dyttet høj før, men ikke sådan ude i trafikken, hvor jeg ville et eller andet. Jeg plejer ikke at bruge hornet til det.

M: Nå, men det er da spændende, om jeg skal købe fire reoler. Det skal jeg vel næsten, i stedet for at købe en stor.

C: Så kan du også bedre... Det er i hvert fald...

M: Flytte rundt på dem bedre.

C: Flytte rundt på dem og lave noget andet. Én stor kan nærmest kun stå på én væg altså.

M: Nårh, så får du skråt op-fingeren. Han har ikke lært, at han skal sætte den lavere, når det er til en varevogn. Der var den. Vi skal til højre.

C: Han skal sætte den lavere, når det er til en varevogn.

M: Ja. På grund af ind- og udfaldsvinkel og den slags.

C: Det er normal matematik det der.

M: Ikea here we go! Here we come! Here we... Det bliver da alle tiders at sidde og høre... så skal vi næsten købe nogle snacks. Og noget sodavand. Og så sidde og høre håndboldherrerens semifinaler.

C: Ja. Så sidder vi og er håndværkere.

M: Ja.

C: Og følger med i dansk håndbold.

M: Ja... De er lidt irriterende at bære på, de der skide kasser. Problemet er, de er meget praktiske, fordi de vejer så meget, til gengæld skærer de ind i hænderne.

C: Ja.

M: Så...

C: Så kan der ikke være så meget i, så de vejer ikke for meget. Og kassen i sig selv vejer ikke så meget. Det er okay. Det er okay, Martin. Det skal nok gå.

M: Der bliver helt...

C: Uhh, hvor ryger vi mange cigaretter.

M: Ja, det er helt vildt.

C: Nu havde jeg kun to i den pakke, da vi startede.

M: Ja, så vi har ikke røget mere end måske fem-seks stykker hver.

C: Men det er alligevel også lidt mere, end jeg har røget om dagen, den sidste måneds tid.

M: Jamen jeg ryger... jeg ved det ikke, jeg er fandeme

en mærkelig ryger, altså. Så ryger jeg ikke i nogle uger eller et par måneder, og så ryger... men når jeg har røget, som jeg har her på det sidste, så får jeg alligevel nogle abstinenser.

C: Ja.

M: Jeg vil næsten forbeholde mig retten til, at vi nogle gange... så bliver vi nødt til lige at hive nogle afsnit ud. Sådan en totalt banal typisk udveksling omkring at ryge cigaretter, det behøver altså ikke at være med i bogen.

C: Nej, overhovedet ikke, men det mener jeg også.

Altså vi kan sagtens redigere i det hele.

M: Men lidt. Det bliver jo stadigvæk en møffedissebasse.

C: Lad os bare begynde at transskribere på det og se, hvor spændende det er, og hvor fedt det er at sidde og gøre det.

M: Det bliver jo en bog, der ikke er sær... den bliver jo nærmest ulæselig. Der er jo ikke nogen, der vil læse den fra en... men det bliver sjovt at lave nedslag i den.

C: Mmm.

M: Og lad os ikke bekymre os mere om det nu.

C: Næ. Det er skriftsituationen, ligesom at sidde med det. Men det er en del af det sjove med at sidde her med det. Det er, at vi rykker skriftsituationen her ind...

M: Ja.

C: I det lokale. Der er et eller andet med den citerede tilstand der. Der er et eller andet med det, man får sagt, og det, man tror, man når at sige og alt sådan noget der.

M: Ja.

C: Det, der kan nå at opfattes. Når man ikke sidder og har hele den kontrol selv, over hvad man skriver, og hvad der står på computeren, og man kan gå tilbage og rette, og man er nødt til ligesom bare at fortsætte videre. Og så også den dårlige hukommelse, hvor man kommer til at glemme hvad man lige har sagt og...

M: Mmm.

C: Sidder og refererer til noget, man lige tænkte før og i virkeligheden slet ikke fik sagt. Der opstår mange huller bare sådan i den empiriske situation.

M: Ja. Så er det til højre her.

C: Aha. Meget interessant.

M: Så kommer vi faktisk ud til Ørbækvej, så... ja. Det

var lidt en omvej, vi kørte før, det må jeg næsten erkende. Fuck, mand. Hvad vejer sådan fire reoler, mand?

C: De er forhåbentlig i sådan nogen kasser, der er pakket og lige er til at tage under armen.

M: Altså, ja. Altså den der store reol, den var i seks dele. Seks pakker.

C: Den skal du ikke have.

M: Jamen det kan være, de små er i tre hver.

C: Det er de jo nok.

M: Vi kan kigge på det.

C: En lille omvej. Hvad siger vi her? Skal vi til siden, eller skal vi ligeud?

M: Det er spørgsmålet, ligger Ikea ved Rosengårdscentret eller ligger Ikea ved Bilka?

C: Ligger det ikke ved Bilka? Vi kan også køre den vej ind og vende rundt og kigge på det.

M: Jeg tror Ikea ligger ved Bilka.

C: Så er det deroppe.

M: Ja.

C: Men vi var forbi Bilka før, ikke også? Uden at køre forbi Ikea.

M: Men vi var ikke helt inde ved Bilka.

C: Der ligger noget andet derhenne ad.

M: Burde der ikke være sådan et stooort Ikea-skilt? Det er rimelig dumt, hvis man ikke... altså. Hvis Ikea ligesom er gemt af vejen. Det ville være lidt fjollet.

C: Er det ikke Ikea, derovre bagved? Eller hvad? Er det bare mig, der troede, jeg så typerne fra det? Jeg tror, det ligger helt derovre bagved.

M: Jysk.

C: Kan det passe?

M: Ja, lad os prøve.

C: Jeg tror det sgu.

M: Det passer med, at der står, at de er ved at bygge...

C: Det var på typerne, at jeg kunne kende... På nogle bogstaver. Jeg kunne kende de der skarpe hjørner. Det kunne godt være et E A, jeg nåede at se. Nej det var K'et jeg kunne genkende, tror jeg.

M: Dé, for faen. Der var det. AIKEYA! AIKEYA. Wuw wuw.

C: Aikido.

M: Wuw wuw wuw.

C: Aikidoo, aikidaa, aikidoodeloodeldoo. Nu ved jeg, hvad det var, jeg så. Jeg så slutningen af Bilkas navn, men vi kom det rigtige sted hen alligevel.

M: Mmm.

C: L K A så jeg. Jeg troede det var Ikea... Kiroprakteur. Okay.

M: Kan vi holde dér?

C: Ja, ja, når ham der lige kører ud. Eller hende der.

M: Sikken et kaos.

C: Nu må vi håbe, at der ikke er for mange, der kommer og stjæler bøger, imens vi er derinde.

M: Ja... Det her bliver foruroligende. Nå, lad os prøve at kigge. Hvordan det ser ud. Hvad er det derovre for en? Jeg tror ikke, det er sådan en. Christian. 270 koster den. Sådan en der med overbygning.

C: Man kan få det hele i én pakke eller hvad?

M: Ja, så enten skulle jeg købe fire af sådan nogen der, eller måske...

C: Tre.

M: Tre, i stedet for at købe en stor. Denne her er så sat fast til væggen, det ved jeg ikke, om man behøver at gøre.

C: Nej, det er nok en okay idé, men det behøver du jo ikke. Det kan du jo bare forholde dig til, når du står overfor problemet.

M: Ja, ved du hvordan faen man gør, hvis man skal sætte sådan en fast? Det ville du godt kunne finde ud af at være behjælpelig med? Ved du hvad? Tre af dem der, det må sgu da være nok.

C: Det tror jeg, det er. Jeg tror ikke, det er nok, men jeg tror det er en god start.

M: Ja.

C: Det er det, du skal have.

M: Det er det, jeg skal have. Hvordan bærer man sig ad med det nu? Mon ikke man tager... Ja, jeg tager lige brochuren. Øjeblik. Der står et nummer eller sådan noget, ikke? Vend for yderligere information.

C: Det er omkring produktet, men der plejer bare at stå...

M: Kontakt venligst en...

E2: Kan jeg hjælpe dig?

M: Ja, jeg har brug for tre af de der Billy-reoler.

E2: Tre reoler, ja.

C: Der er kommet en ny stol, siden mig og Sigurd købte vores.
M: Ja. Vi bliver nødt til at finde noget at spise også.
E2: Ved I, hvor vareudleveringen ligger henne?
M: Neeej.
E2: Nej, så får I lige en kørselsvejledning med også.
Den her seddel betaler I ved kassen, og det er så kørselsvejledningen. I er her, og I skal der over.
C: Mm. Ja tak.
M: Okay, så viser man bare...
E2: Du viser bare sedlen nede ved kassen og betaler.
Så kan de se, at du har betalt, når du kommer over til vareudleveringen. Så får du det bare udleveret.
M: Okay, så jeg går ned og betaler. Det er det, jeg gør nu. Godt. Tak skal du have.
E2: Det er i orden.
M: Ved du hvad, så giver jeg 807 i stedet for at give 1198. Er det ikke meget godt?
C: Så giver du mad.
M: Ja, jeg giver mad. Det gør jeg da i hvert fald.
C: Så synes jeg ikke, vi skal på McDonald's alligevel.
M: Hvorfor ikke?
C: Nårh jo, det synes jeg jo.
M: Synes du det? Det kan vi da godt. Ville det ikke være meget sådan...
C: Det er da det, vi skal, inden vi skal...
M: Inden vi skal høre håndbold.
C: Håndboldkamp.
M: Ja, så skal vi have en ordentlig menu. Sådan en supermega whopper. Hov. How very hard to navigate. Ov fuck, jeg bliver nødt... jeg skal egentlig have en lampe.
C: Hvaffor en lampe?
M: Skal jeg ikke finde det i en genbrugsbutik, i stedet for Ikea?
C: Gør dét. Genbrugsbutik.
M: Ja det gør jeg, det gør jeg, det gør jeg. Hej. Nej, der er altså slet ikke noget lys. Jeg har ikke noget lys. Gider du holde den her for mig?
K2: Hvor har i vareudlevering henne?
E3: Peter Skrams Vej. Ved du hvor Peter Skrams Vej er?
K2: Ja.

M: Jeg skulle til at vise hende vores kort.
C: Peter Skrams Vej nummer fem. Peter Skrams Gade 3a.
M: Nårh, ja. Tak skal du have. Tak for det. Hej, hej.
C: Nå. Og kareten står der endnu. Samme gummielastik på døren. Nå, men gad vide, hvor den der nøgle blev af? Den er jo et eller andet sted i lommen. Vi skal lige finde nøglen, Martin.
M: Så.
C: Ups. Mmm. Så har vi fået Peder Frederiks bog med ud at køre også. Der står, "her står du."
M: Ja. Ikea.
C: Det ser ud som om, at vi skal...
M: Det fatter jeg da ikke noget af.
C: Lidt ud igen.
M: Nå, derovre ja.
C: Vi er bare forsinkede på alt i dag.
M: Hov.
C: Skal vi... vi skal til venstre heroppe?
M: Ja.
C: Ja.
M: Og dog. Jo, det skal vi, ja. Det tog ikke mere end otte minutter.
C: Det var den hurtigste Ikea-tur jeg nogensinde har været på, tror jeg.
M: Ja.
C: Og når man tager i betragtning, at du også fik købt noget. Man skulle næsten lave sådan en Ikea-drive, hvor man kunne køre igennem med sin varevogn.
M: Ja, det er rigtigt.
C: Til højre eller lige ud?
M: Til højre her.
C: Til højre her. Yes.
M: Olfert Fischers Vej. Og så er det næste gang. Næste gang ja, til venstre.
C: Den der vej ligger også i Svendborg. Der bor min onkel.
M: Derinde, ja. Jeg må hellere tage en vogn med. Så behøver vi vist ikke den der mere.
C: Tror du ikke, der er en vogn derinde omkring?
M: Jo. 104 kg.
C: 74l.
M: Ja, men det er jo det gode. Det er kun tre. Det er

kun tre. Hvor står der 741?

C: Tre collie.

M: Ja, tre. Men hvor står der nummer 741? Der ja. Med en stor cirkel rundt om. Antal collie ved det andet var seks. Seks pakker. Så det her, det er tre pakker. Det er meget godt. Men det er så tre pakker, der vejer over tredive kg hver. Det er til gengæld skidt.

C: Jamen det går fint, når man lige tager det op.

M: Jeg skulle måske slet ikke have haft den vogn med her.

C: Nej.

M: Hej. Nummer 741. Jeg stiller bare lige den her ud igen. Wow. Sådan ja. Tak skal du have.

E4: Det var så lidt.

M: Hej, hej.

C: Nu må vi prøve at køre den skråt op over fra sidedøren.

M: Ja. De er lange altså.

C: Tredive kg, som jeg sagde, det klarer man nemt.

M: Så nemt tager man det ikke. Wow. Fuck mand.

C: Jeg prøver lige at tage den og køre den op.

M: Hvor er det skønt, det her. Jeg har... det her... meget vildere flytning end jeg troede. Det er fint nok. Det er fint. Skal jeg lige løfte for dig i den anden side? Måske vi skal gå med dem to og to, når vi bærer dem op.

C: Den skal bare op på den anden kasse. Prøv lige... så vipper vi den ned.

M: Okay. Sådan der. Jeg går lige om, så den ikke smadrer nogen bøger. Ej, det er lige meget.

C: Nu sidder kassen fast, fordi den hoppede lige ned i hakket der.

M: Okay.

C: Jeg håber ikke, at den smadrer for meget reel.

M: Den glider ingen steder.

C: Det gør den egentlig ikke, fordi den sidder fast.

M: Hov, hvad er det der siger knæk der?

C: Det er hjørnet af pappet.

M: Nå, ja. Sådan. Min Koordinat-pose.

C: Den bliver her.

M: Har du den her? Rasmus Halling Nielsen. Martin Snoer Raaschou.

C: Vi skal også have nogle flere smøger.

M: Ja. Hvad for noget meal er vi ude i, at vi skal have.
C: En gang var jeg vild med McFeast, men jeg skal se hvilke specielle egnsretter, de har.
M: Men er det ikke sådan noget med, at hvis man tager til drive-through, er man nødt til at bestemme sig vildt hurtigt? Vi kan gå ind og købe det og så tage det med ud i bilen. Skal vi ikke gøre det? Skal vi gøre det?
C: Ja.
M: Så kan vi gå ned til...
C: Der er jo også kæmpelang kø til drive-by.
M: Ja.
C: Ved du hvad, jeg skal have sådan en...
M: Deluxe with bacon?
C: Deluxe with bacon var jeg ved at sige, men McBacon eller sådan en der – og så en menu. Med masser af pomfritsauce på.
M: Ja.
C: Og så en Sprite til.
M: Nej. Ja.
C: Nej. Ja. Og dog. Og så...
M: Hvor er den smadret, den der kø til drive through. Hvorfor parkerer folk ikke bare i stedet?
C: Fordi man er for magelig til at træde ud af sit... ud af sin vogn. Ud af sit køretøj.
M: Ud af sit midlertidige mobile otium. Det var måske et dårligt billede. Undskyld mig.
C: Ved du hvad, så hvis du lige går ind og bestiller dét, og står i kø i hvert fald, så går jeg over og køber en...
M: Hvad var det? En Deluxe bacon?
C: Jeg ved ikke. Jeg tror, det der Deluxe var vist noget andet. McBacon med sprite.
M: Okay.
C: Skal jeg købe andet end smøger? En pakke chips?
M: Det har vi ikke lyst til, når vi har spist et meal.
C: Nej, det har vi ikke. Et æble.
M: Ja, jeg ved det ikke. Det kan du finde ud af.
C: Ved du hvad? Vi venter, og så tager vi forbi en eller anden rasteplads med en kop kaffe.
M: Ja, det gør vi. Super... Sådan. Der er ikke noget baglys, backlight, eller hvad det nu hedder, i displayet.
C: Jeg kan godt tænde noget lys, hvis det er.
M: Det er ikke nødvendigt. Ved du hvad, jeg vil simpelthen ryge en cigaret, inden vi når...

C: Jeg tror også, jeg skal have en, så jeg lige kan få taget det værste af sulten. Vi sidder her med vores McBag-madpakke og lader den stinke ud i hele bilen.

M: Tom, han kommer til at brokke sig, "bilen den lugtede af friture og sæd og sved."

C: Så skulle du have set det, han skrabede ud af bilen med en skovl fordi, "hvad, skal der andre med?" "Ja, Martin skal med." "Jeg ryder lige op lidt." Det var McDonald's-pakker, han hev ud jo. Der var fuldt på gulvet med dem.

M: Skal du have en?

C: Ja.

M: Vær så artig.

C: Så jeg tror ikke rigtigt, han ville brokke sig over det. Ligesom med det cigaretrøg der.

M: Hvor er det dog blevet mørkt lige pludselig.

C: Helt mørkt... Hvordan gør vi det sammen med håndbolden? Lige om lidt drejer vi ind i sådan en æra, hvor vi selv bliver sådan nogen håndboldfans, der sidder og diskuterer, hvad vi synes om deres trup.

M: Altså, der er jo ikke nogen af os, der er vilde håndboldfans, er der det?

C: Nej.

M: Men altså jeg...

C: Jeg har fulgt lidt med i VM-slutrunden. Men det har kun været, når der har været plads til det, og jeg har set to kampe.

M: Jeg er da også sådan en, der ikke skruer væk, når der kommer sportsnyheder i radioen og sådan noget. Så jeg har da hørt... og jeg har da bemærket sådan en avisoverskrift, hvor der står, "Alle har det godt" eller "Truppen er klar" og sådan noget.

C: "Alle tror på Wilbek". Han fik brudt sin sejrsrække undervejs.

M: Ja, det gjorde han.

C: Mod Polen, ikke?

M: Jo.

C: På det tidspunkt havde han vist nok vundet tolv kampe i træk. Det var simpelthen den trettende, han tabte.

M: Farligt... Hvad var det de hed? Deluxe hvad?

C: Deluxe.

M: Deluxe et eller andet meal.

C: Bacon.

M: Beef Deluxe.

C: Hvad er det, der trækker nede ved højre bukselomme?

M: Jeg har ikke lyst til at vide, hvad det er.

C: Der er et eller andet, der trækker.

M: Rummet kommer til at være fyldt op med kasser med bøger. Og så skal der også bygges tre reoler. Det er et helvede at bygge Ikea-reoler.

C: Men til gengæld er det heldigvis tre ens. Man kan sige, hvis du finder systemet med den første... eller det kan godt være, du ender med at banke den første sammen med søm, men den næste, den kommer du til at sætte to skruer i, som passer rigtig godt, men du bytter dem fuldstændig forkert rundt. Så først den tredje lykkes det dig at sætte helt professionelt, Ikeamæssigt, op. Og så står du der og har ikke den fjerde, du bare kan sætte sammen. Vi skulle alligevel have købt fire.

M: Men det er meget med de der tre reoler og det der lille værelse, jeg skal bo på. Nu må du vist gerne skrue op, jeg tror, håndbolden begynder.

H1: Og spørgsmålet har næsten entydigt været, hvad kan vi gøre ved de her franskmænd? De regerende olympiske mestre er altså oppe imod de regerende europamestre, og det er nok de olympiske mestre, som står med en ret stor favoritværdighed lige i øjeblikket. Men spændende, det bliver det, uden tvivl, det er i hvert fald den klare formodning, som vi sidder med heroppe på pressepladserne. Vi kigger ned på et dansk hold, der denne eftermiddag, jeg ved ikke, hvad vi skal kalde det, spiller i hvide trøjer, hvide bukser og så sådan lige lidt røde striber ...

M: Det bliver forvirrende at transskribere.

H1: Lars Christiansen starter på venstrefløj og så har vi selvfølgelig Kasper Hvidt. Og jeg har sagt det tidligere i den her slutrunde, vi har brug for en rigtig god præstation fra Kasper Hvidt i målet.

H2: Jeg tror altså, at nøglen til en sejr i dag, den ligger ikke i angrebsspillet. Fordi kan vi formå at få scoret et fornuftigt antal mål mod det franske fantastisk gode 3-2-1 forsvar, som de lægger ud med her, så er vi altså godt i gang, vil jeg sige.

H1: Jesper Jensen søger ind og så en kikset aflevering til Klavs Bruun Jørgensen, det første danske angreb løber ud i det rene ingenting. Bolden ud over sidelinjen, og så går franskmændene i gang med deres første...

M: Kan du ikke skrue lidt ned?

H1: Den bliver så i første omgang snuppet ude på højre fløj...

C: Jeg slukker også for motoren.

H1: Han søger lidt ind i banen og får så et frikast.

Dommerne i dag...

C: To lys på et bord.

H1: Jeg ved ikke, hvordan jeg skal beskrive dem, som om de egentlig er okay, uden ligefrem at ryge helt op på toppen, når man skal vurdere eliteplansdommerpar. Franskmændene åbner for scoringen...

M: 1-0 til Frankrig.

C: Det går, som det skal. Skal vi sige, de begynder at score mål, når de er seks bagud?

H2: Franskmændene startede altså med et angreb, hvor de fik bolden kørt hele vejen over til Fernandez på højre back, og han afsluttede faktisk lige fra en position, som jeg egentlig gerne vil have ham til at afslutte...

C: Hold kæft mand, det smager ikke af noget. Den smager af mel.

H2: På den anden side så ved jeg, at Kasper Hvidt har et ganske godt kendskab til netop Fernandez...

C: Eller også har vi røget for mange cigaretter.

H2: De har spillet sammen i samme klub i op til flere år endda. Og lige nu spiller han i Ciudad Real, Fernandez, og Kasper kender ham rigtig godt. Desværre: En scoring.

H1: Danmark i angreb. Nok engang: Klavs Bruun Jørgensen søger ind, og så er der balance i regnskabet. Klavs Bruun Jørgensen godt ind over midten i det franske centerforsvar, og så kan man netop se, at de er i den her offensive opdækning, for lige pludselig er der et hul, som Klavs Bruun kan skyde igennem.

M: Nej, de smager okay.

C: Jeg kommer også ind til midten nu. Der var lidt mere creme i. Åh! Jeg spilder.

H1: En rigtig stregspillertype, som franskmændene har fat i der, 1,92, 100 meter – 100 kilo vejer han.

M: 100 meter.

H1: Og så står han fast. Danskerne tror egentlig, at der er fløjtet for frikast, ser det ud til. De står i hvert fald helt nede omkring feltet. Men det er altså et straffekast... Og franskmændene er foran med 2-1 her tre minutter inde i første halvleg.

H2: Og danskerne med bolden, og vi sætter spillet stille og roligt i gang. Det ville være smadder godt, hvis det danske hold fik kørt en fin rytme ind i det her angrebsspil. Lige netop det her angreb. Sådan så de får en fornemmelse af, at de virkelig kan brække det her meget bevægelige 3-2-1 forsvar op. Og en af nøglerne til det, det er altså at spille bolden hurtigt, stor bevægelse, mange der bevæger sig på en gang.

H1: Mikkel Hansen, gennembrud, forsøg på en aflevering til Michael V., den kikser alligevel, og så kommer franskmændene så i et af de her kontraangreb, som de er superdygtige til, men den her gang, da kikser Guigou, og det gør han forbavsende sjældent. Han sender bolden rent forbi Kasper Hvidts mål.

C: De er bange for Kasper. Det er godt.

H2: Mikkel Hansen forsøger fra distancen. Han har haft to afslutninger nu. Vælger desværre den forkerte løsning.

H1: Og den rigtige løsning vælger franskmændene. Da i hvert fald et pænt stykke hen ad vejen. Aflevering direkte over i hænderne på Fernandez, der endnu engang er røget over på venstre backen.

C: Nu kan vi høre i radioen, hvor stærkt sådan noget håndbold går.

M: Ja. Jeg tænkte også på det lige før.

H2: Ja meget tydeligt at se, at Kasper Hvidt var temmelig klar over, at Fernandez ville skyde på den måde. Han kommer ud, Kasper Hvidt, i meget, meget pudsig, sådan nærmest helt med armene lige op over hovedet og helt strakte ben, han dækkede dybest set ikke ret meget, men alligevel formåede han altså at nape Fernandez' skud med hænderne.

H1: Roligt tempo i det danske angrebsspil. Lars Christiansen trækker lidt ind i banen, afleverer til Jesper Jensen, og så kommer Klavs Bruun fra højre mod venstre, Lars Christiansen – nej! Afleveringen til

ham, men han kan simpelthen ikke få fat i håndtaget på bolden. Franskmændene i et hurtigt etableret angreb, men danskerne er tilbage og står i forsvaret. De har bare ikke fået skiftet ud. Klavs Bruun bliver hængende derinde, og så skal vi jo gerne have Lars Jørgensen på banen. Stadigvæk Klavs Bruun Jørgensen i forsvaret, og fransk afslutning. Det er Lars Christiansen, der bliver snydt, og Abalo bringer franskmændene foran 3-1.

H2: Lidt for meget passivitet i det danske forsvarsspil. Som du rigtigt var inde på der, Morten, så var det jo en situation, hvor danskerne ikke når at skifte ud i forsvaransvar, og der har man altså den situation, at Klavs Bruun så går ned og bliver højre fløj, og Hans Lindberg går frem, og man dækker skævt.

C: Vi har ikke fået mere dip med end det her?

M: Nej.

C: Det var godt nok sølle. Jeg håber, de er virkelig gode, de her, altså.

H1: ...Danmark har 2, og Frankrig har 3.

H2: Og danskerne bliver ved med at stå i deres 6-0-forsvar, og Jesper Jensen er inde i forsvaret, og han står en lille smule længere fremme end de andre. En situation, hvor han, qua det, han ikke har så meget fysik, og jeg synes altså også, meget ofte, jeg ser Jesper Jensen ikke helt være i balance, når han sætter den afgørende tackling ind.

H1: Og så er det franskmændenes tur til at lave en teknisk fejl. Danskerne kan... nej, det kan de så alligevel ikke, fordi at Gusgu her vurderer, at det indkast lige skal tages om, så det blev ikke til et kontraangreb alligevel, men Lars Jørgensen kommer så ud - og ind med Klavs Bruun Jørgensen i stedet for. Jesper Jensen åbner altså som playmaker for Danmark i den her semifinalenkamp. Jeg talte med ham i går. Han siger, angrebsmæssigt er det her sådan en svær balancegang mellem at være tålmodig og så samtidig slå til i samme sekund, der åbner sig en mulighed. Man kan ikke rigtigt tøve, fordi der er så få muligheder. Men Jesper Jensen, Klavs Bruun og over det Hans Lindberg, der er trukket ind i banen, så kommer Mikkel Hansen på tværs - skyder - og bringer Danmark på omgangshøjde. 3-3 efter 6 minutter og 20.

H2: Rigtigt fin rytme i det danske angrebsspil.

M: Åhr, de er hurtige. Jeg registrerede slet ikke, at det blev 2-3.

C: Nej.

M: Men Danmark scorede det andet mål.

H1: Masser af flow og tempo. Mikkel Hansen kommer i høj fart fra sin venstre back-position og kommer højt til vejs og overrasker det franske centerforsvar, som har rigtigt, rigtig travlt med at passe på den indrykkende Jesper Jensen og Michael V. Knudsen.

M: Jeg har så mange nye bøger. Mine bøger, de har simpelthen hobet sig op i løbet af de sidste to år. Om to tre år kan jeg slet ikke være der. Jeg tænker på om ti år, hvor mange bøger man så har. Det er grotesk, altså.

C: Så bliver vi nødt til at købe et sommerhus til bøger, hver især.

H2: Stadig kontakt her, og det ser faktisk ganske udmærket ud. Det har været en lille smule løst i forsvarsspillet.

M: Den er sgu ikke ophidsende, den dip.

C: Nej, en plastik-dip.

H1: Og så er der hul til, at Klavs Bruun, han kan gøre det til 4-4 efter syv et halvt minut. Så jeg tror, der må være en vis tilfredshed ude på den danske bænk med, at kampen forløber på den måde, den forløber indtil videre.

H2: Ja, det tror jeg helt bestemt, og jeg tror også, danskerne skal være tilfredse med at kampen indtil videre har udviklet sig sådan så der ikke er den helt... voldsomt meget tempo i spillet. Altså, tempoet skal nok komme på et senere tidspunkt, fordi danskerne bliver nødt til at sørge for at få presset bolden hurtigt til midten, sådan så de får scoret nogle mål på hurtige opløb. Men der er stadigvæk problemer i vores forsvars højre side.

H2: Det er der, og her er det så franskmændene, der nok engang er i stand til at udnytte den svaghed, de har, der i forswarets højre side. Ny scoring og étmålsføring til Frankrig efter otte minutter.

H1: Mikkel Hansen og Jesper Jensen i en lille sludder om, hvordan det her angreb, det skal køres. Michael V. Knudsen har vi jo ikke rigtig set i aktivitet angrebsmæssigt endnu i kampen her, men han har

altså også en del kampe, der skal kæmpes.

C: Der fik jeg lige slugt sådan en menu.

M: Det tog fem minutter. Det tror jeg.

C: Så får jeg det dårligt om fem.

H1: Det er Michael V. Knudsen og Gill, der står og danser lidt frem og tilbage derinde.

M: Sigurd skrev lige og spurgte, om vi var hjemme i lejligheden.

C: Har du en pose til tingene?

M: Ja.

C: Jeg kører videre mod København.

H1: Angrebsfejl begået af franskmændene. Så vi slipper lige med skrækken i første omgang. Danskerne nede med ét mål 4-5. Mikkel Hansen fører bolden indenom, afleverer til Jesper Jensen, der ikke kan få fat i den.

Han er lige ved at tabe den, men han tilbageerobrer bolden, og får så oven i købet et lille frikast. Og så skal vi lige have ryddet op her, ja, der skal lige stoppes med, at tiden den ruller videre her, og så kan vi også passende stoppe samtidig, i hvert fald for en ganske kort stund, og konstatere: efter ni et halvt minut af første halvleg fører Frankrig med 5-4 over Danmark.

M: Årh, Bad Craziness. De ved, hvad man skal fyre op under for at få gang i de danske fans.

C: Hov, jeg kom til at fyre op under speederen i stedet for. Det gør nok ikke noget... For fanden, hvor har min mave det dårligt nu. Lige som det skal være... Bøvser og har ondt i toppen af maven og...

M: Du skal ikke tænke for meget over det.

C: Jeg slugte det for hurtigt. Det fylder heldigvis ikke en skid. Det kan være, jeg skal gøre ligesom med afløbsrens, når der sidder sådan en prop der. Måske skulle man lige fyre en smøg ned igennem, så der kommer luft. Nårh nej, det går i lungerne. Skrækkeligt.

M: Spørgsmålet er, kan vi ikke rykke tingene op, når vi kommer til Vesterbro? Eller jeg mener, før du kører med bilen?

C: Det egentlige spørgsmål er, hvornår er vi i København. Jeg snakker med Tom. Om han har travlt. Jeg tror, det er det, der bevæger det hele.

M: Ja, det kan jeg godt se.

C: Måske siger han, bare vent en time mere, det er okay. Så kan vi godt. Nu prøver vi lige at indhente lidt

tid her.

M: Se, han kører pænt hurtigt... Jeg slukker for den her lidt... Sådan. Så fik vi slukket for det håndbold.

C: Det gik nedad.

M: Det gik alligevel ikke særlig godt, nej. Jeg er allerede helt udmattet efter den her dag.

C: Jamen, jeg tror simpelthen, altså... jeg tror også, vi kan regne med, at vi er ekstremt udmattede efter den McDonald's burger der.

M: Ja.

C: Jeg tror, det er sådan noget mad, der bare deprimerer.

M: Det er ikke vaskeægte fitness-food.

C: De der børn inde i restauranten, de gik bare amok, altså.

M: Ja.

C: Jeg er virkelig glad for, at jeg ikke er ansat til at være Ronald McDonald, altså.

M: Ja.

C: Sådan en, der skal tage sig af børnene, der lige er blevet proppet med McDonald's-mad.

M: Ja... Åh, evige jul på Storebælt.

C: Det er jo også en McDonald's.

M: Ja, vi er...

C: The Sign.

M: Jeg ringer lige til Kirstine... Nå.

C: Der var ikke noget svar?

M: Næ.

C: Hvad er det egentlig, der gør?... Jeg tænker på min mormors bogprojekt, og jeg tænker på, at nu flytter vi for dig, og optager det her. Og så pladrer vi det ned, så det bliver til tekst, i stedet for at det er en talesituation, samtalen, som sagt. Men hvad er det, der skal til, for at det ikke er en skriveøvelse? Hvad er det, vi håber på her, Martin?

M: Er det overhovedet op til os at afgøre?

C: Jamen er der ikke et eller andet, der er op til os at tale om. Sådan at stille sig an overfor, hvorfor det her skulle være spændende, i hvert fald for os selv, at arbejde med? Vi kommer jo til at skulle arbejde temmelig meget med det her, med alle de timers bånd vi har.

M: Ja.

C: Vi bliver jo så nødt til at have en eller anden guldklump. Altså, jeg er nødt til at have en eller anden lænke eller klump et eller andet sted, for at jeg gider at sidde og beskæftige mig med det.

M: Du behøver heller ikke nødvendigvis at beskæftige dig med det. Det kan være, det bare er mig, der transskriberer det. Jeg føler måske, at alting gik op i en højere enhed med det der bibelcitater.

C: Ja.

M: Fordi det var en slags mirakuløs tilfældighed.

C: Hvordan læser du bibelcitater? Eller hvordan hører du det?

M: Jeg ved det ikke. Jeg skulle nok høre det igen, men jeg tror meget på, at historierne finder sig selv.

C: Ja. Det er bare op til os at være skrivere, som får dem registreret på en eller anden måde.

M: Ja. Der er jo også en klassisk roadstory, altså. Vi er i bevægelse. Vi flytter os. Vi arbejder.

C: Vi er to individer, der bliver udsat for en omverden, der flytter sig lige rundt om ørerne på os hele tiden.

Det kan vi ikke lave om på. Det er vores, hvad skal man sige? Jeg ved det ikke helt, men man kan nærmest kalde det vores nuværende skæbne, lige nu, at vi sidder... vores situation er...

M: Og så, imens alting er så flygtigt, prøver vi med vores optagelse og med vores nedskrivning...

C: At klamre os fast...

M: At klamre os fast til et eller andet. Eller... at få noget til at klamre sig fast til os. Det er måske det samme.

C: Vi prøver at få lidt af omverdenen til at klistre sig fast på et eller andet...

M: Vi hiver også den her dag ud af kalenderen, på en måde, og giver den en særlig betydning, fordi det her, det er den dag, som vi... en dag, som vi kommer til at tvinge os selv til at vende tilbage til gang på gang i rigtigt lang tid. Vi skaber sådan en slags...

C: Vi laver det der spor der.

M: Vi skaber en tidsforstyrrelse på en eller anden måde.

C: Ja. Altså jeg tænker i hvert fald, bl.a., jeg tænker nemlig, bl.a., at noget af det, jeg synes er fint med en diktafon på den tur her, ud over at jeg synes, det er skide sjovt for tiden at skrive helt vildt ned uden at

have styr på, hvor man er på vej hen, og så alligevel at have, for ligesom at afsløre mine egne skrivemuligheder og præferencer, og idéer, og hvor jeg vil hen, da afslører jeg, ved at stille mig selv i så forholdsvist rent en position til, at det faktisk bare er det at sidde og skrive, jeg sidder og laver. Så derudover... har jeg prøvet at køre sådan en tur her utroligt mange gange. Hvor jeg flytter et læs et eller andet sammen med en eller anden god ven. Fra et eller andet sted i landet til et andet. Eller bare en transport, på en eller anden mærkelig måde, af enten en bil eller et eller andet andet, der skal transporteres gennem noget land. Og alle de gange, der har vi haft interessante samtaler og... udfoldet os på spændende måder, tror jeg, for jeg ved det jo ikke, for jeg kan fandeme ikke huske det. Jeg kan kraftedeme ikke huske en skid, altså. Og vi har været inde i alle mulige afgørende diskussioner, hvor vi afbrød hinanden og "ej, nu vil jeg lige komme til her," og sådan noget. Jeg ved ikke hvorfor nu, hvorfor fanden har jeg brudt ind på det tidspunkt med et eller andet, jeg synes var så vigtigt lige der. Nu har jeg... vi endelig mulighed for at registrere, hvad der sker på sådan en tur her. Og så bagefter forholde os til, om det var en bog. Men det sjove er at kalde det en bog, eller hvad? Så tænder det jo lidt op under den der røde lampe, der står og lyser, ikke også? Er der ikke et eller andet ved det der med... du taler også om skrivepositionen, som en skriver, der bare får lirket historierne af sig. Det der med bare at sørge for at få det ned.

M: På en måde kan man jo også sige, for at vende tilbage til det, der stod i Vagant, at vi bliver skrevet her, ikke? Vi kan jo heller ikke... man kan sige, at vores ord bliver til handlinger med konsekvenser.

C: Ja. Og det er ikke kun handlinger med konsekvenser ud fra det her lille partikulære øjeblik, hvor vi sidder i en bil og skal få fyldt et tomrum... fylde lidt historier på hinanden eller snakke om situationen, eller hvad vi nu finder på. Det er også nogle handlinger – talehandling, som vil en større epoke noget. Tiden lige nu, den får os til at tale på en helt bestemt måde, måske. Måske ville to mennesker, for fyre år siden, ikke tale på samme måde, hvis de var ude og

transportere sig selv på sådan en tur her.

M: Det er rigtigt. Det er rigtigt.

C: Om fyrrer år vil de garanteret heller ikke registrere de samme ting i omgivelserne.

M: Men man kan selvfølgelig sige, der er mange eventyr. Der er også mange valg, vi ikke har tru... der er mange steder, hvor vi er sprunget over de laveste græder. Der er en masse oplevelser, vi ikke har opsøgt. Vi kunne... man kunne hurtigt tage en lignende tur og så prøve at gøre mere for at komme på afveje.

C: Ja.

M: Vi kunne finde en bar i Sorø. Sige, okay vi er lidt smadrede nu, skal vi ikke lige stoppe og drikke en øl?

C: Ja. Det besværlige ved det er kun, at vi kommer til at lave en autentisk og beviselig lovovertrædelse, ved at jeg sætter mig ud og kører bil her efter at have været på værtshus. Men hvad fanden, det handler jo også om at bryde grænser, jo. Eventuelt promillegrænsen. Jamen det er rigtigt nok, og rent faktisk har jeg været på sådan en tur for nylig. Nytårsdag, sammen med min kæreste, med mit barn omme på bagsædet. Der havde vi været hjemme ved min kærestes far og holde fødselsdag i Hellerup, og så bagefter gik vi ud i bilen og tænkte, det kunne nu egentlig være fint, hvis vores datter lige kunne sove lidt til middag, så hun var lidt mere frisk om aftenen, når vi skulle til fest. Og så kørte vi ellers udad fra Hellerup, og ud, væk fra centrum af København. Og vores eneste... vi lavede faktisk en lille kort regel. Vi ville bare ikke køre på de der grønne veje, som vi kaldte dem, motorvejene. Og alligevel ville vi gerne bare ud og se noget, længere ude af København. Og så på et eller andet tidspunkt, hvor vi begyndte at være... efter sådan en time, hvor jeg aldrig havde set de steder, vi kørte, før, og min kæreste havde hele tiden nogle idéer om, hvor fanden vi var, og vi kørte frem og tilbage mellem... jeg ved sgu da ikke, om det hed Bøllebjerg og Bøvlinge, eller hvad fanden det har heddet, det der, vi kørte rundt i. Men efter en time, hvor vi ligesom måtte konstatere, at vi mere eller mindre var faret vild, så begyndte vi at lede efter Strandvejen. Det var jo heller ikke en motorvej. Vi kunne simpelthen ikke finde den. Det viste sig jo, vi var kørt over vest på. Langt,

langt væk fra kysten. Så vi kunne slet ikke komme hen til Strandvejen. Og hele tiden kørte vi bare ind på... jeg prøvede hele tiden på at finde den største vej, men vi endte i sådan nogle villakvarterer hele tiden. Der femten kilometer uden for København, der er der jo bare vejbump på alle vejene – og villakvarterer. Så kan man se, "nej, men den der er bygget i fyrrerne og den der er bygget i halvtredserne", og så er der gule sten eller et eller andet i stedet for røde. Og så kommer der også nogle andre dørindfatninger, og så kan man se de har moderniseret vinduerne. Okay, men så... for ellers så ligner de hinanden fuldstændig. Er du klar over, hvor ens huse er, og hvor meget man gør ud af at gøre dem forskellige ved bare at smatte en anden farve på? Eller en anden krummelyre oppe i toppen af vinduet? Eller seksdelte i stedet for firedelte ruder? Og så står husene der bare alligevel og ligner så meget et hus, hvor der bor en dansker indeni. Så kan du køre over sundet, og så har du et svensk hus. Nu har de så ikke murstenshuse i Sverige. Det er jo helt vildt, men...

M: Ja, men det er jo en del... altså det er jo meget nemt at gennemskue, ikke? Det er en menneskelig mekanisme, at man er et flokdyr og man gerne vil høre til i flokken og man vil gerne passe ind, og man...

C: Og inde i flokken vil man så alligevel gerne lige nuancere sig selv, som en bedre råhjort end de andre.

M: Ja.

C: Et får med bedre uld. En anden uld. Men er det nødvendigt at bo i de samme huse, for at kunne være et flokdyr? Eller er det bare kedeligt?

M: Jamen man kan også sige... ah, der er meget i det, ikke? Altså... Hvis alle mennesker selv var i stand til at bygge deres egne huse, så ville de måske også se lidt anderledes ud.

C: Det er trods alt de samme håndværkere, med de samme håndværkertraditioner, det samme pensum, som bygger alle husene.

M: Det er nemlig de.

C: Så får arkitekterne lige rykket det over i nogle nye ting engang imellem. Dem, der laver et eller andet mastodont-bygningsværk, som ligner noget andet. Og bruger utroligt mange kræfter på at få det til at ligne noget andet. Men det forekom mig bare... den der

nytårsdag... hvor ens de huse var. Og så alligevel, hvor mange kræfter man bare kunne se, der var lagt i at få dem til at se forskellige ud. At man netop ikke kunne finde to, der var ens. Så var indkørslen vendt mod venstre i stedet for mod højre. Eller så stod der blomsterkasser oppe ved vinduet eller ude ved vejen.

M: Tænk, hvor anderledes den her flytning... nu ringer den. Hej... vi er på Sjælland et stykke efter broen... men ja, så skal vi ind og læse af og sådan noget... ja... hvad siger du?... ja, vi har ikke kunnet gøre det hurtigere, end vi har gjort... ja... det må du jo gøre... er der noget, du har lyst til ellers?... ja, det gør vi... har du det godt?... nårh ja, solcreme... jeg har købt tre reoler... ja... og der... de... der kommer til måske at være plads til mine bøger... jeg har mange flere og meget tungere ting at flytte med, end jeg egentlig troede... ja... ja... det gør vi... hej.

C: Hvad mente du med, at historierne finder sig selv?

M: Det er bare min erfaring, når man registrerer virkeligheden, så sker tingene i nogle mønstre med nogle afsluttede fortællinger, med nogle iboende afsluttede fortællinger. Det handler også om, hvor man sætter et punktum, hvor man starter et nyt afsnit. Ret fascinerende, faktisk.

C: Kan du prøve at komme med et eksempel? Bare sætte dig til at registrere et eller andet? Eller genfortælle?

M: Jamen der er historien... der er episoden med at være inde igennem Ikea, få et kort til, hvor man skal hente reolen, være henne og hente reolen og få stuvet reolerne, i tre kasser, om bag i bilen og så køre af sted. Der ligger mange... der ligger utrolig meget indlejret bare i den historie.

C: Hvad er det, du finder indlejret i den?

M: Der sker nogle små humoristiske ting, i og med at jeg tager en trillevogn ind, som jeg i virkeligheden ikke har brug for, og så kører jeg ud med den igen og... der er en masse... der er en masse systemer i bevægelsen til fods ind igennem butikken og ud igen, og det, at vi tidligere havde talt om hvor forfærdeligt det ville være at være i Ikea. Og at vi så bagefter kan konkludere, at det kun tog otte minutter, og at det slet ikke var så slemt, og at det var en rigtigt hurtig tur, og den

hurtigste tur vi har prøvet at have i Ikea. Så der er der blevet bygget nogle ting op, som der så bliver vendt tilbage til, og bliver afsluttet.

C: Jeg kommer til at tænke på, hvor sjovt det egentlig var, da vi sad og kommenterede Ikea tidligere, og vi så snakkede om, at det var verdens mindste. Og, for mig i hvert fald, var der noget latent positivt i, at nu skulle det til at være Europas største Ikea-butik. Men det, vi bagefter egentlig sidder og hylder, og synes har været så fantastisk, det var, at den var så lille, at det tog kun otte minutter at komme ind og få handlet de der reoler. Hvis det havde været Europas største var vi jo aldrig nogensinde kommet igennem kasseområdet på under en halv time, hvis vi først skulle igennem Europas største køkkenafdeling, bagefter Europas største børneafdeling, så Europas største bad-afdeling, så Europas største dagligstue, Europas største soveværelse, Europas største klædeskab.

M: Ja, det er rigtigt.

C: Og så til sidst kom vi måske til Europas største reolsystem.

M: Ja.

C: Når vi alligevel bare skulle have sådan en med hvide plader, der var smækket sammen i hjørnerne med Ikea-beslag.

M: Ja.

C: Det er virkelig skægt, at det er så fedt, at den er så lille.

M: Åh, jeg føler næsten sådan en slags behov for at sove... må jeg simpelthen lige indskyde. Jeg føler mig helt... færdig i hovedet.

C: Helt træt af, at det har været en lang dag.

M: Også fordi jeg føler, at vi kun skal til at begynde nu. At der... jeg kan ikke helt abstrahere fra tanken om... om at skulle op og ned til 4.sal utallige gange. Og skulle bruge den kommende uge på at bygge reoler og sortere bøger, ikke mindst, altså. Nej, det er nu hyggeligt at sortere bøger.

C: Du skal flytte ind, for fanden.

M: Ja, det er sgu da meget, meget...

C: Det er skide godt. Du skal flytte ind et sted, hvor du skal være i forhåbentlig mere end fem måneder.

M: Ja.

C: Med mindre dig og Sigurd får fnat. Af at gnutbe røvballer, når I skal forbi hinanden i gangen.

M: Ja, det er rigtigt.

C: Er det godt for dit parforhold, at du flytter ud?

M: Jeg ved det ikke, om det bliver godt eller skidt.

C: Hvorfor flytter du? Var det ikke planen, at du overhovedet skulle bo hos hende eller?

M: Nej, det var ikke planen jeg skulle bo der.

Lejligheden er ikke rigtigt egnet til det. Den er ikke rigtigt stor nok, og... og vi kan godt lide at savne hinanden, tror jeg. Det, tror jeg også, er rigtigt godt.

C: Det er nødvendigt at prøve at gøre i hvert fald. Så bliver I jo aldrig en kernefamilie.

M: Nej, det tror jeg heller ikke rigtigt ligger i kortene, at vi nogensinde skulle blive det.

C: Nå. Der kan man bare se. Lagde du mærke til, at DR-journalisten, han mente hans søn var et rodehoved, når han nu ikke havde bil?

M: Et rodehoved?

C: Eller han kaldte ham sådan noget lignende. Han er en rod, eller sådan et eller andet. Et rodehoved eller sådan noget kaldte han ham, som kommentar til, at han ikke havde bil.

M: Ja. Spøjt... Skal vi checke, hvordan det går med håndbolden? Der er måske halvleg, men...

H1: Fransk frikast. Danskerne fatter ikke en brik, Lars Jørgensen folder sig forover i ren frustration. Men hvis man skal vurdere, hvor sympatien hos publikum ligger, så er den hovedsageligt på dansk side, men det er alligevel sådan en lidt underlig, tam atmosfære, der er herinde igen – i en meget stor hal. Det kan have noget at gøre med, at hvis man har sympati for det danske hold, ja så får man altså ikke helt indfriet forventningerne, for her ser vi en fransk scoring endnu engang fra fløjen til 17-11.

C: De er ved at få tæsk.

H1: Klavs Bruun Jørgensen, der kom rigtig godt fra start her i kampen, prøver igen, men slutter så ikke af med at skyde, men den lander efter finten ovre ved Michael V. Knudsen, der har svære problemer inde på stregen. En enkelt scoring af Michael V. ... Nej undskyld, jeg retter mig selv, to scoringer af Michael Knudsen, hidtil i kampen her. Og så er det Mikkel

Hansen. Han går på tværs, på tværs, på tværs, men det franske forsvar er fremragende.

H2: Det er det. Der skal spilles lidt hurtigere, så man kan få dem lidt på glatis, fordi spiller man i det her sådan lidt adstadige tempo, jamen så kommer vi altså aldrig igennem.

H1: Klavs Bruun Jørgensen. Videre til Jesper Jensen, igen Klavs Bruun, finter et skud, kan ikke komme til skuddet. Mikkel Hansen, han bliver presset væk, bliver presset væk, bliver presset væk, sådan så han er ude af balance til at prøve at afslutte ude fra tremetergrænsen, og det er den franske spiller Daniel Narcisse, der følger Mikkel Hansen hele vejen på tværs af banen. Mikkel Hansen prøver igen at komme til afslutning, men der er fløjtet for et dansk frikast.

Kommer der så snart kravet om en dansk afslutning? Det kommer her. Parade i det franske forsvar. Klavs Bruun Jørgensen får fat i returbolden, Jesper Jensen samler den op, ud til Lindberg, Lindberg prøver, men Frankrig tilbageerobrer bolden. Jeg er ked af at sige det, men lige nu er der klasseforskel.

H2: Det må vi sige. Nu har de forsøgt, de danske spillere, at smide den hen til Michael Knudsen en femseks gange og hver gang er der altså kommet en franskmand imellem. Hver gang har de franske forsvarsspillere forudset situationen. Eminent godt forsvarsspil, vil jeg sige.

H1: Peter Bredsdorff-Larsen, assistenttræner, prøver at tale lidt med Klavs Bruun Jørgensen på udskiftningsbænken. Prøver at komme med nogle gode råd, men Peter Bredsdorff og Ulrik Wilbek har også været i gang med nogle samtaler derude. Prøver på at komme op med nogen idéer. God parade her i det danske forsvar på en fransk afslutning, men det giver så også et fransk hjørnekast. Altså Ulrik Wilbek står der med hænderne ned langs siden, nogle gange med korslagte arme. Også en attitude i retning af, at det her det er næsten ikke til at se en lykkelig afslutning på. 17-11 altså.

C: Hvor er Bo Spellerberg?

M: Jeg ved det ikke.

H1: Kasper Hvidt sætter et dansk kontraangreb i gang, og Lars Jørgensen bliver inde. Tager Lindberg med. Lars

Jørgensen spiller ind på strengen. Så er det Jesper Jensen, der løber direkte ind i to franske spillere. Narcisse er gået frem og dækker meget offensivt. Det er stadigvæk en fransk føring på seks kasser.

H2: Det er sådan lidt enerverende at se på...

M: Nå ja, Tom sidder og ser det.

C: Ja. Han er lige taget fra galleriet, og så lige taget hjem til Gl. Kongevej for at sætte sig ned og kigge på det. Så vil han gerne op til sommerhuset bagefter.

M: Ja. Han sidder og tripper og tænker, ”ja, nu må de også snart være her, så jeg kan komme af sted.”

C: Snart her.

M: Ja... Ringsted.

C: Tænder du en smøg mere?

M: Ja, jeg åbner også vinduet lidt... Jeg tror, det tager mere end en halv time.

C: Vi skal heldigvis ikke igennem særlig meget af København for at komme ind til Sigurd eller hen til dig. Det er nærmest lige at køre til siden der, når man kommer af motorvejen. Det er fordelene, at vi ikke skal til at køre op igennem Jagtvej og ind ad alle mulige små veje og sådan noget.

M: Ja, helt sikkert.

C: Så sparer vi et kvarter, tyve minutter eller sådan noget. Kan du ikke prøve at kigge efter et kilometerskilt?

M: Jo... Okay. 56.

C: Jeg kører 140.

M: Det er også lidt hurtigt.

C: Det er ikke hurtigt nok. 140 kilometer på en time. I det mindste er det nok mindst lige så smart, hvis vi bare siger 120, så tager det en halv time. Så hvis jeg kører lidt hurtigere, har vi lidt ekstra tid til at finde ned til Sigurd. Så er vi der om en halv time. Aha?

M: Ja.

C: Men det har jo også noget at gøre med, at der er blevet plads på vejen. Det er rimelig nemt at køre stærkt. Jeg tror ikke, der er så meget politi her, imens der er håndboldkamp.

M: Nej, det tror jeg heller ikke.

C: Det er meget godt at vide, at der er frit lejde. Alle nationalsvinene sidder og kigger og lurer på deres kasser. Det kan selvfølgelig være, de får lyst til at tage

ud på motorvejen og bonne et par bilister...

M: Jeg skulle lige til at sige det. Så er de sikkert ekstra aggressive i nattelivet.

C: For satan.

M: Ja, shit, ikke? De der bøllebank, du har tænkt at give Martin Larsen, dem må du hellere lige passe på med.

C: Jamen jeg tør slet ikke sætte mig op mod Martin Larsen. Han er jo i en helt anden vægtsklasse end mig. Bare se på hans Monogrammer. Det er jo en sværvægter.

M: Ja, tænk hvis han lige...

C: Jeg skriver jo helst tekster på under en side, altså. Hvad tænker du?

M: Jeg ved ikke helt, hvad det var, jeg tænkte. Vi mangler halvanden liter vand.

C: Ja. Eller sprinklervæske.

M: Ja.

C: Det ser ud som om, der kommer noget mere trafik her.

M: Ja, der er lidt tættere trafik.

C: Ind mod København.

M: Heldigvis kører folk rimelig hurtigt i overhalingsbanen.

C: Ja. Jamen der er den her 140-hastighed generelt. Der er også et eller andet, der passer fint med, at så kører man lige under de der 30 % stærkere, så man ikke får klip i kortet. Lige under. Jeg tror, det er der, grænsen går. Der er i hvert fald en eller anden gammel regel med, at man ikke skal køre meget mere end 30 % hurtigere. Så bliver det ikke rigtig dyrt.

M: Du har aldrig fået klip i kortet?

C: Jeg har sgu aldrig fået nogen bøder. Jeg er faktisk aldrig blevet stoppet... Endnu. Det kommer lige herhenne. Det er en del af eventyret. Nu kommer trolden. Og så siger jeg nu, "ja, jeg kører jo 112 kilometer i timen – og det har jeg gjort heeele vejen." Fordi så kan jeg bruge den diktafon som mini-hjælper, til at bevise... overfor politibetjenten... så er det min hjælper i aktantmodellen.

M: Det kan jeg godt se. Så 112, det er fordi, at pilen er lige et stykke til højre for der hvor der står "et to nul" på instrumentbrættet? Lige halvvejs hen mod der, hvor der

står "et fire nul".

C: Ja.

M: Kører du så ikke 113?

C: Nej Martin, du skal ikke kigge på omdrejningstælleren. Du skal kigge på den anden...

M: Nårh, okay.

C: Ja, den der. Ja, der står 90 der, hvor der står grader nedenunder. Grader er en ny betegnelse for hvor hurtigt man kører.

M: Ah. Jeg er jo heller ikke bilist.

C: Nej, nej, jeg må forklare dig alting. Men så er det jo godt, det er en skolevogn. Så kan du jo lære det, her.

M: Ja... ...

C: Hvad ville du have svaret på ham reporterens spørgsmål, med hensyn til om du tænker på en målgruppe, når du skriver?

M: Nu er det der udtryk "målgruppe" rigtig dårligt. Så jeg ville sige nej.

C: Ja. Tænker du på noget andet? Jeg tænkte bare Ekelöf har den der hvide jomfru. Det er ret smukt. Til gengæld har jeg efterfølgende ladet mig fortælle, at... nu er han så godt nok svensk og ikke finsk, men i Finland, der hedder det ikke Mother Russia eller fædrelandet, der betegnes landet som en jomfru. Som det eneste i verden, vist nok.

M: Hmm.

C: Det er ret interessant. Også i forhold til Ekelöfs hvide jomfru, som han ligesom prøver at tirre og fange og være sammen med. Men han kan aldrig sådan plukke hende, for så vil hun jo ikke være der mere. Men han kan hele tiden prøve at nærme sig den der...

M: Jeg tror, at jeg mest tænker på teksten. Og hvis man så skal bruge en metafor, så måske tænker jeg på... jeg tænker meget på mig selv, og så tænker jeg på teksten som... ja måske som en krop. Så der er vel en slags kropsligt forhold imellem en selv og teksten, og så er jomfrubilledet meget fint. Men ikke jomfruen som en læser, men jomfruen som en tekst, man gerne vil befrugte.

C: Nå. Det er jeg ret sikker på... at det heller ikke er læseren, der er den der jomfru, når jeg tænker på det. Men teksten er en eller anden tilstand, som man prøver på at smigre eller komme hen til eller... ja. Man måske

netop prøver at befrugte med en tam stav, altså. Det er som om, der er et eller andet... der er netop det, at man aldrig kan få befrugtet teksten, man kan kun prøve. Det jomfrubillede, synes jeg, er rigtig spændende, når man sidder og skriver i hvert fald. Ved hele tiden at prøve at komme... kunne give mere af det. Som når man står med et andet menneske, så er det måske... i et parforhold kan jeg give min kæreste roser. Men jeg er også nødt til at kneppe hende om aftenen, derudover. Det er ikke nok bare at give hende roserne.

M: Nej.

C: Og kæle for hende eller snakke med hende. Det er stadigvæk ikke nok bare at give hende roser. Det kræver hele tiden mere, tænker jeg. Men hvordan er den krop, du tænker på?

M: Den prop?

C: Krop.

M: Krop?

C: Teksten som en krop.

M: Jeg ved det ikke, jeg...

C: Ser du den i forvejen, eller kommer den til dig?...

M: Jamen jeg tror, jeg tænker meget i helheden. Jeg tænker det meget som en skal. Eller der er en form, som skal fyldes ud, før man så kan begynde at få... man skal have ånd og blod ind i legemet, før blodet kan cirkulere, og kroppen kan bevæge sig. Jeg ved det ikke. Jeg bryder mig egentlig ikke om at tale om teksten på den måde. Og konkret, når jeg sidder med noget, så tænker jeg mest i det afsnit, det jeg kan se, det der er på skærmen lige foran mig.

C: Ja.

M: Men jeg vil ikke sige, at jeg bare tænker på sætningen. For jeg tænker bestemt også på den sætning, der gik forud, og den sætning, der skal komme bagefter.

C: Tænker du også på de mønstre, som dine tekster ligesom begynder at lave. Eller tænker du, der kommer nogle tekster, der begynder at ligne sig selv og kommer til at få en eller anden tone, der er ens, på en eller anden måde, eller...

M: Ja, men det kommer meget hurtigt til at leve sit eget liv. Der er det vigtige, sådan antrippet, føler jeg.

C: Ja.

M: Så det er meget som et sprint, i udgangspunktet. Det der med at sætte sig til rette ved startblokkene, og så er det helt afgørende, hvordan man får skudt ryg, hvordan man får... hvordan eksplosionen bliver timet.

C: Den eksplosion lige når du går i gang?

M: Ja.

C: Hvor lange afsnit skriver du så i af gangen? Altså for hvert sprint du ligesom tager afsæt i? Det kan selvfølgelig variere meget, men har du noget?...

M: Det kommer også an på, hvad det er for en distance, jeg på forhånd har besluttet mig for, jeg skal løbe, jo.

C: Nå ja.

M: Men nu synes jeg igen, vi begynder at bevæge os ud i sådan nogen lidt tvivlsomme metaforer.

C: Ja.

M: Ellers kunne man godt begynde at tale om forholdet mellem 100-meterløb og maraton.

C: Jeg kom bare til at tænke på, da du sagde det... jeg kom bare til at tænke på den der Han har sit eget tog kørende-tekst.

M: Det er rigtigt.

C: Som netop er... det er en rigtig fin ting, at sidde og være skaber af sådan en tekst der, som ikke bare er sådan et... hvad hedder det? Skriveøvelse på en højskoleting. Bare prøv at sætte dig ned og skriv et eller andet. Bare det, der falder dig først for. Sådan en øvelse, man ikke ved, hvor lang bliver. Det er det lige præcis det omvendte af. Man kan se hvor... man kan se, hvor specielt det der stykke papir er, man har sat i den der skrivemaskine, som er så speciel, og som er så forfatteragtig i sig selv, i dag hvor vi har computere. Så hvis man skal skrive et brev og være lidt effektiv, så vil man jo ikke sætte sig ned ved sin skrivemaskine. Så hele situationen... og hvor man så har den der afgrænsede arena i forvejen. En start og en slutning så langt nede. Så bliver man ligesom nødt til at prøve at fyre noget vildt indholdsmæssigt af hele tiden, for at være sikker på, at der kommer til at stå noget godt. Men samtidig, så er man hele tiden åben overfor, at der kan ske noget andet. At der kan komme nogle nye rum ind, der kan optræde en ny situation lige pludselig. Og

at det kan tage en hvilken som helst drejning. Men man må også være lidt i kondition til at fortsætte det høje niveau, havde jeg en oplevelse af, da vi sad og lavede den. At... årh, det er ligesom om nu mangler der en meter. Gad vide, om jeg kan nå at være så brillant i mit hoved, at jeg kan nå at sige nok ting til, at vi ligesom kan fylde den meter ud overhovedet, med noget, der kan blive interessant. Men det var som om den præstationssituation, det satte mig i... jeg følte i hvert fald, det fik mig til at yde lidt mere.

M: Ja.

C: Også at tænke lidt på kondien, og vi skal sørge for at spise og...

M: Jamen det er en privilegeret situation at være i, at rammerne er så faste, er så ordnede, og situationen er så speciel, at man... at man kan gøre sig de overvejelser. For et langt stykke hen ad vejen bekymrer jeg mig egentlig bare om at få skudt det hele i gang. Om at få sat mig ned til de der startblokke. Om at få klædt mig rigtigt på til at skulle løbe den der tur, ikke? Det er stadigvæk mit største problem. Ofte, hvis først man er skudt af sted, og man så er i gang, så går det egentlig godt. Sigurd skriver, "Hvad siger Christian til den? Mister han sin julefrokost? Skulle du til julefrokost i dag?"

C: Den er blevet udskudt til 27. februar. Men jeg skulle have været nede på Byens kro sammen med sjakket fra Gl. Strand jeg har gået og hængt op med i sidste uge. Der ville jeg have været nede og drikke nogle gratis bajere sammen med dem. Det var fra klokken seks, at der var gratis bajere. Og hvis jeg ikke er der, så drikker de bare dem, der er. Man kan sige, det har jeg allerede glippet temmelig groft, tror jeg. Fordi de ligner nogen, der drikker stærkt, når jeg har gået og arbejdet med dem, i hvert fald.

M: "Han nisser byens kro, Danmark taler" – fik jeg skrevet.

C: Nisser?

M: Ja, den kunne ikke finde ud af misser.

C: Nå, for fanden... Hvad siger Sigurd. Er han hjemme eller hvad? Går han rundt og fylder sig med alkohol et sted langt væk fra, hvor hans arme egentlig kunne gøre gavn og nytte?

M: Og så skriver han "Orv, hvad? Er I først på vej mod København nu? Altså for en time siden. Jeg er så elendig til de her sms'er efter Samsø, hvor de aldrig var der."

C: Hvad siger du?

M: Ikke noget. Ikke noget, jeg læser bare Sigurds sms op.

C: Hvem var elendig til sms'er?

M: Det er han.

C: Nå for faen. Så han skal i sms-genoptræning nu eller hvad? Efter en måned.

M: Det skal han åbenbart. Ja, jeg spørger ham, hvad han selv siger til den?

C: Til hvad for en?

M: Det ved jeg ikke. Han spurgte jo, hvad siger Christian til den?... Vallensbæk. Brøndby Strand. Brøndbyvester.

C: Kom nu.

M: Bjerget må komme til Muhammed.

C: Kom nu bjerg!

M: Ja.

C: Tom, din bil står i Brøndby Strand. Du skal lige tømme den nede på Valdemarsgade.

M: Lige for foden af bjerget... Vildt at bo i sådan en etageejendom med udsigt ud over...

C: Motorvejen.

M: Motorvejen, mand... Av. Her kommer byen lige pludselig. Skal vi høre slutningen på...

H1: Hen over danskerens hoved, og så står der igen 26-20.

H2: Klavs Bruun kommer ind på højre back-positionen. Forsøger sig med...

M: Der var ikke så meget at komme efter, synes jeg.

C: Nej. Det er nok lidt kedeligt. Især i radioen, når vi alligevel ikke kan se, hvor godt de franske spillere spiller.

M: Nej, så har man kun den rene, udestillerede oplevelse af nederlag.

C: Ja, man kan bare høre skuffelserne i radiokommentatorernes stemme.

M: Ja, det kan man nemlig.

C: Man har ikke det der stille håb...

M: Hvor langt vil du sige, vi er fra nu? Ti minutter?

C: Nok et kvarter i virkeligheden. Men vi begynder at nærme os noget lækkert. Tidsmæssigt.
M: Ja, noget lækkert sådan slæbemæssigt.
C: Men Martin, jeg er stadig utroligt meget på, at vi lige kyler tingene af, og så kører jeg op på Gl. Kongevej med den her karet.
M: Hvordan kommer du tilbage fra Gl. Kongevej?
C: Så tager jeg en 3A'er ned til Enghave Plads.
M: Okay. Men jeg ved ikke, hvor mange ture jeg lige i træk orker at gå op og ned.
C: Så tænker jeg, at så må du bare lige gå en tur eller to...
M: Jeg går et par ture.
C: Og ryge en smøg og...
M: Drikke noget vand og overveje situationen.
C: Det er bare så utrolig vigtigt lige nu, prioriteringsmæssigt, at Tom han får sin bil.
M: Selvfølgelig. Det forstår jeg da godt.
C: Så det er ligesom sådan den mulighed jeg har for at presse det på. Det er, at han får bilen lidt før. Nå, her kommer den sidste bakke på motorvejen... København by night.
M: Ja.
C: Det er altså en lidt flot indkørsel til København.
M: Ja, det er det... Det føles også som om pludslen... pludslen? Hvor kom det ord fra? Det føles som om, at byen starter meget pludseligt.
C: Den ligger omme bag en bakke, jo.
M: Du skal til Basilisk så?
C: Ja. Det skal jeg.
M: Så måske kan vi følges i en 3A'er. Eller skal du cykle?
C: Nej, det skal jeg vist ikke. Jeg skal lige hente min cykel. Jeg tror, jeg lige skal hjem og hente min cykel... den står nede ved cykelhandleren. Ude foran.
M: Okay.
C: For den har været til servicetjek. Men det er egentlig bare lige fordi, jeg vil have den væk fra gaden i nat.
M: Ja.
C: Så kan vi følges i en 3A'er.
M: "Helt frisk. Drikker guld og ryger. Glæder mig til at komme ud. Kan være, I når frem, før jeg smutter." siger Sigurd.

C: "Det gør vi," skriv det. "Du smutter ingen steder."
Prøv lige at skrive, vi er hos ham om 5-10 minutter, altså... Kan du se hvad klokken er?
M: Den er fem minutter i syv. Nej... jo det er den sgu. Det er okay. Jeg tror, det der, jeg havde sagt med, at jeg ville kunne være hos Kirstine klokken ni, det kommer til at passe meget godt.
C: Det gør det sgu nok.
M: Egentlig. Uden at jeg sådan skal løbe. Det ville også være rigtig fedt, hvis jeg var der lidt inden.
C: Hold kæft mand, der er stadig en kvart tank diesel på. Du kommer til gengæld... jeg tror du kommer til at betale olien, vi har hældt på. Men jeg tror ikke, du kommer til at betale noget for diesel.
M: Nej, okay. Hvad koster sådan noget olie?
C: Det kostede 120 kroner.
M: Det er fantastisk. Du kan bare få 600. Great! Så skal du huske dine bøger.
C: Ja for fanden. Det er fedt. Det er rigtig sejt. Jeg glæder mig rigtig meget til Ovids.
M: Ja, det gør jeg også. Jeg har kun fået læst en del af efterordet.
C: Ja.
M: Men det, synes jeg, er meget godt at læse. Når det er sådan noget, man læser, er det meget fedt at få nogle af de historiske ting på plads, før man går i gang.
C: Jeg har godt nok også læst mange efterord gennem tiden. Bare sådan alle de der oversættelser jeg har læst med et efterord og et forord og sådan noget... Ej, så gider jeg ikke at læse resten. Men det var spændende at se, hvad den der oversætter fik ud af at sidde og læse hans forfatterskab.
M: Gad vide, hvad det kommer til at betyde for min livsstil at flytte ind hos Sigurd.
C: Av. Du kan godt høre, han har lagt sig an på at overtage Jacs skæbne.
M: Så galt, tror jeg ikke, det er.
C: Nej.
M: Jamen han er sjov. Når man spørger ham, om han har tømmermænd. Han siger nej. Man kan ikke hale det ud af ham.
C: Han blærer sig ikke med, at han har været i byen dagen før.

M: "Øj, øj, øj, drenge med verdens mest læssede bil, vi ses." Jeg ved ikke, om det betød, at han skred nu.

C: Hvis han skrider nu, så er han så lodden...

M: Men jeg kunne nu godt lide, at han havde tømmermænd, da vi var der for nogle timer siden. Nu er han sikkert fuld.

C: Jeg skal lige tænke mig om, hvad jeg gør her.

M: Jeg vil til enhver tid hellere tømme et... altså jeg vil hellere flytte ting op på fjerde sal fuld, end jeg vil gøre det med tømmermænd, ikke?

C: Ja, det har vi alle sammen måske, trods alt, gjort temmelig mange gange. Flyttet med tømmermænd.

M: Ja, sjovt. Jeg har virkelig også flyttet med tømmermænd. Jeg kom i tanke om også, at jeg hjalp Marie og Rasmus med at flytte til Østerbro, der hvor de bor nu, med sindssygt mange bøger altså. Og jeg kom hen til Viktoriagade...

C: Men de bor jo kun på stueetagen.

M: Ja, ja, det var heldigvis ikke så slemt, men jeg var helt kvæstet af tømmermænd... Er det der, 3A holder?

C: Ja. Og så oppe ved SuperBest også, men det er den der, der er den gode. Fordi når man går lige ud der, så...

M: Okay.

C: Så kommer du lige ned til Valdemarsgade der.

M: Det kan jeg se, det kan jeg se, det kan jeg se. Det kan jeg seeee. Jeg kan se det. Kan du se det? Jeg kan se det. Jeg kan se deeeeet. Jeg kan se det.

C: Hvad kan du se?

M: Jeg kan se, at det er deeeer, stoppestedet eeeeeer.

C: Du kan sige det med ord.

M: Jeg kan synge det med sang.

C: Lige indtil du booor...

M: Jeg ved sgu ikke, om det stoppested der var bedre end... jooo. Jo.

C: End hvad?

M: End det andet, ved SuperBest. Jo. Jeg kan godt se det.

C: Du skal hele vejen op ad den gade der, hvis du...

M: Nu har der kraftedeme at være plads.

C: Hjemme hos Sigurd?

M: Nej, til at parkere.

C: Til at parkere lige foran. Hvorfor har vi ikke fået

Sigurd til at sætte sig ud på gaden og drikke?
M: Det skulle jeg have skrevet, sæt dig ud på gaden og drik.
C: I et tomt hul, så vi kan parkere.
M: It looks bad, it looks bad. It looks worse than bad.
C: Everything is bad.
M: Everything looks bad. Med mindre der er plads... det er simpelthen... det går simpelthen ikke. Shit, mand!
C: De har jo fyldt gaden fuldstændig op, hva?
M: Kan man holde her på hjørnet?
C: Jeg kan holde der.
M: Ja.
C: Det er pissehamrende ulovligt, men vi gør det.
M: Det sagde hun også i går... Nej, det må simpelthen ikke være den sidste replik.
C: Nej, så er vi her.
M: Så er vi her.
C: Nu skal der flyttes.
M: Tid til flytning.
(...)
M: Shit, mand. Jeg henter flyttebajere. Du har vist også gjort dig fortjent til flyttebajer? Er det en halv liter guldflyttebajer?
S: Årh, det er en halv god liter. Det er sådan en, der giver smil.
C: Ja, så er vi ikke kede af det bagefter. Så murer vi ikke flasker ind i dine bøger, der kan stå og tude om natten.
S: Nårh ja, tag en... seat.
C: Jeg skal lige have min trøje af også.
M: Det bliver en skattekasse. Det er så vildt, alle de der bøger, jeg har jo helt glemt hvad det er for nogen bøger, jeg har, og sådan noget. Det er sådan vildt lækkert og...
S: Jamen jeg glæder mig røvmeget til at kigge på det.
C: Nårh, I får jo snart et bibliotek her, hvor man kan komme og låne bøger... Gennem mig gik hun i seng med en afdød. Hun tog et lig i munden.
S: Thykier.
C: Nårh, det er til 28/6? Eller hvad?
S: Ja. Ja. Martin har den anden, den der Skyggeboksnings. Tag dig en smøg.
C: Til Rasmus. Nå. Tolv notater om Vincent Gallo. Så er

der et billede. Og et billede mere. Og et billede mere. Med normaltys. I det seneste år er det lykkedes mig at arbejde på en måde, som forhindrer mig i at nære ægte følelser...

S: Gik det godt?

C: Ja, jeg synes, det er ærgerligt, det hele bare er trukket ud. Lige fra morgenstunden af har det hele bare trukket ud.

S: Årh. Det er typisk, mand.

C: Og vi havde bare en anden tidsplan med os. Ja, det var den forkerte.

S: Klart, men det er også kun...

C: Det har været en hyggelig dag. Vi har ikke lagt mærke til, at tiden ligesom er gået sådan, som den er. Altså, at den ligefrem er skredet fra os.

S: Ja, den er halv otte nu. Skulle du ikke have været til julefrokost?

C: Nej, jeg skulle have været nede på Byens kro sammen med sjakket fra Gammelstrand og have fået gratis bajere fra klokken seks. Og så sagde jeg, det kan være, jeg kigger forbi klokken syv. Og så sagde Johs, ”jamen du skal lige huske på, at de der gratis bajere er der jo flest af i starten.” Så jeg har droppet tanken om det. Men det kan være, vi skal følges ud til Basilisk?

S: Jo, jo, fint.

C: Jeg skal op med Toms bil.

S: Nå ja.

C: Så jeg kan jo godt køre folk til Basilisk. Men en ting jeg burde gøre først, det var at hente min cykelnøgle derhjemme. Eller, endnu bedre, fordi du er hjemme i morgen, ikke også?

S: Jamen jeg skal arbejde på Paludan, åbenbart, fra tolv til fire med Simon.

C: Okay. Så må jeg bare nå det inden klokken elleve.

S: Hvad skal du?

C: Eller også er Martin hjemme.

S: Martin er her. Eller jeg ved ikke, om han er her, hans kæreste har jo fødselsdag.

C: Det, jeg tænker, er, at cykelhandleren har vist nok sat min cykel udenfor. Ude ved ham, efter den har været til check. Og enten skal jeg hjem og hente min cykelnøgle og køre den hjem og herved. Det tager jo bare et kvarter. Jeg kan måske også bare tage cyklen

derovre og lige slæbe over i din gård, tænkte jeg.
S: Nårh ja.
C: Fordi... hvis man kan komme ind hernede. Så skal jeg bare lige slæbe den 150 meter.
S: Ja, det kan du godt. Jeg har ikke en nøgle til porten, men du kan jo sætte en haspe på.
C: Ja.
S: Så kan jeg lige gå med ned, mens du slæber den op.
C: Hvis vi lige kan lave sådan et lille trick.
S: Det kan vi sagtens.
C: Fordi så kan jeg køre kareten op til... Jeg kan også køre dig og Martin hele vejen til Nørrebro.
S: Jeg ved ikke, om Martin skal med. Det lød som om, han skulle... Martin, du skal ikke med til Basilisk-party, vel?
M: Nej. Hvorfor?
S: Nå, men det var bare Christian der...
C: Vi sidder bare lige og laver status på, hvordan vi kommer rundt herfra.
M: Men jeg skal jo derud, altså. Jeg skal være lige ved siden af.
S: Men er det sådan så hurtigt som muligt? Er du ved at være færdig her, eller...
M: Skal vi ikke lige drikke en øl?
S: Jo, jo.
C: Det er først, når vi har drukket bajerne... Vi er bare lige i gang med at planlægge hele natten, så der ikke er noget, der går galt.
M: Det er ærgerligt, jeg ikke kan være her hele natten og pakke ud. Man har virkelig lyst til at få...
S: Ja, det op at køre.
M: Men hvad altså...
S: Jamen jeg flytter sengen i morgen, ikke? Når jeg kommer fra Paludan, flytter jeg sengen.
M: Jamen så er jeg her nok til at gøre det sammen med dig.
S: Ja. Og så bærer jeg møblerne, de står inde i bruserummet, dem bærer jeg ned til storskrald... og barstolen ryger til storskrald.
M: Ja.
S: Og... ja...
M: Så ordner vi bare det. Og så kan jeg midlertidigt låne en af de der skumgummimadrasser at sove på?

S: Ja.

M: Fedt nok.

S: Og så kigger jeg på en madras på nettet og ser, hvad det koster, og hvis det er uoverskueligt, så... ja.

M: Jeg tror, jeg vil have reolerne i den side, hvor sengen står.

S: Ja.

M: Det, tror jeg, er bedst. Så kan man også...

S: Ja. Hvad med et arbejdsbord og sådan noget?

M: Det må komme hen ad vejen. Altså jeg er virkelig broke.

S: Ja.

C: Jeg har et du kan låne.

M: Har du et arbejdsbord, jeg kan låne?

C: Jeg har et pisse... jeg ved ikke, hvordan det er nu. Det bord vi hentede nede i Svendborg, Sigurd.

S: Nårh ja.

C: Vi hentede blandt andet et bord.

S: Er det ikke lavt? Er det ikke for lavt?

C: Jamen der er to størrelser ben med. Kan du huske den der bordplade, der næsten var sprækket? Det er sådan noget canadisk Oregon pine-træ, det er lavet i, som er enormt dyrt. Og så kan man pleje det og vedligeholde det og sådan noget.

M: Hvordan kan det være, at du ikke selv bruger det?

C: Jamen jeg har selv et større et, faktisk, og så har jeg bare fået den lidt mindre plade. Men det har stået i en lade i et halvt år, og derfor er det sprukket lidt og sådan noget, så det er slet ikke sådan pænt.

M: Jamen det kan jeg meget godt lide. Det gør ikke noget, at det er sprukket lidt.

C: Men det er til udlån. Og det er sådan, at hvis du laver ringe i det og pletter på det, så kan det slibes ned og poleres op igen, så gør det ikke noget.

M: Jamen great, det vil jeg da gerne være med til..

C: Det eneste, man ikke må, er at spilde vand og stille varme kaffekopper ovenpå, fordi så brænder den der ring sig ned.

M: Men jeg har jo ingenting, altså. Jeg har ikke en stol. Jeg har ingenting. Men det kan man finde, altså.

S: Der er en stol ude i køkkenet.

M: Okay, ja.

C: Sagen er bare den, jeg har, sammen med Sigurd,

sidst jeg var på Fyn, har jeg fyldt mit kælderrum op med nogen møbler, som jeg faktisk ikke rigtigt kan bruge nu.

S: Hvad med den der sofa?

C: Den står lige i stand by i øjeblikket.

S: Okay.

C: Men jeg tror ikke, vi kommer til at bruge den. Jeg tror ikke, jeg får overtalt min kæreste.

S: Nej, nej.

C: Interesseret?

S: Nej, der er ikke plads. Ellers ja. Så skulle jeg sove på en sofa. Det er ikke så rart. Det ville være lidt for boheme.

C: Den er okay, men den er ikke lang nok. Den er kun...

M: Det bliver i forvejen rimeligt boheme, altså.

S: Jeg tænkte, jeg tror min, jeg lånte 20000, mens jeg var på Samsø... jeg tror, jeg har råd til bare at købe noget hyggeligt. Med bord og sådan...

M: Okay.

S: Jeg skal alligevel i Ikea og have en reol og sådan noget.

M: Har du været i Ikea før alene? Kan man bare...

C: Der er sådan et transportfirma, når man kommer ud af kasserne, så går man lige hen til dem og siger, du skal bare levere på den her adresse.

M: Er det ikke sindssygt dyrt?

S: Jo. Det er det. Det er det. Kan man ikke bare tage det med i bussen, altså?

C: Det kommer jo bare an på, hvor stort det er.

S: Ja, men jeg skal jo bare have sådan en, tror jeg. Jeg overvejer også lidt, om man ikke kan skubbe den ud og så fylde den op på den anden side også. Kan man ikke det med sådan nogen der? Altså fylde dem op på den anden... indefra...

C: Jo, men så er du bare nødt til at sætte dem fast i væggen sådan sidelæns, så den ikke ligesom vælter.

S: Hvorfor det?

C: Jamen bare en skrue igennem træet og så ind i væggen.

S: Kan den ikke bare stå, som den står nu? Og så bare fylde bøgerne ind fra den anden side, og så kan man sidde derovre i hjørnet med en standerlampe og læse.

M: Jeg forstår ikke, hvad du mener.
C: Og så vil du have den halvanden meter ude eller en meter ude eller sådan noget?
S: Ja, sætte den herud ikke? Og så fylde bøger ind fra den anden. Det kan man måske ikke.
C: Jo, men det kan man godt.
S: Altså have bøger på begge sider af den.
M: Er de ikke for brede, bøgerne?
S: Jo, men det er måske også det, jeg tænker.
M: Det er de jo. Hernede er der jo rigelig plads, ikke?
S: Det er lidt anderledes heroppe. Jo, det kan man godt. Det tror jeg sgu godt, man kan.
C: Det eneste, det er, at så længe du gør det ovre i den krog der, så får du sådan en krog, hvor man kan sidde og læse.
S: Jamen det var planen.
C: Fordi det eneste, det er, at når man sætter sådan en reol ud i rummet, så tager det enormt meget lys.
S: Jeg tænker bare at flytte den to meter ud og så have sengen, ikke? Og så... jamen det prøver jeg bare.
M: Jeg vil gerne rykke tættere på.
C: Det kan desværre ikke lade sig gøre. Nårh jo.
M: Så vil jeg lige hente mine sidste cigaretter.
C: Årh, Sigurd, vi så den nye model af vores stol.
S: Ja. Er den bedre?
C: Jeg synes faktisk, den der er bedre.
M: Jeg har heldigvis også en masse lort, der skal smides ud.
C: Den er sådan bredere for neden, og så er den sådan smal for oven. Men benene de ser sådan mere brede ud. De er sådan støbt i et stykke metal, der stikker ud i den samme stjerne der.
S: Ja. Martin får den der. Fordi jeg er så glad for de der trip trap...
C: Instruktørstolen her.
S: Ja, den er jeg ret glad for. Klapstolen.
C: Din allerbedste gæstestol. Det er en herlig stol.
S: Jamen man sidder ikke godt i den i længere tid, men man sidder overraskende godt.
C: Jeg har nu siddet godt i den i rigtigt lang tid mange gange, synes jeg.
S: Men det kan være, det ikke var stolen.
M: Nej, I skal se nogle billeder. Nu skal I se nogle

billeder... Det her billede skal I se.
S: Årh, hvor er Martin? Hvad er det?
M: Det er mig.
S: Roskilde hvad år, altså? Er det ikke Roskilde?
M: Jo, det er Roskilde 2000.
C: Må jeg lige se. Shit, mand.
S: Du var langhåret.
C: Hold da kæft, mand.
S: Du ser godt ud.
C: Rainbow.
M: Det var et vildt hår, jeg havde, ikke?
S: Jo, det er fandeme vildt.
C: Fuldstændig sindssygt.
S: Smukt.
M: Ja, det er et smukt hår, ikke? Alle pigerne ville gerne bytte med mig.
S: Der var du på alder med mig, var du ikke? 19... 19-20 år?
M: Jo. Nej jeg var ikke. Jeg var 18.
S: Var du 18?
M: 18 år. 17. Det var lige før jeg blev 18. Jeg var 17.
S: Du scorede mange piger, hva?
M: Nej.
S: Hvad?
M: Ikke med det der hår.
S: Gjorde du ikke? Det er der da mange, der falder for.
M: Strandløvebilledet.
S: Hold kæft, mand. Shit. Det er et fantastisk billede.
M: Ja det er helt utroligt, ikke? Det burde jeg næsten have hængende i en ramme. Og ham, der sidder ved siden af. Man kan se, det er øl nummer 250. Jeg kan huske, at det var den dag, hvor han også... han havde drukket tæt hele dagen. Og så ham og en af de andre i lejren, ikke? De lavede det der med at stå og bare dele en flaske tequila, sådan bare, på 10 minutter. Der var ingen af dem, der kastede op. De var pænt stive, men det klarede de. Da de var halvvejs igennem, tænkte jeg, okay det her stopper ikke. De har ikke tænkt sig at stoppe. De går under. Jeg tænkte, det er slut nu, altså.
S: Åh, men det var det ikke.
M: Jeg har en hel kuffert fuld af fotografier, der er helt utrolige. Det er virkelig gensynets glæde det her, altså.
S: Der er også mange ting.

M: Jeg ved, hvad jeg glemte.
S: Hvad glemte du?
M: Jeg glemte den taske, som min espressomaskine er i.
C: Nej. Men Sigurd er god til at lave god kaffe.
S: Jeg ville nu gerne have haft espresso.
C: Du kan bare få Sigurd til at lave det.
M: Der er film i mit polaroidkamera.
S: Er der film i?
M: Ja.
S: Fedt.
M: Har du en æggedeler?
S: Nej.
M: Det har jeg.
C: Martin, har du smidt alt andet service ud, på nær æggedeleren?
M: Nej, jeg har også nogle espressokopper.
C: Åh, maskinen mangler.
S: Den henter du bare, næste gang du er i Odense.
M: Og jeg har én lampe.
C: Det er en god øl. Jeg bliver lige præcis i stand til at køre bilen. Lige vride den rundt om hjørnerne.
M: Nej hvor er det fedt at kigge i de her kasser.
C: Nå for fanden, jeg var på vej ud i badet og pisse.
M: Slaughterhouse Five, ordbøger, Gads Litteraturlleksikon.
S: Hold kæft, du må have følt dig amputeret det sidste års tid, altså.
M: Ibsen og Ibsen og Frank Jæger og Philip Roth og Strindberg og Edgar Allan Poe og Harold Pinter, og jeg ved ikke hvad. Svanesøsonetter og kunstbøger.
C: Jeg ryger lige en cigaret mere af dine. Jeg har en pakke i min jakke.
M: Jeg brænder virkelig efter at få lavet de der reoler. Det må jeg gøre i morgen, simpelthen. Det kan være, jeg i morgen kan få sat bøger op.
S: Ja, i morgen aften?
M: Ja.
C: Jeg tror, du skal komme ud af din effektive maskintilstand, Martin.
M: Ja, det skal jeg vist lidt.
C: Og så i det mindste komme ind og måske åbne din øl.

M: Ja, men jeg har en kasse her med digtsamlinger.
S: Har du... du har en boremaskine, ikke? Fordi jeg tror, på et tidspunkt, jeg skal have sat nogle hængsler op til den der dør, der ligger oppe på loftet. Så jeg kan få en dør i.
C: Har du hængsler?
S: Det tror jeg ikke... Hvad er det?
M: Der er en kasse nede i bilen endnu. Er det den, der står der? Næ. Det var en, du tog ind?
S: Nej, det er en, jeg har fyldt til loftet.
M: Ja. Der står sådan en almindelig kasse.
C: Kan du ikke hente den? Er det virkelig rigtigt?
M: Det tror jeg.
S: Men vi tømte den da.
C: Det tror jeg også.
M: Nå, for helvede. Den står her, mand.
S: Nå.
M: Jeg har en flaske armagnac, der koster over 1000 kroner.
C: Og hvor har du den fra, Martin?
M: Jeg har købt den i Paris i 2001. Og engang, da jeg var fuld, prøvede jeg at åbne den, men jeg kunne ikke få lakseglet af, heldigvis. En flaske Chateau de Bordeneuve fra 1985.
S: Hvad er det for en slags alkohol? Er det vin eller hvad?
M: De laver kun 600 flasker om året. Det er... armagnac det er sådan lidt stærkere end cognac, lidt mere krydret end cognac.
C: Man kan godt se, du har prøvet at åbne den. Det gik galt.
M: Jeg har en grillpande. Jeg vidste ikke, om du havde en grillpande?
S: Det har jeg ikke.
M: Er det ikke meget godt?
S: Det er rigtig godt.
C: Den er fandeme fra 85.
S: Men bliver den bedre med årene?
M: Ja.
S: Altså, man skal jo spørge. Må jeg se?
M: Neej. Her er nogle digte. Dem, jeg manglede.
S: Ja, hold da kæft.
C: Man kan godt se, det er en fuld mands værk. Først

er den snurret hele vejen rundt, så er det blevet givet op på et tidspunkt, da den bare lavede spiral hver gang. Så har han prøvet fra bunden af. Men bidderne har simpelthen været for små. Så han har givet op på et tidspunkt og er gået på tanken efter en flaske vodka.

M: Nu stopper jeg det her åndssvage galskab.

C: Hvad var det for nogle digte, du fandt?

M: Lonni Krause.

S: Så kan du godt droppe galskaben. Hvis det er Lonni, du skal slæbe herind.

C: Lonni, den søde digter.

S: Kulsoen.

C: Nå, det er også rigtigt.

S: Det ved jeg ikke. Det hedder heksen bare i Gyngenhøvdingen.

C: Ja. Det kan jeg godt huske. Spillet af Kirsten Lehfeldt.

S: Ja, ja, Kulsoen.

M: Nårh, den havde jeg glemt alt om.

C: Viggo.

M: Kan du se hvor meget jeg ryster?

S: Du er helt oppe og køre, jo.

M: Det er helt sindssygt, at jeg bliver sådan. Det er vildt, at have mine bøger samlet igen er bare som at vinde i lotto.

S: Du må virkelig også have følt dig amputeret, altså, nu når du genser massen.

M: Ja, altså, jeg har jo flyttet en del spændende bøger over af et par omgange. Men mange af de der opslagsbøger og ordbøger og de der ting der bare mangler. Jeg har alle mulige ting.

S: Har du fået ændret adresse?

M: Jeg ved ikke, hvad der blev af... Jeg tror, flyttebrevet ligger i en af...

C: Flyttekasserne selvfølgelig.

M: Hvor går man hen til Folkeregistret? Er det ikke bare oppe ved det, der hedder Borgerservice på...

S: Jo, Borgerservice.

M: Der ved parken.

S: Det er oppe ved Rådhuspladsen. Oppe ved Jarmers Plads, tror jeg, det hedder.

M: Ja, Jarmers Plads, ja. Og man afleverer bare sedlen ved skranken, ikke?

S: Jo, jo. Der er sådan en seddel, du får, du skal udfylde.
M: Så afleverer man den bare.
S: Ja, ja.
M: Det er alt?
S: Ja. Folkeregistret, det er kun, hvis du flytter til kommunen. Du har vel boet her? Har du ikke?
M: Jo, jo. Jo. Men...
S: Men?
M: Du får boligsikring.
S: Ja. Hvad er der? Nå ja, shit.
M: Det, jeg mener, er mere... nej. Ja ja.
S: Ja, det skal jeg lige undersøge.
M: Det får du i hvert fald ikke længere.
S: Nej.
M: Men jeg bliver nødt til at skifte adresse, på grund af alle de der skide bøger, jeg får hele tiden.
S: Ja, ja.
C: Det andet er bare noget rod.
S: Ja, det bliver nødt til at være sådan.
M: Jeg har boet med proforma-adresse så meget.
S: Ja, ja, men det bliver nødt til at...
C: Det er bare ikke altid, det er pengene værd.
M: Hvis ikke man melder det, så går der et par måneder, og så får man sådan en regning.
S: Ja, at man skal betale det tilbage.
M: Ja.
S: Jeg bliver nødt til at melde det, jo. Det gør jeg bare.
C: Har du overvejet din nye tilværelse som udlejer?
S: Nej, overhovedet ikke.
C: Du skal være hård overfor skatten og sådan noget.
S: Det skal jeg godt nok ikke.
C: Huslejeindtægter.
S: Nej, nej, det er der slet ikke noget der hedder.
Martin bor her bare lidt.
C: Ja, nu er han jo startet med at flytte flere bøger ind, end du havde i forvejen.
S: Det havde jeg jo også regnet med.
C: Til gengæld, du har både lys og musikken.
S: Der er også lys om morgenen.
M: Om morgenen?
S: Ja. Så vidt jeg husker.
C: Det er lang tid siden, du har været vågen om

morgenen.

S: Det er lang tid, der er morgenlys. Der er sent morgenlys.

M: Er du okay?

S: Ja, jeg har det sgu fint.

M: Godt... Er der nogen af jer, der har en overskuden stikboks eller to?

S: Nej.

M: Jeg tror bare, jeg vil købe et par stykker.

S: Nej, hvor er der dejligt med praktiske ting, der skal ske nu.

C: Dejligt... Hvordan var Samsø? I forhold til den daglige trummerum fra Brugsen og ned til ingenting?

S: Det var det samme. Det blev bare bedre, end det havde været op til... det blev mere sådan... Det var sgu meget godt.

C: Hvad mener du med det?

S: Jeg fik ikke skrevet noget, men læst. Det var rigtig godt, fordi så at komme tilbage til København, det har virkelig sådan været at få ny energi. Det har virkelig været godt.

C: Der sker en masse. Du har en masse fremtidige ting at gøre.

S: Ja. Har I...

M: Skal jeg cutte?

C: Det kan du godt

Publishing the Unpublishable

[/ubu](#) editions
ubu.com/ubu